

МИКИ СПИЛЕЙН

ЗМИЯТА

Част 8 от „Майк Хамър“

Превод от английски: ЕАР, 1993

chitanka.info

ГЛАВА 1

Разхождаш се по улицата през ноцта. Вали. Единственият звук е този от стъпките ти. Има и звуци от града, но ти не ги чуваш, защото в края на улицата се намира жената, която си чакал седем дълги години, и всяка приглушена стъпка те отвежда по-близо и по-близо, всеки звук отбелязва секундите, дните и месеците на дългото очакване.

Тогава внезапно се оказваш пред тъмно здание — тухлен анахронизъм, който те зяпа мрачно с презрителния израз на побъркан, и ти имаш усещането, че си получил поредното предизвикателство.

„Как ли ще изглежда всичко?“ — помислих си аз. — „Все още ли е толкова прекрасна? Променили ли са я тези седем адски години така, както промениха мен? Какво щеше да кажеш на жената, която обичаше и която смяташе за убита, защото започна да си играеш на глупак? Как ще прекосиш бездната от седем години?“

Само преди малко по тази улица отекваха още стъпки, търсещи същата къща, но сега моите бяха единствените, които щяха да стигнат до нея, защото другите вече принадлежаха на мъртвци или на хора, готови се да отпътуват от този свят.

Сега най-важното нещо беше жената. Може би най-важното нещо в света. Това, което тя знаеше, можеше да помогне за унищожаването на врага, стига само да пожелаеше. Ръцете в джобовете ми бяха побелели от стискане, за да предотвратя обхващащата ме треска, и за момент пронизващите болки в слепоочията и тръпките, които лазеха по гърба ми, престанаха.

Стъпих на първото стъпало.

Имаше още пет, последва механичното прещракване на ключалката и аз се оказах във вестибюла на зданието под слабата жълтеникова светлина на една гола крушка, а в края на тъмния коридор беше голямата врата. Зад нея лежаха седем години.

Изчуках на табелката буквата Y и почаках, след това предадох бавно буквата R и резето падна, дръжката на бравата се завъртя и тя застана пред мен с насочен пистолет, в случай че нещо не беше наред.

Дори на слабата светлина можех да видя, че е по-прекрасна от всяко, черната сянка на косата ѝ очертаваше лицето, което през тези нещастни години виждах само нощем в съня си. Тъмнокафявите ѝ очи все още гледаха с жаден поглед, когато се срещнаха с моите, а съблазнителните ѝ устни проблясваха с влажна подканваща топлина.

Тогава, сякаш тези седем години ги нямаше, аз казах:

— Здрави, Велда.

В продължение на един дълъг миг тя просто застина на място, казвайки ми, че единствено настоящето има значение, и със същия богат глас, който можеше да превърне в музика всяка обикновена дума, отвърна:

— Майк...

Стремително се хвърли в обятията ми и зарови лице в косите ми, едва смогвайки да прошепва името ми отново и отново, защото ръцете ми я задушаваха. Макар да знаех, че ѝ причинявам болка, не можех да се спра, а и тя не ме молеше да го направя. Сякаш се опитвахме да проникнем един в друг и в тази лудост устните ни се сляха по начин, който преди не познавахме. Вкусах огъня на нейната прелест, пръстите ми опитваха голата плът на рамото ѝ, оставяйки следи. Познатата стегнатост все още беше в тялото ѝ, превръщайки се постепенно в страстно въжделение, което ни разтърсваше и крещеше беззвучно за още, още и още.

Взех пистолета от ръката ѝ и го захвърлих в едно кресло, след това захлопнах вратата с крак и се протегнах към контакта. Лампата на масата сякаш оживя с нереалната забавеност на филмов кадър, постепенно изваждайки от тъмнината класическата красота на лицето ѝ и предизвикателния напор на гърдите ѝ.

В нея имаше никакво фино изтощение, подобно на това, което виждаш у току-що завърналите се от бойното поле, всеки жест бе прецизно движение, всички сетива — напрегнати извори на душата. Едва сега започваше да разбира, че всичко е свършило и че отново е на свобода.

— Здрави, котенце — казах аз и видях, че се усмихва.

Имахме да си казваме много неща. Това щеше да изисква време, но сега разполагахме с цялото време на света. Тя ме погледна, говорейки с тези лудешки очи, след това изразът на лицето ѝ омекна и

малки бръчици набраздиха челото ѝ. Протегна пръсти, докосна лицето ми и прехапа устни.

— Майк...?

— Всичко е наред, скъпа.

— Не страдаш ли?

Поклатих глава:

— Вече не.

— Има нещо в теб... Не мога да кажа какво.

— Седем години, Велда — прекъснах я аз. — Всичко се сгромолясваше, докато не открих, че все още си жива. Това оставя отпечатъци, но не и такива, които да не могат да бъдат изтрити.

Очите ѝ плуваха в сълзи, появили се твърде бързо, за да може да ги контролира.

— Майк, скъпи... Не можех да стигна до теб. Всичко беше толкова невъзможно и огромно...

— Знам, детето ми. Не трябва да ми обясняваш.

Косата ѝ се превърна в тъмна арка, когато поклати глава.

— Но аз трябва да ти обясня.

— По-късно.

— Сега. — Пръстите ѝ докоснаха устните ми в знак на мълчание и аз им позволих да задушат думите ми. — Трябваха ми седем години, за да узная тайните на един човек и да избягам от комунистическа Европа с информация, която ще ни направи равни или дори по-добри от тях. Знам, че можех да избягам по-рано, но трябваше да решава една сложна дилема.

— Избрала си правилния път.

— Нямаше начин да ти кажа.

— Знам това.

— Наистина...

— Разбирам, котенце.

Тя не искаше да ме слуша. Гласът ѝ беше мек и настоятелен, почти умоляващ.

— Можех да го направя, Майк. Знам, че имаше начин, но не можех да поемам рискове. На карта беше заложен животът на милиони човешки същества. — Тя спря за секунда, след това потърка буза в моята. — Знам какво ти е било, смятайки, че си ме убил. Толкова често

мислех за това, че едва не се побърках, но не можех да променя нещата.

— Забрави го — казах й аз.

— Какво се е случило с теб, Майк?

Тя ме отстрани на разстояние една ръка и започна да ме разглежда.

— Пропих се — отвърнах аз.

— Ти?

— Аз, котенце.

Беше учудена до немай-къде.

— Но когато им казах, те трябваше да те открият... Само ти можеше да го направиш.

— Само споменаха името ти и аз се промених, сладур. Ти се върна към живота, същото направих и аз.

— О, Майк...

Колкото и да беше голяма, аз я вдигнах леко на ръце, целунах я отново и прекосих стаята към разкошния диван, загнездил се в нишата пред сводестия прозорец. Тя се притисна към мен, усмихна се, когато я положих на дивана, след това придърпа устата ми към нейната с отчаяние, което ми каза всичко за самотата й през тези седем години и за разяждащото я отвътре желание.

Накрая заяви:

— Аз съм девствена, Майк.

— Знам.

— Винаги съм те чакала. Беше доста дълго чакане.

Усмихнах ѝ се.

— Сигурно съм бил луд, за да те карам да чакаш.

— А сега?

Вече не се усмихвах. Тя беше моя, стига само да я пожелаех, тази чудесен екземпляр на женската красота, която ме обичаше и бе готова да го направи сега, веднага. Дори допирът до нея предизвикваше болезнени емоции и огънят, дремещ досега в мен, беше нещо, което не исках да пускам на свобода.

— Можеш ли да почакаш още малко? — попитах аз.

— Майк? — В очите ѝ пробягна обида, след това въпрос.

— Нека го направим както трябва, котенце. Винаги съм правил погрешни неща. Нека този път постъпим правилно. — Преди да успее

да отговори, аз казах: — Недей да спориш. Дори не говори за това. Ще го направим, и толкоз, след това ще се пръснем на хиляди парчета. Но ще го направим в кметството с брачно свидетелство.

Велда отвърна с лукава усмивка, лицето ѝ бе озарено от чувството на щастие заради казаното от мен.

— Това наистина няма значение — каза ми тя. — Първо искам теб. Сега. Повече от всяко.

— Палавница — казах аз, след това започнах да се сражавам с устните ѝ, знаейки, че и двамата ще спечелим. Ръката ми се движеше по сатененото ѝ рамо, усещах и най-малките трептения на нейното тяло. Тя се изви, притисна се към мен и застена нежно, искачки неща, които никога не бяхме получавали един от друг.

— *Мило* — каза той от вратата. — *Наистина мило*.

Моят 45-калибров все още беше на колана ми, но нямаше как да го измъкна. Велда конвултивно стягаше прегръдката си около врата ми и това забави действията ми. Успях да видя полицейския пистолет в ръката му, но въпреки това не бях убит. Чукчето бе вдигнато за бърза стрелба, на лицето му имаше изражение, което преди бях виждал при други евтини убийци. Знаех, че ще ме пречука в момента, когато реши, че му създавам неприятности.

— Продължавайте, не спирайте — каза той. — Обичам добрите представления.

Усмихнах се колкото може по-глупаво и опитах да се изтъркалям изпод Велда, докато не се оказах проснат в края на дивана. Започнах да побеснявам вътрешно и се стараех да държа ръцете си прибрани, мъчейки се да изглеждам като идиот, хванат на местопрестъплението, докато умът ми трескаво търсеше изход от положението.

— Не знаех, че тук ще има двама, но мога да си представя, че си падаш по нея. — Той насочи патлака си към мен. — Защо ли да не го погребем, миличка?

Велда заговори зад мен с изцяло променен глас.

— Само след като те имам.

— Точно така, бейби. Наблюдавам те вече четири дни през този прозорец и сега съм готов. Какво ще кажеш за това?

Точно щях да стигна пистолета си, когато почувствах коляното ѝ на гърба си.

— Какво ще кажеш за това? — повтори тя.

Юнакът се изсмя и ме изгледа с присвити очи.

— Може би ще си пуснем малко музика веднага щом довърша този идиот.

Не можех да се сдържам повече.

— Доста ще се поозориш.

Патлакът се измести малко нагоре и сега ме зяпаше точно между очите.

— Винаги си свършвам работата, идиот.

Наистина беше готов да я свърши. Стискаше здраво патлака в ръка и ме гледаше стръвнишки. Велда се намеси:

— Ако този пистолет гръмне, няма да ме притежаваш.

Не беше достатъчно. Юнакът се изсмя отново и кимна.

— Това също става, бейби. Именно за това и дойдох.

— Защо? — попита тя.

— Ще си играем ли?

Патлакът се насочи внимателно към нея, след това отново към мен, готов да ни пристреля поотделно или едновременно. Опитах се да покажа малко страх през яростта, която ме изгаряше отвътре, и се надявах, че успях поне малко, когато се размърдах уплашено на дивана. Ръката ми се бе доближила с един инч до моя 45-и, но все още се намираше твърде далеч.

— Искам детето и нея, нали знаеш? — каза той. — Така че без игрички. Дай ми го и аз изчезвам, а ти оставаш жив.

— Може би — казах аз.

Очите му ме изяждаха.

— Да, може би — озъби се той. — Знаеш ли какво, идиот? Не си се уплашил достатъчно. Все още мислиш.

— Защо пък не?

— Разбира се, защо пък не? Но това, което си мислиш, няма да стане. Днес не е твоя ден.

Оставаха още няколко секунди. Той отдавна беше готов да ме застреля и очите му казваха, че съм мъртъв. Започна да натиска спусъка, когато аз и Велда се хвърлихме едновременно.

Никога нямаше да го направим, ако вратата зад него не се беше отворила и не го беше ударила по ръката. Куршумът попадна в тавана и той се извъртя с ужасен вик към двамата, които стояха на прага, залегна заедно с изстрела, но по-ниският от двамата го улучи първи с

два бързи изстрела в гърдите и той започна да се препъва назад. От гърлото му шурна кръв.

Бях омотан в шлифера си и се опитвах да извадя пистолета, когато по-едрият ме видя, стреля по мен, но куршумът изсвистя покрай главата ми и в блясъка на изстрела разбрах, че не са ченгета, защото разпознах физиономията на бандит, когото знаех от доста време. Беше последният изстрел, който направи в живота си. Улучих го в главата с моя 45-и и той изхвърча обратно през вратата. Другият се опита да ме закове, докато се търкалях настрана от Велда, и очевидно беше забравил за момъкъ, лежащ на пода, на който му стигнаха сили да стреля с полицейския си револвер. Куршумът се заби в корема на бандита и той последва с приглушен вик приятеля си зад вратата, изчезна от полесражението и закрещя на някого, че са го застреляли.

Изритах патлака от ръката на юнака на пода, прекрачих го и излязох в коридора с насочен напред пистолет. Беше много късно. Колата се отдалечаваше от тротоара и всичко, което остана, беше странната смълчаност на улицата.

Той вече се подготвяше за вечното си пътуване, когато се върнах обратно. Печатът на смъртта бе на лицето му. Имах да го питам доста неща, но нямах шанс.

— Ще си получиш своето, идиот — проговори той през кървищата, леещи се от устата му.

Не исках да му позволя да умре щастлив.

— Няма да стане, гащник. В края на краищата това е моят ден.

Устата му се разтвори в гримаса на омраза и ужас — последното нещо, което направи в живота си.

От къде на къде? — мислех си аз. — *Защо покрай мен винаги има толкова мъртви мъже?* Върнах се обратно и това е добре. Също като в доброто старо време. Любовта и смъртта вървят ръка за ръка.

В лицето му имаше нещо познато. Обърнах главата му с крак, вглеждах се внимателно в него и ми светна.

— Познаваш ли го? — попита Велда.

— Да. Казва се Бейзил Левит. На времето беше частно ченге, докато не се опита да ограби един, на когото това не се хареса. После започна да си губи времето с второсортни убийства.

— А другия?

— Наричат го Кид Хенд. Беше наемен убиец, който работеше за букмейкърите, когато губещите не искаха да си плащат дълга. Преди също е имал големи неприятности.

Погледнах към Велда и забелязах начина, по който дишаше, и странния израз на лицето ѝ. Имаше нещо от израза на животните, принудени внезапно да се борят за живота си.

— Тия не са от другата страна, котенцето ми. Нови са. Искат нещо различно. — Изчаках за момент и попитах: — За какво дете говореше, скъпа?

— Майк...

Посочих мъжа на пода.

— Беше дошъл за някакво дете. И за малко щеше да те застреля. Кое е това дете?

Тя ме изгледа отново с тревога.

— Едно момиче... тя е само едно малко момиче.

Стиснах нетърпеливо пръсти.

— Хайде, кажи ми, по дяволите. Знаеш къде се намираш. Много хора умряха заради това, което знаеш, и сега няма да се отървеш просто така. Нима искаш да те убият след всичко, което се случи? И то заради някаква си тъпа причина.

— Добре, Майк. — Тревогата се смени със загриженост и тя погледна нагоре. — Сега тя е в празната стая на горния етаж. Точно над нас.

— Добре, коя е тя?

— Аз... не знам. Появи се един ден след като... ме доведоха тук. Чух я, че плаче навън, и я пуснах да влезе.

— Не е било много умно от твоя страна.

— Майк... има моменти, когато бих искала някой да се отнася по същия начин с мен.

— Прости ми.

— Тя беше млада, отчаяна и имаше неприятности. Погрижих се за нея. Беше като да прибереш уплашено зайче. Каквато и да е бедата ѝ, сигурно е достатъчно голяма. Помислих си, че трябва да ѝ дам време да се успокои, а след това да се опитам да ѝ помогна.

— Какво се случи?

— Тя е уплашена, Майк. Направо е ужасена. Объркала е конците и аз съм единственият човек, на когото може да се опре.

— Добре, ще ти повярвам. Сега ме заведи при нея, преди това място да се напълни с ченгета. Имаме пет минути, преди някой любопитен да се обади в полицията.

От третия етаж можеше да се чуе ритмичното потрепване на токовете ѝ, танцуващи в стакато, което те кара да мислиш за Елиънър Пауел, царицата на шоу гърлите. Не се долавяше музика, но бях сигурен, че тя чува някаква музика в несъществуващата си страна.

Велда почука, но танцът не спря. Тя завъртя топката на бравата и отвори вратата. Момичето в средата на стаята се завъртя около себе си с приглушен вик, ръката ѝ се повдигна към устата, когато ме видя, огромните ѝ очи сновяха от Велда към мен. Хвърли поглед към прозореца и Велда каза:

— Успокой се, Сю. Той е наш приятел.

Това, изглежда, не я убеди, но нямахме достатъчно време, за да я убеждаваме допълнително.

— Казвам се Майк Хамър, Сю. Искам да ти помогна. Разбираш ли?

Тези думи ѝ подействаха. Страхът напусна лицето ѝ, тя се опита да се усмихне и кимна.

— Наистина ли ще mi помогнете?

— Наистина — кимнах ѝ аз и казах на Велда: — Можем ли да я изведем от тук?

— Да. Знам едно място, където мога да я заведа.

— Къде?

— Спомняш ли си ресторанта на Кони Люис на Четирийсет и първа?

— Точно до Девето авеню ли?

— Именно. Ще бъда там. Тя разполага с горните три етажа.

— Това беше преди седем години.

— Все още е там — каза mi Велда.

— Добре — отвърнах аз, — тръгвай с момичето. Аз ще се забавя малко долу и след около час ще те чакам в офиса на Пат. Сигурно съм кръгъл глупак, че те пускам отново сама на улицата, но не виждам друг начин, по който да го направим.

Тя стисна ръката mi и се усмихна.

— Всичко ще бъде наред, Майк.

След това момичето се изправи и аз погледнах лицето на най-прекрасната Лолита, която някога бях виждал.

Беше миниатюрна блондинка с огромни кафяви очи и мила уста на удълженото слабо личице, което предизвикваше да бъде сграбчено като кукличка. Косите ѝ бяха нежни като коприна и падаха свободно по раменете. Когато се движеше, единственото, което можех да видя, бе само момичето жена, и ако не бях достатъчно внимателен, можеше да изпитам някои нежелателни чувства.

Но аз бях стар войник, преминавал много пъти фронтовата линия, така че само казах:

— На колко години си, пиленце?

Тя се усмихна и отвърна:

— На двайсет и една.

Ухилих се на Велда.

— Не лъже. Сигурно си мислела, че те баламосва, когато ти е казала, нали така?

Велда кимна.

— Ще се върнем към това по-късно. Сега тръгвайте. — Погледнах към Сю и протегнах ръка към косите ѝ. — Не зная в каква беда си попаднала, момиче, но първо ще направим това, което трябва. Имам намерение да си изясня някои неща във връзка с теб.

— О?

— Долу лежат двама мъртви мъже — заради теб. Така че играй по начина, който ти казахме, и ще успеем да се измъкнем. Ако се опиташ да използваш малката си главичка, ще се появят още трупове. Това вече го разбрах. Ще ти помагам, докато вършиш, което ти се казва, но ако започнеш да действаш по собствено усмотрение, си вън от играта, разбра ли? Едва ли ще има повече желаещи да пречукат следващия, който те потърси, независимо колко е голям или малък. Казвам ти го, защото не си толкова малка, колкото изглеждаш. Можеш да заблудиш доста глупаци, но не и мен, така че се измитай по-бързо.

— Добре, мистър Хамър. — В думите ѝ нямаше и капка колебание.

— Наричай ме Майк.

— Разбира се, Майк.

— Изчезвайте оттук, Велда.

Сирените вече се чуха от всички посоки. Бяха блокирали улицата от двете страни до входа на къщата. Приливът заля коридора и скоро се показаха униформени полицаи с 38-калиброри патлаци в ръце.

Бях отворил широко вратата, лампите бяха запалени и когато първата двойка прекрачи през прага, двете ми ръце можеха да се видят. Преди още да ме помолят, заех нужното положение, показах им моя 45-и на масата редом с останалите пистолети и наблюдавах търпеливо как се ровят из портфейла ми със скъпоценното разрешително.

Реакцията им беше доста бавна. Не искаха да поемат излишни рискове, особено след като имаха два трупа на пода, но не можеха да продължават да се държат и по другия начин. Накрая по-възрастният ми подаде обратно портфейла.

— Познавах те по-рано, Майк.

— Времената не са се променили много.

— Може и така да е. — Той кимна към двата трупа. — Не мисля, че ще пожелаеш да обясниш всичко сега.

— Прав си.

— Имаш разрешително в портфейла си. Откога?

— Обади се на капитан Чембърс. Това е негова рожба.

— Досещам се. Но в отдела имаме нов инспектор. Всичко това може и да не му хареса.

— Не се поти, приятел. Всичко е наред.

— Не се потя. Просто си спомням, че бяхте приятели с капитан Чембърс.

— Вече не сме.

— И това чух. — Той сложи пистолета си в кобура. Зад него се показва още една двойка ченгета, готови за стрелба. — Тук е имало голяма пушилка.

— Да. Мога ли да позвъня?

— Ще възразиш ли, ако го направя вместо теб?

— Не.

Връчих му телефонен номер, който той вече знаеше, и видях как лицето му се удължи, когато му съобщих и името. Излезе навън до колата и се обади по радио телефона. Когато се върна, поведението му беше малко по-различно. Каквото и да му бяха казали, до пристигането на медицинските експерти щях да се ползвам с дипломатически имунитет.

Пат пристигна след пет минути. Той изчака да фотографират труповете и да ги изнесат, след това махна на всички да излязат, с изключение на малкия човек в сиво, който никой от присъстващите не можеше да изгони. Внимателно изследва огромния ми дебел 45-и и каза:

- Същият, нали?
- Това е единственият, от който имам нужда.
- Колко човека си убил с него?
- Девет — казах аз. След това добавих: — С този пистолет.
- Добър резултат.
- Все още съм жив.
- Понякога направо ти се чудя.

Ухилих му се.

- Мразиш ме, старче, но си доволен, не е ли така?
- Че все още си жив ли?
- Да.

Той се обърна бавно, очите му търсеха някакъв мъглияв отговор.

— Не знам — каза той. — Понякога не мога да кажа кой е по-лошият. Точно сега не съм сигурен. Трудно е да убиеш едно приятелство. Опитах с теб и почти успях. Но дори и да ни разделяше жена, пак нямаше да бъда сигурен. Ти, лудо копеле, наблюдавам те какво правиш, виждам, че си прострелян и пребит до смърт и се чудя защо ли трябваше да стане точно така и се страхувам да си кажа отговора. Знам го, но не мога да го кажа.

- Кажи го на мен.
- По-късно.
- Окей.

— Сега пък какво се случи? — Той погледна към Арт Рикърби, който си седеше в креслото.

— Велда беше тук. Бях дошъл да я взема. Тези двамата нахълтаха, но този дойде първи. Другият влезе навреме, за да прекъсне играта.

- Както виждам, водели сте успешни преговори.
- Добре се изразяваш, старче.
- За един бивш пияница и ти се справяш доста добре. — Той отново хвърли поглед към Рикърби.

— Някои хора притежават способността да предвиждат нещата — напомних му аз.

— Да си отида ли сега? — попита Пат. — Или да се опитам да сътруднича с федералните власти?

Арт Рикърби заговори за първи път. Той беше спокоен както винаги и аз знаех, че всички минали проблеми за него са решени. Единствено аз бях останал.

— Капитане — каза той, — има времена, когато... времената са различни. Именно ти натика мистър Хамър в обстоятелства, с които той не можа да се справи. Един мъртвец и аз го принудихме да се захване за пиенето. И ако сега за нас е антема от миналото, вината си е наша. Върнахме обратно човек, който трябваше отдавна да е мъртъв. Настоящето не може да търпи повече подобни хора. Те искат несигурност, компромиси и страх... и ние хвърлихме горещо желязо в ръцете на обществеността. Върнахме обратно човек, който не трябваше да бъде тук, и сега ти, аз и обществото трябва да си теглим последствията.

— Благодаря за комплиментите — казах аз.

— Разбира се — обърна се Пат към Арт, — той винаги е бил в числото на привилегированите, но сега това е извън рамките на моите възможности. Ти дърпаш конците, Рикърби. Не мога да схвата цялата картина, но имам достатъчно опит, за да си представя някои неща.

— Пат... — започнах аз.

— Не ти, Майк. Той. — Пат се усмихна с мила престореност. — И го направи добре. Тук имаме двама мъртъвци и не мога да припиша това на никого.

Арт кимна и погледна часовника си.

— Това момиче Велда — каза той — си остава централният проблем. Тя притежава информация, която прави страната зависима. На екип от убийци е било възложено да я пречука и никой не можа да се добере до този екип, наречен „Дракон“, освен него, защото никой не можеше да бъде толкова ужасен, колкото са те. Okаза се обаче, че той е дори по-ужасен. Ако това е подходяща дума. Нашата страна ще плати за тази информация висока цена и част от тази цена е реабилитацията на този човек и възможността да си върне обратно привилегиите и оръжието. Групата „Дракон“ сега не съществува. Сега имаме само Велда. Но тази цена все още трябва да се плати и се налага той да

излезе от сянка. Нямаш никакъв избор, освен да го върнеш обратно.
Ясно ли е?

— Не, но ще ми стане — каза Пат. — Зная по-голямата част от историята, но ми е трудно да повярвам в нея.

— Пат... — опитах се да се намеся отново.

— Какво?

— Остави тези неща, рожбо. И двамата бяхме прави. Но тя все още е моя. Ако я искаш, тогава я отвлечи, но в такъв случай ще се наложи да се сражаваш с мен и трябва да ти кажа, че шансовете ти за победа са нищожни.

— Докато си жив — добави той.

— Разбира се, Пат.

— И законът на средностатистическите числа е на моя страна.

— Може и така да е.

Не мислех, че ще го направи, но той се ухили, протегна ръка и аз инстинктивно я поех.

— Добре, момче. Сега е като преди. Започваме отначало. На мен ли ще разкажеш историята, или на него?

— Първо на него, старче — казах аз, като кимнах към Арт, — след това на теб. Става дума за неща, които надхвърлят прерогативите на местните власти, а и аз не съм вече частно ченге.

— Казаха ми за разрешителното ти. Много умно.

— Познаваш ме. Никога не изпускам подробностите.

— Правилно. Някой се готови да стане герой.

— Глупости. Щом съм се хванал за тази смъртоносна игра, трябва да използвам всички шансове.

— Те вече започнаха да ги използват.

— Прав си. Пропих се, но успях да се отърва от този смъртен грях. Всички искаха да ме видят мъртъв, но нещата се обърнаха наопаки. Така че сега си прибирам дълговете. С разрешително и желязо в джоба никой няма да се опита да ме натопи, докато не започна да правя глупости... а точно това, приятел, не съм склонен да правя.

— Така ли?

— Можеш да погледаш представлението ми.

— Удоволствието ще бъде мое, старче. — Той се ухили. — Ще имаш ли нещо против, ако си отида и още тук поговориш насаме с

мистър Правителство?

— Няма да имам нищо против. Но си бъди в офиса. Тя ще се появи там, а и аз ще дойда.

— Кога?

— След един час.

— Ще чакам, герой.

Когато излезе, Арт Рикърби каза:

— Тя трябва да разкаже всичко. Къде е сега?

— Нали ти казах... след един час... в офиса на Пат.

— Тук имаше доста мъртвци...

— Е, и?

— Не ме баламосвай, Майк.

— Не се халосвай, Арт.

— Къде са?

— По дяволите, не знам, но ти ще го разбереш, и то доста бързо.

— Не ми казвай какво да правя.

— Така ли? Мога да те изритам под опашката, ако поискам, Арт, не го забравяй. Този път ще постъпваш както аз ти кажа. Това е нещо различно от личните ти желания, така че ги остави на мира. Нека тези мъртвци си останат така, както са си. Доколкото знам, те са част от групата „Дракон“, при това последната част. Няма повече от тях, край, фини. Дойдоха за Велда и аз трябваше да се пека в собствения си сос. Това, което стана тук, изобщо не ви засяга, но за момента можеш да ме прикриеш. Направи го.

— Майк...

Казах меко:

— Дадох ти „Дракон“, не е ли така?

— Да.

— Бях мъртъв. Ти ме изрови от гроба. Накара ме да върша неща, които бяха повече от проклети, и когато не умрях, ти беше изненадан. Така че продължавай да бъдеш изненадан. Прави това, което ти казвам.

— Или...?

— Или няма да получиш Велда.

— Сигурен ли си?

— Напълно, приятел.

— Ще бъде направено.

— Благодаря.

— Няма защо.

На следващия ден Велда им разказа всичко. Тя разкри всички подробности и една правителствена организация рухна. В Москва умряха трийсет человека, а в Източен Берлин изчезнаха още петима, в Южна Америка станаха серия от инциденти и няколко человека си отидоха преждевременно, по цялото земно кълбо живите се присъединяваха към мъртвите в безчислено количество, кодове и файлове бяха преобразувани трескаво, устройваха се спешни съвещания и конференции във върховете, в зданията на ООН се приемаха нови философии и решения в светлината на бързо променящата се обстановка и превръщайки се внезапно в заплаха за останалия свят, тя отново стана просто човек. Нямаше повече какво да даде, а в света на политиците човек е ценен само докато му е известно нещо ново, така че скоро престанаха да се интересуват от нея.

Но всъщност имаше нещо ново. Имаше двама мъртви мъже, които биха могли да кажат нещо по въпроса, ако бяха живи, и още един с куршум в корема, който търсеше някой да му го извади, и ако малката блондинка не проговореше, някой от тях щеше да го стори.

Не можеш да оставиш двама мъртвци в краката си, без някой да дойде и да те потърси. А аз ги бях оставил в краката си.

ГЛАВА 2

Знаех, че ми се беше лепнала опашка, когато напуснах офиса на окръжния прокурор. Беше направено много прецизно, макар че Рикърби бе предупредил да ме оставят на мира. Никоя местна полиция не харесваше да бъде изтиквана от разследването на случай, който беше станал в задния им двор, и ако можеха да се намесят, независимо дали имаха заповед за това, или не, щяха да го направят. Ако Пат беше наредил да ме следят, щеше да бъде трудно да открия преследвачите си, но новият окръжен прокурор беше прекалено амбициозен, за да съобрази, че в полицейския бизнес имаше и цивилни професионалисти.

За около час го оставил отвъд бариерата, докато се мотаех из местния супермаркет, купих си някои сладкиши, след това влязох в „Блу Рибон Ресторант“ на Четирийсет и четвърта, минах покрай бара и излязох през задната врата, докато той се оглеждаше за мен по масите. Върнах се на Седмо авеню, преди да разбере, че съм се измъкнал, махнах на едно такси и казах на шофьора да поеме към ъгъла на Четирийсет и девета и Девето авеню.

Заведението на Кони Люис се наричаше „Ла Сабр“ и се оказа приземна закусвалня за обслужване на местните клиенти. Специализираше се в пържоли и пържени картофки и сякаш беше построена около огромна въглена скара, пушекът и миризмите от която се изнизваха през една медна фуния. Кони беше дребна закръглена жена с вечна усмивка на лицето, бръчици в крайчеца на очите и уста, която удостоверяваща, че всичко това беше нещо реално. Имаше години, откакто не се бяхме виждали, и тя не се беше променила ни най-малко.

Отначало не ме позна. Когато загря, цялата започна да изльчва, опита се да ме покани на едно питие, а след това и да похапна, но след като не пожелах да направя нито едното, нито другото, тя mi посочи стълбището, което водеше нагоре, и mi каза, че Велда е в дъното на втория етаж заедно с компаньонката си.

Използвах същото кодово почукване и тя веднага отвори вратата. Този път в ръцете ѝ нямаше пистолет, но аз знаех, че можеше лесно да стигне до него. Вкара ме вътре, хлопна вратата зад себе си и я заключи. Аз ѝ се ухилих, сграбчих я за раменете и се залепих за устните ѝ. Съвсем нежно. Не можех да си позволя повече. Очите ѝ ми се усмихнаха в отговор и ми казаха, че можех да си избера каквото пожелая време и място. По всяко време и на всяко място.

— Здрави, красавице. Къде е момичето?

— Тук съм, Майк.

Сю влезе игриво в стаята, ръцете ѝ бяха скрити зад гърба. Застана на ъгъла на спалнята и ме наблюдаваше. Изглежда, не се страхуваше, но в тези огромни кафяви очи се криеше червеят на страха, който беше там прекалено дълго, за да може да бъде измъкнат лесно.

Взех Велда за ръката и я поведох към масата, като помахах на момичето да се приближи. Като механична кукла тя се придвижи към Велда, знаейки, че се намира под нейна защита, без да откъсва очи от моите.

— Да чуем какво ще ми кажеш — проговорих аз.

Велда кимна.

— Можеш да му разкажеш всичко.

— Аз... не знам.

За всеки случай извадих портфейла си и го отворих. Синьо-златната карта с тежкия печат по средата, която се виждаше в найлоновото прозорче, отново подейства. Тя я разгледа, намръщи се и след това се реши.

— Добре — най-сетне каза тя. — Казвам се Сю Девон.

Когато изрече това, в гласа ѝ прозвучаха предизвикателни нотки, които не можех да пренебрегна.

— Трябва ли да те познавам?

Тя погледна ръцете си, след това Велда и накрая мен.

— Имам и друго име.

— Така ли?

— Торънс. Но никога не го използвам. Той ме осинови законно преди доста време, но аз никога не съм използвала името му. Мразя го.

Поклатих глава.

— Извинявай, рожбо. Не искам да те натъжавам, но не мога да се сетя за някого с това име.

Велда протегна ръка и ме докосна.

— Сим Торънс. Едно време беше окръжен прокурор. Сега участва в предизборната борба за губернатор на щата.

— *Win with Sim!*^[1]

— Точно така.

— Спомням си предизборните плакати, но никога не съм го свързвал със службата му като окръжен прокурор. — Усмихнах се леко. — Бяха доста тежки седем години. Не следях политическите събития. Е, добре, нека чуем останалото.

Тя кимна, косите обкръжиха лицето ѝ като приказен воал. Прехапа устни с белите си зъби, ръцете ѝ бяха толкова здраво свити, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Избягах от него.

— Защо.

Страхът се мяташе като живо същество в очите ѝ.

— Мисля... че уби майка ми. Сега иска да убие и мен.

Когато погледнах към Велда, разбрах, че и тя си мисли същото като мен.

— Хората, които се кандидатират за губернатор, обикновено не убиват хора — казах аз.

— Той уби майка ми — повтори тя.

— Каза, че *мислиш*, че е убил майка ти. — Тя не отговори, затова я попитах: — Кога предполагаш, че е станало това?

— Преди много време.

— Колко много?

— Била съм още дете. Преди осемнайсет години.

— Откъде знаеш, че той го е направил?

Не ме погледна.

— Просто знам, и толкоз.

— Сладур — казах аз, — не можеш да обвиниш човек в убийство само с подобни основания.

Тя помръдна леко и сви пръсти.

— Мислиш за нещо друго — казах аз. — Какво е то?

Велда я прегърна през рамо и започна да я успокоява. Сю я погледна с благодарност и се обърна отново към мен.

— Спомням си какво ми каза мама, преди да умре. Всичко, което ми каза, е в паметта ми, но не мога да се сетя за точните думи. Ужасно бях изплашена. Тя умираше и ми говореше. Каза ми нещо, но не мога да си спомня какво.

Тя си пое дълбоко дъх и го задържа, докато очите ѝ не се напълниха със сълзи. Когато се успокои, аз казах:

— И какво те кара да мислиш, че иска да те убие?

— Знам го... погледна ме много страшно тогава. Той... ме докосваше.

— Постарай се, рожбо. Трябва да си спомниш по-добре.

— Е, добре. Имаше една кола, която за малко не ме бълсна.

— Разбра ли на кого принадлежи колата?

— Не.

— Продължавай.

— Една нощ някакъв мъж ме проследи от театъра до вкъщи. Опита се да ме настигне, но аз познавах по-добре пътя и се освободих от него малко преди да стигна вкъщи.

— Успя ли да го познаеш?

— Не.

— Съобщи ли за инцидента?

— Не — каза тя меко.

— Окей, Сю, сега е мой ред. Знаеш ли, че си изключително красиво момиче? — Тя ме изгледа учудено. — Сигурно знаеш. Мъжете ще те преследват, така че трябва да свикваш. Почти всеки, който има кола, е можел някога да направи пътнотранспортно произшествие, така че недей да придаваш прекалено голяма важност на този инцидент. А що се отнася до втория ти баща, той те е гледал както всеки мъж би гледал дъщеря си и е искал да те докосва по същия начин. Досега не си ми казала нищо конкретно.

— Тогава какво ще кажеш за человека, който ти уби, и за оня другия?

— Направо ме тушира — казах аз. Но не можех да я оставя просто така. Тя чакаше и беше уплашена. Погледнах към Велда.

— Каза ли й къде си била седем години и какво е станало през това време?

— Тя знае.

— А за мен знае ли нещо?

— Всичко.

— Тогава може би това е отговорът... тези хора бяха част от една организация и трябваше да убият Велда, преди тя да се е разприказвала. Нахълтаха за нея, а не за теб. Но сега всичко е свършено. Никой няма да я убие, защото сега тя каза всичко, което знаеше, и вече е прекалено късно за каквото и да е. Какво ще кажеш за това?

— Няма да се върна — отвърна просто тя.

— Да предположим, че аз се срещна с втория ти баща. Да предположим, че открия истината, дори и това, което майка ти е казала. Това ще ти помогне ли?

— Може би — прошепна тя.

— Добре, рожбо, ще играя ролята на доброто татенце.

Велда ме погледна с очи, изпълнени с толкова искрена благодарност, че аз не можах да сдържа усмивката си. Тя внимателно заведе момичето в другия край на стаята, върна се при мен, взе ме под ръка и ме изпроводи до вратата.

— Ще направиш всичко, което можеш, нали?

— Знаеш, че нещата не са чак толкова зле.

— Майк... не го увъртай.

— Добре, момичето ми. Ще направя всичко, каквото мога.

Тя отвори вратата.

— Вярваш ли, че тези хора бяха дошли за мен?

След няколко секунди отвърнах:

— Не. Бейзил Левит каза, че иска теб и момичето, така че и тя сигурно е замесена по някакъв начин. — Знаех, че се бях намръщил.

— За какво мислиш сега?

— За нещо, което той каза, да го вземат дяволите. — Изтрих лицето си с длан и се усмихнах. — Твърде дълго отсъствах. Но не съм прещракал.

— Нещата ще се изяснят.

— Разбира се, сладур — казах аз. Докоснах леко лицето ѝ. — Покъсно?

— Ще те чакам.

— Сложи детето в леглото.

Тя ми се изплези, усмихна се и кимна за сбогом. Сякаш тези седем години въобще ги нямаше.

Не беше трудно да се намерят сведения за миналото на Симпсън Торънс. Той присъстваше в заглавията на вестниците още от 30-те години, на няколко пъти беше представян в последните издания на списанията и беше трън в очите на авторите на няколкото редакционни статии в опозиционните вестници. Трябаха ми няколко часа, за да прегледам целия този материал, и след като го анализирах, останах с впечатлението, че той ще бъде следващият губернатор. В действителност някои влиятелни среди в електората му поглеждаха и отвъд губернаторската резиденция в Олбъни, към Белия Дом във Вашингтон.

Но аз не търсех добрите му страни. Ако в историята на момичето имаше нещо вярно, тогава все нещо трябваше да ме насочи към обратната страна на харектера му. Хората никога не са само добри.

Обадих се на Хай Гарднър и го помолих да се срещнем в „Блу Рибон“, като донесе всичко, което можеше да изкопае за Торънс. Единственото, което каза, беше: „Сега пък какво ти става?“, но това означаваше, че ще бъде там.

Появи се заедно с Пийт Ладеро, който вършеше черната работа за един автор на редакционни статии, и по време на обяд успях да измъкна цялата възможна информация, която можеше да се събере за Торънс. По същество тя беше същата, която намерих и в най-добрите списания. Сим Торънс беше продукт на нюйоркските училища, беше завършил колеж с отличие и веднага след това започнал да се изкачва по обществената стълбица. Получил е малко наследство, което го направило достатъчно независим във финансово отношение, да се труди с такава решителност, че да се издигне от помощник окръжен прокурор през държавните служби до законодателната комисия и сената. Сега беше пред прага на губернаторството.

— Какво не е наред с него? — попитах аз.

— Там е работата, че всичко е наред — отвърна ми Пийт. — Само открий нещо и ще го пробутам на опозицията за милион долара.

— Не са ли опитвали досега?

— Шегуваш ли се?

Той повдигна очилата си на носа.

— Какъв е бизнесът, Майк? За какво си се заял с Торънс?

— Засега е само чисто любопитство. Името му изплува в едно малко дело преди известно време.

— Става ли за публикация?

— Не. Има единствено стойността на нещо любопитно.

— Ще кажеш ли най-после каквото имаш да казваш?

— Окей — съгласих се аз. — Какво знаете за брака му?

Пийт и Хай се спогледаха, повдигнаха рамене и Пийт каза:

— Жена му е починала преди години. Не се е женил повторно.

— Коя е била тя?

Пийт се замисли за момент, след това каза:

— Казвала се е Девон, Сали Девон. Ако си спомням правилно, била е доста хубавичка шоугърла във времената, когато беше модно да се жениш за шоугърли. Но, по дяволите, тя почина малко след войната. Нямало е скандали, свързани с брака му.

— А какво ще кажеш за дъщеря му? — попитах аз.

Пийт поклати глава.

— Нищо. Срещал съм я няколко пъти. Торънс я осинови, когато майка ѝ почина, прати я в прекрасен колеж и оттогава тя живее с него.

— Избягала е.

— Не можеш да избягаш, когато си на двайсет и една — напомни ми той. — Сим вероятно ѝ е открил контролирана сметка, която да ѝ помогне, където и да отиде. — Той изчака за момент, след това продължи: — Не виждам за какво мога да се хвана тук.

— Аз пък се хванах за нещо — отвърнах аз. — В моя бизнес имената и хората се появяват в доста любопитни места и без значение кои са те, се подлагат на строга проверка. По дяволите, няма да навреди на никого, ако докажеш, че един чист човек е наистина чист.

Пийт се съгласи с кимване на глава, допи кафето си и се сбогува с нас.

— Доволен ли си? — попита Хай.

— Почти.

— Няма ли поне да ми намекнеш за какво става дума?

— Разбира се. Двамата мъртвци в ноцта, когато намерих Велда.

Той се намръщи и свали очилата си. Пурата продължаваше да дими в устата му като параход по Мисисипи.

— Хората, които те преследваха и се опитаха да пречукват Велда в последната минута?

— Това е историята, която получиха вестниците.

Той изчака, вперил поглед в мен.

— Тези нямаха нищо общо с шпионската мрежа — казах аз. —

Това е съвсем друга история.

— Братко! — Той изплю пурата в пепелника и поsegна към молива и тефтера си.

— Не сега, Хай. Задръж коня. Ще ти кажа кога.

Прибра ги неохотно.

— Окей, ще почакам.

— Дъщерята на Торънс е при Велда. Прибра я като подхвърлено коте. Чисто съвпадение, но ето докъде стигнахме. Момичето каза, че се криело от баща си, но независимо от това, дали лъже или не, ние знаем едно нещо: двамата мъртвци и един кандидат за ада твърдят, че започват неприятности.

— Как, по дяволите, можеш да държиш в тайна такъв материал!

— избухна той.

— Имам си съображения, старче.

— Момче, завираш се под шамарите на гангстерите. Надявам се, че можеш да се защитиш.

— Не се грижи за мен.

— Щом не трябва, няма да се тревожа.

Той трябваше да се върне обратно в зданието на „Трибюн“, така че аз го откарах и се насочих към офиса на Пат. Униформеният сержант в приемната ми махна с ръка и каза, че Пат е горе в новата част на зданието. Насочих се натам.

Както винаги, ядеше на бюрото си, защото беше претрупан с работа и нямаше време да отиде до закусвалнята. Но не беше прекалено зает за разговора с мен. Бях част от неговата работа. Ухили ми се и каза:

— Как е Велда?

— Добре е, но не е за теб.

— Кой знае? — Той поsegна към каната с кафето. — Какво става?

— Какво имаш за Левит и останалите момчета?

— Нищо ново за Левит. Напоследък се е сдобил с доста пари, без да казва откъде са дошли. Предположихме, че се е заел отново със старите си операции по изнудване.

— А другият?

— Кид Хенд? Ти нали го познаваш?

— Виждал съм го наоколо. Дребна риба.

— Значи не си го виждал напоследък. Издигнал се е. Носи се слух, че ръководи всички залагания в горната западна част.

— Но това е бизнесът на Тилсън.

— По дяволите, Тилсън беше пречукан преди една година.

— Тогава за кого работи?

— Бих желал да знам. Големият бос е получил не особено благозвучното име мистър Дикерсън, но никой, изглежда, не знае нищо за него.

— Някой трябва да се погрижи за бизнеса на Хенд. Вероятно доста хора ще се поизтрепат.

— Майк... ти просто не познаваш вече рекета. Всичко сега е компютъризирано. Бизнес и само бизнес, не можеш да ги хванеш, без да имаш цял куп разрешителни и заповеди. Не, едва ли ще се стигне до раздрушване. Всичко ще бъде мило и нормално. Някой друг ще бъде назначен на мястото на Хенд, и толкоз.

— Предполагаш, че зад всичко това се крият по-дълбоки интереси, така ли е?

— Да — кимна Пат. — Щеше ли иначе Хенд да се заеме с тази черна работа? Сам знаеш отговора.

— Разбира се. Бих казал, че прави на някого услуга. На някоя действително голяма клечка.

— Така е — отвърна горчиво Пат. — Сега въпросът е, кой кого е убил? Ти пречука Хенд, Левит е стрелял два пъти, единия куршум извадихме от тавана.

— Другият е в корема на приятеля на Хенд. Трябва да провериш в болниците.

— Чак сега ли ми казваш?

— Глупости, Пат. Ти се досети за това веднага щом всичко се случи.

Той се размърда в креслото и надигна каната с кафе. Когато привърши с манипулатиите, каза:

— Какво искаха всъщност, Майк?

Беше дошло моето време.

— Не знам. Все още не знам. Но ще науча.

— Великолепно. И с всичките висши протекции, които имаш, ще трябва да те моля да ми съобщиш.

— Нещо подобно.

— Нека ти изясня някои неща, Майк. Имаме нов инспектор. Той е костелив орех и доста умен при това. Ако се окажеш между него и окръжния прокурор, ще ти откъснат опашката. Точно сега искат да те накарат да работиш за тях, така че е по-добре да имаш добри приятели в службата, за която сигурно ще работиш.

Сложих си шапката и станах.

— Ще ти съобщя всичко, което открия.

— Хиляди благодарности — отвърна саркастично той, след това се ухили.

Сим Торънс живееше в оградено с високи стени имение в Уестчестър, което отразяваше спокойното достойнство на едно истинско богатство и социална значимост. Орнаментираните железни врати бяха широко отворени, посрещайки посетителите, и аз подкарах наетия форд нагоре по алеята.

Къщата, массивна тухлена сграда от колониален тип, беше обкръжена от високи ели, които достигаха до стрехите. Два черни кадилака бяха паркирани пред едното крило и аз спрях зад тях, слязох, натиснах звънеца на вратата и зачаках.

Очаквах някоя прислужница или иконома, но не и поразяващата брюнетка със сини очи, които сякаш те обливаха с разряди електричество. Имаше лек загар, от който очите и тъмните ѝ устни направо скачаха върху теб, и когато тя се усмихна и каза: „Да?“, все едно че докоснах нажежено желязо. Ухилих се глупаво.

— Казвам се Майк Хамър. Търся мистър Торънс.

— Очаква ли ви той?

— Не, но мисля, че ще иска да ме види. Става дума за дъщеря му. В очите ѝ проблесна някакъв странен страх.

— Тя... добре ли е?

— Добре е.

По лицето ѝ се прочете облекчение и тя протегна ръка.

— Моля, влезте, мистър Хамър. Аз съм Джералдин Кинг, секретарката на мистър Торънс. Той ужасно ще се радва да ви види.

Откакто Сю избяга отново, той е толкова разстроен, че не може да прави нищо.

— Отново?

Тя ме изгледа и кимна с глава.

— На няколко пъти го правеше. Ако само знаеше какви мъки причинява на мистър Торънс с тези свои чудатости, щеше да бъде по-разумна. Насам, мистър Хамър. — Тя посочи един обширен кабинет, който мириеше на пури и стара кожа. — Чувствайте се като у дома си.

Нямаше много време, за да се почувства. Преди да успея да направя кръг по стаята, чух шум от забързани стъпки и Големия Сим Торънс, Човекът-с-най-големите-изгледи-за-успех, влезе. Изглеждаше не като политик, а като баща, загрижен истински за дъщеря си.

Протегна ръка и сграбчи моята, като каза:

— Благодаря, че дойдохте, мистър Хамър. — Направи малка пауза, предложи ми кресло и седна. — Къде е Сю? Добре ли е?

— Разбира се. Точно в този момент тя е с една моя приятелка.

— Къде, мистър Хамър?

— В града.

Той се размърда на края на креслото и се намръщи.

— Тя... възнамерява ли да се върне тук?

— Може би.

Лицето му стана твърдо. На него беше изписано изражение, което хиляди пъти бях виждал в заседателните зали на съда. То се превърна в лице на прокурорски обвинител, който внезапно се е сблъскал с враждебно настроен свидетел и беше готов да измъкне всички отговори по силов път.

— Може би не разбирам вашата загриженост по този въпрос.

— Може би. Първо, позволете ми да ви кажа, че съм тук по една чиста случайност. Сю по някакъв начин се оказа под наблюдението на моята секретарка и аз обещах да видя как стоят нещата, преди да й позволя да се върне.

— О? — Той погледна надолу към ръцете си. — Вие следователно имате достатъчно пълномощия, за да решавате подобни въпроси.

Портфейлът отново задейства магията си и враждебността изчезна от лицето му. Изразът му този път беше сериозен, макар и

примесен с нетърпение.

— В такъв случай ви моля да преминем към същината на въпроса. Доста се тревожех за Сю, така че...

— Много е просто. Момичето казва, че се страхува от вас.

Очите му бяха прерязани от болка. Той вдигна ръка, за да ме спре, кимна и погледна към прозореца.

— Знам, знам. Казва, че съм убил майка ѝ.

Това беше удар под пояса. Когато той още веднъж се огледа, аз потвърдих:

— Точно така.

— Мога ли да обясня нещо?

— Бих желал някой да може.

Торънс се отпусна в креслото и потри лице с едната си ръка. Гласът му беше спокоен, сякаш беше упражнявал тази реч безброй пъти преди.

— Ожених се за Сали Девон шест месеца след като мъжът ѝ почина. Сю нямаше и годинка по това време. Познавах Сали от много години и ние бяхме... ние бяхме стари приятели. Не знаех обаче, че Сали е станала алкохоличка. В първите години на нашия брак нещата се влошиха още повече, въпреки всичко, което се опитахме да направим за нея. Сали замина за имението ни в Кетскилс заедно с една стара лейди като икономка и отказа да се върне в града, отказваше въобще всяка помощ... просто се напиваше до смърт. Тя задържа Сю при себе си, макар че именно мисис Лий се грижеше за детето. Една нощ се напила до умопомрачаване, излязла навън на студа, за да вземе нещо. Била е в безсъзнание, когато мисис Лий я намерила, и почина, преди лекарите да могат да я прегледат. Поради някаква причина детето смята, че аз имам нещо общо с това.

— Каза ми, че майка ѝ е съобщила нещо, преди да умре.

— И това знам. Тя не може да си спомни какво, но продължава да ме обвинява. — Той отново направи пауза и потърка слепоочията си. — Сю винаги е била проблемно дете. Записах я в най-добрите училища и й позволих да следва собствените си желания, но, изглежда, нищо не помогна. Иска да бъде шоугърл, подобно на майка си. — Той ме изгледа бавно. — Бих желал да знам вашия отговор.

Този път бях доста директен.

— Казва, че сте се опитвал да я убияте.

Реакцията му беше безкрайно учудване.

— Какво? — Много бавно той се придвижи към ръба на креслото си. — Какво е това?

— Една кола се опитала да я сгази, била е преследвана и някой стреля по нея.

— Сигурен ли сте?

— Що се отнася до последното, да. Бях там, когато това се случи.

— Не си дадох труда да му съобщя подробности.

— Но... защо аз нищо не знам?

— Защото ставаше дума и за други неща. В нужното време ще разберете всичко. Не сега. Просто трябва да приемете факта, че се е случило.

За първи път самообладанието му на съдебен лъв изчезна. Той размаха ръце като човек, който е загубил всичко, и поклащаше отчаяно глава.

— Мистър Торънс, имате ли врагове? — попитах аз.

— Врагове ли?

— Точно така.

— Не смяtam. — Той се замисли за момент и продължи. — Политически врагове — може би. Съществуват две партии и...

— Могат ли да поискат да ви убият? — прекъснах го аз.

— Не... разбира се, че не. Имат определени несъгласия с мен, но това е всичко.

— А какво ще кажете за жените? — попитах го доста откровено.

Той въобще не обърна внимание на тона ми.

— Мистър Хамър, не съм бил в компанията на жени, откакто Сали почина. Това е добре известен факт.

Погледнах към вратата многозначително.

— Но си имате прелестна компания.

— Джералдин Кинг беше назначена при мен от председателя на щатското събрание. Била е с мен по време на три политически кампании. Междувременно работи с другите за постигането на общата цел на партията.

— Не смятах да ви обиждам — казах аз. — Но съществуват и други възможности. Може би сте си създадали някои специални врагове по време на политическата си кариера?

— Не познавам нито един, който би искал да ме убие.

— Бил сте и окръжен прокурор.

— Това беше преди повече от двайсет години.

— Опитайте се да си спомните.

Торънс нетърпеливо вдигна рамене.

— Наистина имаше дузина заплахи, някои от тях направо в съдебната зала. И два безуспешни опита за покушение.

— Какво се случи?

— Нищо особено — отвърна той. — Полицията ги пресече. Двете личности бяха арестувани и изпратени обратно в затвора. И двамата умряха, единият от туберкулоза, а другият от рак.

— Следил сте ги?

— Не, полицията се погрижи за това. Сметнаха за добре да ме информират. Аз не бях особено загрижен.

— Особено?

— Не и за себе си. Бях загрижен за Сю и за още някого. Единствената ми грижа бяха законът и изправната работа на полицията. Но запомнете, мистър Хамър, не е рядко явление един окръжен прокурор да се превърне в мишена. Имаше един човек на име Дюи, когото бандитите искаха да очистят, но те добре разбираха, че ако го убият, върху организираната престъпност ще се окаже такъв натиск, че няма да могат да функционират нормално, така че когато Дътч Шулц се опита да го убие, бандити убиха самия Дътч. Това е доста рискован бизнес и аз добре го разбирам. В същото време не бих променил философията си, за да се приспособя към стандартите на уплашените.

— Колко пъти сте се плашил?

— Често. А вие?

— Твърде често, старче. — Ухилих му се и той ми се усмихна бавно в отговор, очите му показваха, че знае какво имам предвид.

— Сега, какво ще правим със Сю?

— Аз ще поговоря с нея.

— Ще я доведете ли вкъщи?

— Това зависи единствено от Сю. Ще видя какво ще каже. Ами ако не иска да се върне?

Торънс се замисли за момент.

— Това наистина зависи от нея. Тя е дете... което не е дете. Знаете ли какво имам предвид?

— Да.

Той кимна.

— Тя е добре обезпечена финансово и, откровено казано, не виждам какво мога да направя още за нея. Намирам се в положение, когато имам нужда от съвет.

— От кого?

Очите му се насочиха към мен.

— Може би от вас, мистър Хамър.

— Не е изключено.

— Може ли да попитам за пълномощията ви?

— Имам доста специфични правови пълномощия. В момента мога да върша почти всичко, което поискам. В определени рамки, разбира се.

— За какъв срок?

— Бързо съобразявате, приятел. — Той кимна и аз казах: — Докато някой не ми ги ореже или аз не допусна грешка.

— О!

— А времето на грешките отмина.

— Тогава ме посъветвайте. Имам нужда да ме посъветва някой, който не прави повече грешки. — В гласа му нямаше никакъв сарказъм.

— Ще я задържа при себе си, докато не поиска да си отиде.

Минаха цели десет секунди, преди той да го обмисли, след това кимна, отиде до другата страна на бюрото си и извади чековата си книжка. Когато престана да пише, ми връчи прекрасна зелена хартийка, на която пишеше *5 000 долара* и ме наблюдаваше, докато я стъвхах по дължина.

— Това е доста голяма сума — казах аз.

— Големите хора не издребняват. Нито пък големите неща. Искам Сю да е на сигурно място. Искам да се върне обратно. Сега всичко зависи от вас, мистър Хамър. Откъде ще започнете?

— Ще ви помоля да си спомните имената на останалите хора, които са заплашвали да ви убият.

— Съмнявам се, че тези неща имат някакво значение.

— Оставете ме аз да решава дали е така. Доста неприятности могат да излязат от миналото. И много мръсотия. Ако не искате да се заема с

това, можете да си вземете богатството обратно. Тогава аз ще направя нужното просто защото ми е станало интересно.

— В тази история има нещо, което ви засяга лично, така ли, мистър Хамър? Парите и клиентелата в този случай не ви интересуват. Няма нужда да ми казвате, но има и още нещо.

Ние се изучавахме един друг няколко секунди, точно толкова, колкото бяха необходими на двама професионалисти в бизнеса, за да разберат, че между тях не може да има скрити неща.

— Вие ме познавате, Торънс.

— Познавам ви, Майк. Кой не ви познава?

Засмях се и пъхнах чека в джоба си.

— Но не и в действителност — казах аз.

[1] Спечелете със Сим! (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Винаги можеш да започнеш от мъртвеца. Той е последният край и съвършеното начало. Смъртта е твърде определена, за да бъде двусмислена, и когато се занимаваш с нея, стъпваш винаги здраво на земята, без да се оглеждаш за твърда почва.

Но смъртта може да бъде и голяма неприятност. Всичко беше много отдавна и за седем години хората можеха да забравят или да престанат да се тревожат, или пък да започнат да действат по волята на случая, като си създадат име в тъмните сенки на страната на нощните птици.

Кид Хенд беше мъртъв. Някой сигурно беше бесен. Друг вероятно много се тревожеше. По това време всички бяха вече разбрали какво се е случило в онова жилище под наем и чакаха. Имаше и хора, които си спомняха какво се беше случило преди седем години и се чудеха какво ли ще последва сега. Някои знаеха. А някои трябваше да разберат. Аз например.

На Четирийсет и девета в Бродуей има един хотел, който е затиснат като сандвич от две други здания. На улицата той разполага с бар, който има доста смешно име и винаги е пълен с хора с още по-смешни имена. В по-голямата си част това беше нова публика, но някои си бяха тук и след седем години и когато открих Джърси Тоби, аз му кимнах и видях как едва не изпусна бирата си. Отидох до бара и поръчах една бутилка „Четири рози“ и джинджър.

Барманът беше мълчаливо старо куче. Докато смесваше питието, взе долара ми и каза:

- Здрави, Майк.
- Здрави, Чарли — отвърнах му аз.
- Доста отдавна не си се навъртал наоколо.
- Не ми и трябваше.
- Радвам се, че си пречукал онези шибаняци.
- Чуваш прекалено много неща.
- Барманите обичат да говорят.

- На кой?
- На кого — поправи ме той.
- Добре де, на кого?
- На други бармани.
- А на някой друг?
- Няма други — отвърна нежно той.
- Бизнесът си е бизнес — ухилих се аз.
- Така е, Майк.
- Разбира се, Чарли — отвърнах му аз.

Той се отдалечи и сложи две чаши пред закачалките, обслужващи туристическия поток, след това застина по средата на заведението с малко загрижено изражение на лицето. Навън беше горещо и влажно, а тук си беше прохладно и спокойно с тази драматична музика от симфонията на Франк в ре минор, разнасяща се от стереофоничните тонколонки прекалено меко, за да бъде толкова агресивна, колкото си беше. Беше си местенце, където човек можеше да се отбие за малко, за да се спаси от подивелия град навън.

Една от закачалките забеляза моите два и двайсет на стойката и се отдели от приятеля си турист, за да удари автомата за цигари зад мен. Без да ме гледа, тя попита:

- Самотен ли си?
- Понякога — отговорих аз също без да я гледам.
- А сега?
- Сега не — казах аз.

Тя се обърна, ухили се и напъха един къс в хубавата си устичка.

- Луд местен — каза тя.
- Истински абориген.

Тя се засмя с дълбок глас.

- Тогава да се върнем към плоскостъпите си прадеди.

Джърси Тоби изчака да се махне, след това се сби с автомата за цигари, преди да заеме мястото до мен. Направи го изящно и естествено, така че да изглежда като че ли внезапно си срещнал някой приятел по чашка и си го почерпил.

Когато представлението свърши, той каза:

- Виж какво, Майк...
- Престани да се потиш, старче.
- За мен ли си дошъл, или просто търсеше някого?

— Просто търсех някого.

— Не ми харесва, когато не го раздаваш твърдо.

— Нова техника, Тоби.

— Избий си я от главата, Майк. По дяволите, познавам те от много време. Мислиш, че не зная какво се е случило?

— Какво?

— Каквото стана с Левит и Кид Хенд. Камъни ли имаш в главата вместо мозък? Мислиш, че можеш просто така да си стреляш в града, както и по-рано. Човече, нещата се промениха. Беше далеч и трябваше да си стоиш далеч. Сега, преди да ме посветиш, нека ти кажа една голяма истина. Не ме излагай на опасност. Няма да ти кажа нищо. Абсолютно нищо. Отлепи се от мен. Занимавам се с дребни случаи, които не могат да застрашат задника ми, и това ми харесва.

— Велик си.

— Никаква информация повече. Искай я от хората в списъка.

— С какво се занимаваш сега?

— Сутенъор съм.

— Смъкваш се надолу.

— Така ли? Е добре, може и наистина да съм паднал, но сега доларите работят за мен заедно с няколко уличници. При мен всичко е честно и не съм като някои гадини, винаги остават малко мангизи, за да се разплатя с тези, които имат нужда от разплащане. Нали знаеш?

— Няма да ти подям хляба, рожбо.

— Много добре.

Той си седеше с поглед, вперен в питието, доволен, че беше изяснил позицията си, след това аз се протегнах, сграбчих ръката му и я допрях до моя 45-и.

— Спомняш ли си?

Когато си дръпна ръката, той трепереше.

— Все още си глупак — каза той. — Нищо повече. Само един изстрел с това желязо, и ще си го получиш. Все още си плащам данъците.

Този път опитах по другия начин. Извадих портфейла си и го отворих, за да прибера парите си, но така, че да може да види удостоверието в прозорчето. Той го огледа добре, очите му се разшириха, след това се протегна за питието си.

— Това е асо, Тоби — казах аз. — Сега, при теб ли ще отидем или при мен?

— Имам стая горе — съобщи ми той.

— Къде?

— 313.

— Десет минути. Качваш се пръв.

Беше задънена стая, която имаше антисептичния вид на всички хотелски стаи, но все още миришеше на вкиснала бира, стари дрехи и прогнил въздух. Джърси Тоби отвори една бира за себе си, след това седна долу и каза:

— За какво става дума, Майк?

— Кид Хенд.

— Мъртъв е.

— Знам. Аз го застрелях. Горната част на главата му отлетя и оцапа стената. Той не беше първият и вероятно няма да бъде последният.

Тоби остави бавно бирата.

— Ти си глупак.

— Това ли е най-доброто, което можеш да кажеш?

— Не — повтори той. — Ти си глупак. Мисля, че си изтеглил смъртта от баницата с късметите.

— Тоби...

— Наистина го мисля, Майк. Подобни неща се разпространяват бързо. Не можеш да застреляш някого в този град, без всички да разберат. Ти наистина беше луд в онези стари дни, но сега си просто глупак. Мислиш, че не знам вече? По дяволите, всички знаят. Дори не искам да бъда в една и съща стая с теб.

— Нямаш избор, Тоби.

— Разбира се, но за това ще си платя по-късно. Но и ти ще си платиш.

— Кид Хенд — повторих аз.

— Той получи работата на Тилсън. Всички знаят това.

— Още.

— Какво още, глупако? Откъде, по дяволите, мога да знам всичко за Кид? Не сме в една и съща игра. Аз съм сутенюор. Знаеш ли

какъв беше той? Голяма клечка. Дясната ръка на мистър Дикерсън. Нима смяташ, че ще...

— На кого?

— Я се разкарай... знаеш на кого.

— На кого, Тоби!

— На мистър Дикерсън.

— Кой е той, старче?

— Майк...

— Не ме занасяй.

— Добре. Той е новият бос. Големият. Идва с огромна сила и всички твърди момчета отстъпват. По дяволите, човече, не мога да ти кажа повече. Всичко, което знам, е, че мистър Дикерсън е босът.

— От политиката ли идва?

— Не той, глупако. Силата, която е зад него. Знаеш ли какво става в този град? Идват от предградията, човече. Големи стрелци, събират се и чакат заповеди. Чувствам, че потокът е някъде наблизо, но не ми се лови риба. Гангстерите отдавна са мъртви... и сега е като при индианците. Вождът се е върнал и лудите се радват. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Кид Хенд?

— Той е от лудите, човече. Стрелец и знаеше как да си вади хляба. Беше започнал да се издига, докато не реши да се върне обратно в редиците. Трябаше да си остане там, където си беше.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо стреля по мен.

— Знаеше, че това си ти, може би?

— Някой ми каза, че може да е вършел лична услуга.

Тоби стана и погледна задънения прозорец.

— Може би, защо пък не? Услугите са нещо важно. Карат те да се чувствуваш велик. Доказват, че не си отрепка. Доказват...

— Доказват също колко бързо можеш да бъдеш убит.

Той извърна бавно глава.

— Аз ли съм на мушката, Майк?

— Не виждам защо.

— Попитай направо.

— Кой е Дикерсън?

— Никой не знае. Знаят само, че е велик.

— Пари?

— Предполагам.

— Кой ще заеме мястото на Кид Хенд?

— Който може да се докопа до него. Бих казал, че ще е Дел Пенър. Той е доста жесток. Беше се провалил преди десет години, но се върна и започна да громи китайския квартал, след това се премести при богаташите в Маями. Подпираше много яко Кид.

— Тогава може би ходът на Кид срещу мен е бил част от играта за власт.

— Услугите не вредят на никого.

— Но убиха Кид.

— Той не е знаел, че ти ще бъдеш там.

Гледах го дълго време, докато лицето му не се втвърди и той не се обърна настрани. Когато гаврътна остатъка от бирата си, той ме погледна, повдигна рамене и каза:

— Носи се слух, че е лична услуга. Ти беше изненада за тях. Нямаш си представа каква изненада. Ударът не беше насочен срещу теб. Имаха някой друг предвид. Това е всичко. Не знам и не искам да знам. Остави ме да си заработка доларите по моя начин, само стой настрани, човече.

— Защо?

— Сега си белязан, човече. Всички го знаят. Всички се оглеждат.

— И преди съм бил.

— Не и като сега. — Той погледна в бирата си, вдигна рамене и се реши. — Да си чувал някога за Марв Каня?

— Не.

— Той е наемник от Сент Лу. Отрепка, на около двайсет и осем, получил е условна присъда за убийство, когато е бил непълнолетен, след това за известно време се присъединил към корпуса на мира, започнал да върши черната работа на Арнолд Филипс по крайбрежието и отново се върнал в Сент Лу. Предполагаха, че именно той е получил контракта за убийството на Шулбъргър, Анджело и Винс Паго, а също и за големия удар срещу Карлайсъл в Лос Анжелис. Има стабилно прикритие и е толкова глупав, колкото си и ти.

— Какво ме засяга това, Тоби?

— Решил е да те превърне в мищена, човече. Той е в града с куршум в корема и всички знаят как е станало. Ще имаш късмет, ако умре. Ако не го направи, си мъртъв.

Станах и нахлуших шапката си.

— Напоследък имам доста голям късмет — казах аз.

Той кимна сериозно:

— Надявам се, че няма да те изостави.

Когато тръгнах да отварям вратата, той добави:

— Може би не трябва?

— Какво?

— Може би не трябва да съм тук, когато те изостави. Ще забъркаш огромна каша.

— Мога да си представя.

— И аз.

След това се върнах при нея, красавицата с тъмна и дълга коса, с тяло, което беше тих концерт от извивки и бели нюанси, сянка под единичния чаршаф, която нежно прерасташе в очарованието на женствеността.

Не ме чу, че съм влязъл, докато не казах:

— Велда...

Тогава очите ѝ се отвориха, отначало бавно, след това с уплахата на внезапно събудена сърна, ръката ѝ помръдна и аз разбрах какво имаше в нея. Когато видя, че съм аз, пръстите ѝ се отпуснаха, тя напусна укритието си и го потърси при мен.

— Можеш да изгубиш по този начин, рожбо — казах аз.

— Не и когато си тук.

— Невинаги съм бил единственият.

— Това беше някога, Майк — проговори тя.

Аз отново се замислих като преди няколко дена, когато се изкачвах по стъпалата.

Взех ръката ѝ, след това с бързо движение дръпнах чаршафа от тялото ѝ и я погледнах.

Какво чувстваш, когато видиш гола жена? Жена. Стройна. Прекрасна. Съблазнителна. Кожа, която изглежда като сатенена под слабата светлина. Розови върхове. Тъмна долина. Желание, което

почива в нежните гънки на плътта, която може да говори, да вкусва наслада и с внезапните тръпки и поемане на дъх да ти каже, че те желае. Уста, която е изсушена от огъня на страстта и е способна да изрича само беззвучните думи на любовта.

Седнах на края на леглото и оставил пръстите си да я изследват. Поканата все още беше там, но за първи път тя беше приета. Сега можех да я докосвам, да се наслаждавам и да знам, че това е мое. Тя въздъхна веднъж и каза:

- Имаш луди очи, Майк.
- Не можеш да ги видиш.
- Но знам. Те са ирландско кафяво-зелени и са луди.
- Знам.
- Тогава направи каквото искам.
- Не става, рожбо. Сега ти си уличница и аз ще правя с теб каквото искам.
- Тогава го направи.
- Готова ли си?
- Отдавна бях готова.
- Не беше.
- Но сега съм.

Лицето ѝ се обърна към мен, по устните ѝ играеха странни сенки, очите ѝ бяха влажни и когато се наведох напред и я целунах, все едно че опитах неукротимата сила на тигър, примесена с някакъв свръхсетивен глад, тигър, който желаеше да погълне цялата жертва, и аз разбрах на какво приличаше жената. Истинската жена.

През стаята се разнесе приглушен звук, който идваше иззад завесата и докосна с ръката на *банши*^[1] рамената на прецизна емоционална теглилка, които заподскачаха нагоре-надолу.

- Събудила се е — каза Велда.
- Дръпнах чаршафа обратно и го подгънах под раменете ѝ.
- Не е.
- Можем да отидем някъде.
- Все още не.
- Майк...
- Първо трябва да се отървем от неприятностите. Дотогава няма да бъде правилно.
- Усещах очите ѝ.

— С теб винаги ще има неприятности.

— Не и този вид неприятности.

— Не страдахме ли достатъчно дълго?

Поклатих глава.

— Някои хора постоянно имат неприятности. Познаваш ме. Те идват бързо, продължават малко и си отиват бързо.

— Никога няма да се промениш.

— И не очаквам, че ще се променя, котенце. Има неща, които никога не могат да бъдат променени.

— А ние?

— Трябва да се променим. Междувременно имаме да вършим много неща. Готова ли си?

Тя ми се усмихна, като ми даде да разбера, че имаше нещо съвсем друго предвид.

— Винаги съм била готова. Само че никога не си ме питал.

— Никога не питам. Направо вземам.

— Тогава вземи.

— Когато стана готов. Не сега. Ставай.

Велда беше жена. Тя се измъкна от леглото и започна да се облича така, че да мога да я наблюдавам, след това се протегна към горното чекмедже на скрина, извади един плосък кобур и го сложи под широкия колан на роклята си. Плоският броунинг въобще не се забелязваше.

— Ако някой стреля по мен с това, ще му счуя ръцете — казах аз.

— Не и ако те простреля в главата — отвърна ми тя.

Обадих се Рикърби отдолу и той каза, че ще изпрати човек да пази, докато ни няма. Смятах, че Сю все още спи, но не бях съвсем сигурен. Най-малкото нямаше да си тръгне, докато пристигнем. Стигнахме до паркинга, където се качихме на форда ми и потеглихме към уестайдското шосе.

Тя изчака да стигнем до рампата и попита:

— Къде отиваме?

— Има едно заведение, наречено „The Angus Bull“. Момчетата от рекета имат особени предпочитания към него.

— Кой ти каза?

— Пат.

— С кого трябва да се срещна?

— С един човек на име Дел Пенър. Ако не е там, ще трябва да намериш някаква следа, ако действаш както трябва. Той се опитваше да прекара Кид Хенд и вероятно сега ще заеме неговото място в групата. Това, което трябва да разбереш, е... кой е мистър Дикерсън.

Тя ми хвърли един смешен поглед и аз я попих цялата, до най-малките детайли. Наблюдавах я с крайчеца на очите си. В нея имаше нещо ново, което липсваше преди седем години. Тогава тя беше секретарка, момиче, което притежаваше собствено удостоверение за частно ченге и разрешително за носене на оръжие. Беше момиче със странно минало, за което не знаех нищо. Сега беше жена, все още със странно минало и разрешително за носене на оръжие, но беше придобила особена изтънченост, култивирана през всичките тези години, прекарани зад желязната завеса.

— На кого ще се отчитаме?

— На Пат.

— А може би на твоя приятел Рикърби?

— Ще го пазим като алтернатива. Това все още не е в неговата област, така че ще си останем на местно равнище.

— Какво ще правиш?

— Ще се опитам да си изясня миналото на едно момче, наречено Бейзил Левит. Пат не можа да измъкне нищо. Все още работят по задачата, но той е нямал нито офис, нито документация. Цялата информация е била в главата му, но очевидно е работел за някого. Преследваше тебе и момичето и четири дена е наблюдавал жилището ти. Това са единствените нишки, с които разполагаме.

— Имаме и Сю.

— Засега тя няма какво да ни каже повече.

— Вярваш ли на това, което каза за баща си, че искал да я убие и т.н.

— Не.

— Защо?

— Защото не е логично. Момичето е невротизирано и докато не докаже твърденията си, нямам намерение да се занимавам с детински измишльотини.

- Двама мъртъвци не са детински измишльотини.
- Има и още нещо, скъпа. Остави ме да действам както знам, окей?
- Разбира се. Винаги по твоему, така ли?
- Да.
- Затова ли те обичам?
- Разбира се.
- И ти ме обичаш, защото мисля именно така?
- Естествено.
- Върнах се, Майк.

Докоснах коляното ѝ и усетих как кракът ѝ се напряга.

— Никога не си заминавала, рожбо.

Беше потънала в себе си, когато стигнахме центъра и ме помоли да я сваля. Усмихна ми се, махна с ръка и аз ѝ позволих да си тръгне. Имаше нещо успокоително в цялата тази работа. Липсваше тежестта в стомаха. Празнината беше запълнена. Тя беше отново тук, по-прекрасна от всякога, с пистолет на колана, готова да ме последва.

От чисто любопитство наминах към жилището на Левит. Състоеше се само от една стая и нищо повече. Хазияката каза, че е бил тук шест месеца и никога не е причинявал неприятности, плащал си е редовно наема и че ѝ е омръзнато да говори с ченгета. Съседите не знаеха нищо за него и нямаха и желание да научат. Собственикът на местната кръчма никога не го беше обслужвал, затова въобще не го беше грижа за Левит. Но в стаята всички пепелници бяха пълни с угарки, два празни стека се въргалиха на боклука и всеки, който пушеше толкова много, трябваше да си купува цигари някъде.

Бейзил Левит го правеше през два квартали. Купувал си е и вестници на същото място. Старата лейди в павилиона си го спомняше добре и нямаше нищо против да си поговорим за него.

— Познавам го — каза ми тя. — Чудех се кога ли ще дойдат ченгетата. Дори и не са се мяркали наоколо, макар че исках да видя колко бързо ще довтасат тук. Сигурно много време ти е трябало, за да ме намериш. Откъде си, синко?

— От горните квартали.

— Знаеш ли какво е станало?

— Все още не.

— Тогава какво искаш от мен?

— Просто да си поговорим, мамче.

— Питай тогава.

— Да предположим, че ще ми отговориш — ухилих се аз. —
Може би искаш въпроси от трета степен, с повищена трудност, точно
като по телевизията... а?

Тя махна с ръка.

— Тези времена отдавна минаха. Кой сега се интересува от стари
жени като мен, освен безделниците.

— Аз се интересувам.

— Изглежда, че е така. Хайде, питай.

— Добре... имаше ли някакви приятели?

Тя поклати глава.

— Не, но звънеше по телефона. Много се горещеше... никога не
затваряше вратата. — Тя кимна към телефонната будка отзад.

— Подслушваше ли го?

— Защо пък не? Вече съм твърде стара за онази работа, така че
си доставям наслаждение, като слушам как другите говорят за любов.

— А той говореше ли?

— Ами. Никога не е водил любовни разговори, никога. Говореше
само за пари и винаги се сърдеше на някого.

— Още, мамче.

— Говореше за цели състояния. Последния път ставаше дума за
пет хилядарки. Да не е бил от онези, които се обзалагат?

— Този път заложи кожата си и я загуби. Има ли още нещо?

Тя направи неопределено движение с раменете си.

— Последния път направо беше бесен. Казваше, че нещо се
проточило твърде дълго, и искаше още мангизи. Не смятам, че ги
получи.

— Да е споменавал някакви имена?

— Не. Но не е звънял на никого вкъщи.

Погледнах я недоумяващо и тя се ухили широко.

— Обаждаше се винаги по едно и също време. Трябваше да
крещи, сякаш другият се намираше в някакво много шумно място.
Точно затова и го чувах.

— От теб ще излезе добро ченге, мамче.

— Много отдавна съм тук, синко. Искаш ли да узнаеш още нещо?

— Точно за това съм тук.

— Веднъж донесе някакъв пакет. Беше завит в кафява хартия и по всяка вероятност тежеше. Май беше пистолет. Това харесва ли ти?

— Справяш се великолепно. Как разбра?

— Много просто. Почеках по него, когато го остави долу. Освен това миришеше на пистолетна смазка. Моят старец беше побъркан на тази тема, преди да хвърли петалата. Цялата къща миришеше на смазки и масла.

Тогава разбрах какво ме беше разтревожило точно след като Бейзил Левит умря. Благодарих на жената и си тръгнах.

— Хей... — повика ме тя.

— Какво?

— Ти наистина ли се интересуваш от стари жени?

Ухилих ѝ се.

— Само когато имат нужда от мен.

Стоях в бившата стая на Велда и изучавах отсрещната страна на улицата. Не беше трудно да открия прозорците, които можеха да служат като наблюдателен пункт. Десетте долара, дадени на дебелия портиер, ми помогнаха да взема ключа без излишни въпроси и когато отворих врата на първата стая, намерих това, което търсех.

Пистолетът беше скъпо спортно оръжие със зареден магазин, поставено на триножник върху масата, и телескопичните знаци бяха фокусирани върху същия прозорец, от който гледах преди няколко минути. До пистолета лежаха два празни стека от цигари, една консерва от доматен сос, пълна с угарки и изгорели клечки кибрит, наоколо се въргаляха остатъците от дузина сандвичи.

Бдението на Бейзил беше продължило четири дни. Беше чакал твърде дълго. По всяко време е можел да застреля Велда. Знаеше, че е там. Поне така ми каза. Беше я наблюдавал толкова време, но не беше стрелял.

Причината за това дълго очакване сега беше ясна. Не е преследвал нея. Искал е момичето. Явно е бил нает да я пречука и е чакал да се покаже.

Само че тя не се беше показвала. Ведна се беше скрила на горния етаж. Когато се появила на сцената, той е решил да промени плановете си. Не е знаел защо съм там, но не е можел да си позволява никакви рискове. Може би е мислел, че преследвам същата цел, която преследва и той, но поради друга причина — да я изведа от там.

Така че сега отново трябваше да се върна към малката Лолита.

[1] Митологично ефирно същество. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Отдавна не бях виждал Джой Адамс и жена му Синди. Сега, освен заниманията си с нощните клубове на Бродуей и устройването на световни турнета с мюзикхоловете си, той беше поел и задълженията на президент на AGVA. Но не се беше променил. Нито пък Синди. Тя все още беше поразителна красавица, която водеше нощните рубрики на телевизионния справочник.

Казах на момичето да не съобщава за пристигането ми и когато влязох, Джой се беше разположил на края на бюрото си, опитвайки се да разубеди в нещо Синди. Май не успяваше.

— Здрави, старче — казах аз.

Той ме погледна през рамо, ухили се и скочи от бюрото с протегната ръка.

— Проклет да съм — възклика той, — най-после се домъкна. Къде беше толкова време?

— В една задънена улица. — Погледнах зад него. — Здравей, красавице.

Синди ми хвърли ослепителна усмивка.

— Казах на Джой, че ще се появиш. Следим некролозите. Винаги оставяш опашка след себе си, Майк.

— Преследвах един тип.

— Това каза и Хай. Говедо такова, защо не дойде, когато имаше нужда от помощ?

— По дяволите, рожбо, нямах нужда от помощ, за да се въргалям пиян на земята.

— Нямах предвид това.

Джой я прекъсна с нетърпелив жест.

— Хайде, хайде, има нещо ново, нали? Да предположим, че...

— Имам нужда от помощ, приятелю.

Това го изкара от равновесие за секунда.

— Виж какво, аз не съм президент на Съединените щати, но...

— Не става дума за такава помощ — ухилих се аз.

— О?

— Ти отдавна мечтаеше за ролята на ченге, Джой.

Веждите му се повдигнаха нагоре, но Синди го изпревари.

— Виж какво, дръж момчето ми далеч от стрелците. Той си е мой и ми трябва цял. Джой е комедиант и всички тези патлашки истории му се отразяват зле на тена.

— Престани, Синди. Щом Майк желае...

— Недей да се потиш, приятел. Става дума за една дребна услуга.

Той изглеждаше разочарован.

— Но това е нещо, което ти можеш да направиш, а аз не мога — добавих аз.

Джой се засмя и финтира суинг в корема ми.

— Казвай тогава.

— Докъде се простират файловете ти?

— Зависи какво искаш да знаеш — отговори той.

Седнах на края на бюрото и започнах да подреждам нещата в ума си.

— Навремето е имало една шоугърла на име Сали Девон, която е била в бизнеса преди около двайсет години. Името говори ли ти нещо?

Джой поклати глава.

— А трябва ли?

— Не е задължително. Съмнявам се, че се е появявала в заглавията на вестниците.

— Майк... — Синди се отлепи от креслото си и застана встрани от Джой. — Не беше ли по едно време жена на Сим Торънс?

Кимнах.

— Откъде знаеш? — попита Джой.

— Просто съм много умна.

— Какво знаеш за нея, сладур.

— Нищо особено, но веднъж говорехме за политика с някакъв приятел на Джой и той случайно спомена името ѝ. Работил е известно време с нея.

— Сега Синди се занимава с политика — съобщи ми Джой. — С кого си говорела?

— С Бърт Рийс.

— За какво мислиш, Джой? Нали ще ми помогнеш? Може би Бърт ще те насочи към някой друг, който ще знае повече неща за нея.

— Разбира се, но ако искаш да се занимаваш с политика, Синди може да...

— Не става дума за политика. Интересуват ме само нейните прояви в шоубизнеса. Тя сигурно е работила в него около десет години. Някой все още може да си спомня за нея. Омъжила се е за Сим Торънс, когато все още не е бил значителна фигура, но тази връзка би могла да освежи нечия памет. Възможно ли е?

— Разбира се, Майк. Момичетата винаги поддържат връзка. Не могат да забравят миналото. По дяволите, знаеш какво представлява шоубизнесът. Ще се поровя.

— Колко време ще ти отнеме?

— Нещо трябва да излезе още утре. Къде да те открия?

— В стария ми офис. Върнах се в бизнеса. Можеш да ме намериш и чрез „Блу Рибон Ресторант“.

Той отново ми се усмихна широко и премига от удоволствие. Сега отново се занимаваше с нещо, което му харесваше. Побъркани ченгета и стрелци. Стиснахме си ръце, кимнах на Синди за сбогом и ги оставил отново да се сражават по въпроса за новото кожено палто на Синди.

Човекът на Рикърби ме изгледа забавно и демонстрира истински чудеса на куртоазия, попита дали има нещо друго и когато казах, че няма, се обади по телефона, за да предупреди, че си тръгва. Тогава се качих горе.

През целия път я чух как пее някаква луда мелодия. Имаше невероятен диапазон на гласа си и го оставяше свободно да се лее, издавайки странни звуци, в които се долавяше нещо познато, нещо, което беше интерпретирано извън симфоничния характер на цялото произведение.

Пеенето не идваше от етажа, на който я бях оставил. Разнасяше се отгоре и аз изхвърчах на последната площадка, застанах в края на коридора и извадих моя 45-и, чудейки се какво ли, по дяволите, става. В този глас се смесваше всичко — страх, омраза, загриженост и безнадеждност.

Когато отворих бавно вратата, гласът ѝ започна да кънти, подсилен от ехото на празната стая. Стоеше в тъгъла, двете ѝ ръце бяха на стената, главата ѝ сведена надолу, раменете ѝ се поклащаха плавно в ритъма на мелодията, копринената ѝ руса коса хвърляше златни отблясъци от голата крушка над главата ѝ.

— Сю... — тихо казах аз.

Тя се обърна бавно, без да прекъсва пеенето, видя ме и започна да се движи с леки балетни стъпки, докато гласът ѝ не замря на някаква висока нота. В очите ѝ имаше някакъв отсъстващ израз и ѝ трябваше половин минута, докато разбере кой бях аз.

— Какво правиш тук?

— Стаята е празна — каза най-после тя.

— Защо искаш да е празна?

Ръцете ѝ се скриха зад гърба ѝ.

— Мебелите ме гледат. Те са като хората, а аз не искам хора.

— Защо, Сю?

— Причиняват ми болка.

— Някой наранявал ли те е досега?

— Ти знаеш.

— Знам, че никой не те е причинявал нещо лошо.

— Засега. Но убиха майка ми.

— Не знаеш със сигурност.

— Разбира се, че знам. Една змия я уби.

— Една какво?

— Змия.

— Майка ти е умряла по друга причина. Била е много болна.

Този път Сю поклати глава търпеливо.

— Започвам да си спомням. Страхуваше се от някаква змия. Така ми каза. Каза ми, че било змия.

— Била си много малка, за да си спомняш.

— Не, не бях.

Протегнах ръка и тя е взе.

— Хайде да слезем долу, сладур. Искам да поговорим.

— Добре. Мога ли да идвам тук, когато пожелая?

— Разбира се. Няма проблеми. Само не излизай навън.

Големите ѝ кафяви очи ме стрелнаха с погледа на подгонено животно.

— Ти също знаеш, че някой иска да ме нарани?

— Хайде, рожбо, не се опитвам да те убеждавам в каквото и да било. Но трябва да бъдеш малко по-предпазлива. Мисля, че някой те преследва. Не знам защо, но ще ти кажа, когато разбера.

— Благодаря, Майк.

Почаках, докато допие кафето си и едва тогава хвърлих бомбата.

— Сю...

В очите ѝ проблесна внезапно предчувствие за това, което щях да ѝ кажа.

— Имаш ли нещо против да се върнеш у дома?

— Няма да се върна — отвърна тя просто.

— Искаш да разбереш какво се е случило в действителност с майка ти, така ли?

Тя кимна.

— Можеш да ми помогнеш, ако правиш каквото ти кажа.

— По какъв начин това би могло да ти помогне?

— Можеш да направиш много неща, момичето ми. Аз съм доста печен в този бизнес, затова не се опитвай да ме баламосваш. Можеш да направиш всичко, каквото поискаш. Върни се обратно и остани там. Някой иска да те пречука и ако можех да намеря безопасно място за теб, щях да се оправя и сам, без да те тревожа за каквото и да било.

Тя се усмихна несъзнателно и се загледа в ръцете си.

— Той иска да умра.

— Окей, ще разиграем твоя сценарий. Ако той наистина иска да те убие, то в дадения момент не може да направи нищо. Твърде много очи те следят.

— И твоите ли, Майк?

Ухилих се.

— По дяволите, не мога да ги сваля от теб.

— Не се халосвай, Майк.

— Добре, Сю. Сега слушай. Твоят старец ми плати пет bona, за да оправя тази бъркотия. Не изглежда да е хванат в капан, нито пък се опитва да ме подкупи, защото знае всичко за мен. Аз не съм никакво си мишле. Претрепал съм много недоносчета и съм строшил прекалено много вратове, за да си играя на дребно.

— Наистина ли си убеден, че трябва да постъпим така?

— Докато всичко не се утaloжи, не мога да бъда убеден в нищо, сладур, но на дадения етап трябва да проработим всички възможности. Ще се върнеш ли?

Тя изчака за момент, след това отново ме погледна.

— Искаш ли да се върна.

— Искам.

— Ще се видим ли отново?

Тези големи кафяви очи ми идваха в повече.

— Разбира се, но какво може да направи мъж като мен с момиче като теб?

Усмивка докосна устните ѝ.

— Доста неща, поне така си мисля — отговори тя.

Сим Торънс беше излязъл, но Джералдин Кинг нареди да изпратят лимузина, за да прибере Сю. Почаках, докато колата пристигне, видях как Сю си тръгна и се върнах в офиса си. Излязох на осмия етаж, завих покрай момъка, който се беше облегнал на стената до таблото за асансьора с гръб към мен, и ако не ми беше хрумнало, че тази поза беше прекалено странна, за да е нормална, и че може би има нужда от помощ, никога нямаше да успея да завия, защото щях да съм мъртъв с лице, забито в мраморния под.

Погледнах за миг разкривеното от болка и омраза лице и веднага се хвърлих към стената, посягайки за моя 45-и. Пистолетът му изгърмя двата пъти и куршумите просвистяха по коридора покрай лицето ми.

След това вдигнах моя 45-и, готов за стрелба, но беше вече късно. Той беше вече влязъл в асансьора, който аз току-що напуснах, и вратите се затваряха. Нямаше смисъл да го преследвам. Стълбищата бяха в дъното на коридора, а асансьорът беше от бързите. Станах, изтупах се и погледнах към момчето, подало глава от една съседна врата.

— Какво беше това? — попита той.

— Проклет да съм, ако знам. Сякаш нещо се случи с асансьора.

— С него винаги се случва нещо — каза той безразлично, след това затръшна вратата.

Двата куршума се бяха заврели в тапицерията в края на коридора, с притъпени върхове и издраскани, но с достатъчно

информация по себе си, за да ги занеса в лабораторията за изследване. Пуснах ги в джоба си и влязох в офиса. Набрах Пат и му казах какво се беше случило, в отговор на което той само се засмя.

— Все още имаш късмет, Майк. Само че колко ли ще продължи да ти върви?

— Кой знае?

— Позна ли го?

— Беше юнакът, по когото стреля Бейзил Левит. Дори мога да ти кажа, че името му е Марв Каня.

— Майк...

— Знам му историята. Имаш ли нещо за него?

— Мога да ти разказвам цял месец. Търсят го навсякъде.

Сигурен ли си, че е бил той?

— Абсолютно сигурен.

— Сигурно е имал огромна нужда от теб.

— Пат, той има нужда от хирург за куршума в корема си. Няма да изтрае дълго, както го е подкаран, и ако все още е жив, то това е единствено за да ме пречука. Ако можем да го спипаме, ще разберем най-после за какво е цялата тази патърдия. Щом знае, че е търсен, значи няма да отиде при лекар, и след като знае, че умира, ще направи всичко възможно, за да ме пречука, преди да е гушнал букетчето. По дяволите, един прострелян човек не може да се разхожда просто така по улици.

— Но той го прави.

— Значи ще се провали. Някой ще се опита да му помогне и той ще пречука и него. Не може да ме следва, аз се движа твърде бързо.

— Той ще те причака навън, Майк.

— По какъв начин?

— Мисли с главата си, старче. Щом знае за какво е цялата тази операция, той ще разбере къде рано или късно трябва да си покажеш носа. Остава му само да те чака там.

— А междувременно ще направиш ли нещо?

— Ще се заема веднага с това. Ако е оставил следи, ще го открием много бързо. Не може да има много места, където да се скрие.

— Окей.

— И, старче...

— Какво има, Пат?

— Нямам нищо общо с това, ако го пречукаш, разбрано ли е? Имам достатъчно хора, които точно в този момент ми дишат във врата. Новият окръжен прокурор се опитва да отнеме картата ти.

— А може ли?

— Не е невъзможно.

— Добре тогава, кажи му, че ще ви сътруднича през цялото време. Ако погледнеш вния апартамент на зданието от другата страна на улицата, където Велда беше отседнала, ще откриеш снайперското оръжие, което е принадлежало на Бейзил Левит. Може би ще успееш да проследиш произхода му...

— Чак сега ли се сети да ми кажеш?

— Току-що го открих.

— Какво означава това?

Не му казах това, което си мислех.

— Ти ме разбра. Ще измислиш нещо.

— Може би. Сега ми донеси тези два куршума колкото може по-бързо.

— Дадено.

Когато затворих слушалката, уредих едно момче от агенцията „Стрела“ да вземе плика с двете смачкани парчета олово и се пълоснах на кушетката.

Спах три часа, като му ударих един хубав, здрав сън почти без съновидения, и когато телефонът задрънча, се събудих едва на четвъртия или петия път. Чух гласа на Велда.

— Майк...

— Тук съм, котенце. Какво има?

— Можем ли да се срещнем за един малък разговор, скъпи?

Пръстите ми стиснаха непроизволно слушалката. *Малък разговор* беше просто код. Това означаваше *неприятност, внимавай*.

В случай че някой подслушваше, казах безгрижно:

— Разбира се, момичето ми. Къде си сега?

— В едно малко заведение на Осмо авеню, близо до градската градина... барът на Лю Грийн.

— Знам къде е. Чакай ме там.

— И, Майк... ела сам.

— Добре.

На излизане се отбих в офиса на Нат Дратман и го помолих за неговия автоматичен 32-и, който той пазеше в бюрото си, пъхнах го под колана си отзад и взех едно такси до бара на Лю Грийн. Въздухът беше влажен, улиците бяха толкова гладки, че отразява светлините на града под различен ъгъл. Беше една от онези нощи, които имаха неприятен мириз.

В бара двама дръвници си разказваха истории с пиянски глас, а телевизорът се блещеше беззвучно от стената. Малък сводест коридор водеше към задната стаичка, която беше потънала в сумрак, и когато влязох, един slab, безцветен глас ме предупреди:

— Стъпвай внимателно, мистър.

Ръцете му бяха в джобовете и можеше лесно да ги измъкне, пълни или празни, така че тръгнах с него. Той ме поведе покрай сепаретата към страничния изход, където чакаше още един, който се ухили предизвикателно и каза:

— Много му е тежка ютията. Погрижи ли се за нея?

— Направи го ти — каза хилавият.

Знаеше къде да гледа. Измъкна 45-калибрения и промърмори:

— Много мило. — Ухили се отново и го пъхна в джоба си. —

Сега навън. Транспортът ни чака. Ти си истински ВИП^[1].

Мястото, където ме откараха, беше в Лонг Айланд Сити. Сградите чакаха само да ги бутнат, за да освободят място за строежа на някаква нова фабрика. Колата спря пред някакъв напуснат магазин и когато умникът ми кимна, аз го последвах, а хилавият се нагласи на шест крачки зад мен. Влязохме вътре.

На масата седяха трима. Велда беше в самия край. Единствената лампа превръщаше всичко в игра на светлосенки и правеше лицата им да изглеждат нереални.

Погледнах към Велда.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна, но устните ѝ бяха плътно присвирти. Едрият тип начело на масата каза:

— Значи ти си Майк Хамър.

Казах наслуки:

— Дел Пенър?

Лицето му се втвърди.

— Чист ли е?

Двамата на вратата зад него кимнаха, единият от тях извади моя 45-и и му го подаде.

— Много си лесен, Хамър — каза Дел.

— Не очаквам неприятности.

— В твоя бизнес трябва винаги да ги очакваш.

— Ще го запомня. Каква е играта, Пенър?

— Пратил си я да разпитва за мен. Защо?

— Защото ме настъпват по петите. Един юнак на име Кид Хенд стреля по мен и, както подочувам, ти ще заемеш мястото му. Не обичам да ме бълскат.

— Ще бъдеш щастлив, ако се отървеш само с бълскане, Хамър. Носи се слух, че имаш някакво висше покровителство и ако те пречукаме, може да се вдигне голям шум. Не че не можем да го направим, но кой има нужда от шум? Окей, търсиш нещо, така че казвай какво е то.

— Разбира се. Встъпи ли вече в длъжност?

Пенър повдигна рамене.

— Все някой трябва да се заеме с това. Има ли нещо друго?

— Кой е Дикерсън?

Всички се спогледаха, преди Пенър да се реши да ми отговори. Накрая той се реши.

— Знаеш прекалено много, значи можеш да научиш и това: никой не знае кой е мистър Дикерсън.

— Все някой знае.

— Может би, но не ти и ние. Какво още?

— Сами ли измислихте този фокус?

— Можеш да заложиш задника си. Когато тази уличница започна да си пъха носа наоколо, поисках да знам защо. Попитах я и тя ми каза. Съобщи ми, че действала по твое нареддане. Сега ме чуй внимателно... Знам за цялата тази бъркотия с убийството на Кид Хенд и Левит, както и за това, че си оставил Марв Каня да бяга наоколо с куршум в корема. Не съм нареджал на никого да те преследва, но както казах, когато някой слухти наоколо, бих искал да знам защо.

— Да предположим, че изложи ситуацията правилно. Съгласен съм с теб. Който и да се опита да ме застреля, ще има доста неприятности. Ти искаш да започнеш на чисто и недей да си мислиш,

че аз не го знам. Не можеш да извършиш убийство в този град и да се отървеш лесно. Щом поемаш работата на Кид Хенд, това трябва да ти е известно.

Пенър се усмихна сдържано.

— Картината е ясна, Хамър. Опитвам се да спра нещата, преди да са започнали.

— Тогава това представление трябва да се разбира като предупреждение?

— Нещо подобно.

— Или може би оказваш предварителна услуга на някого?

— Това пък какво означава?

— Както и Кид Хенд може би е решил да направи лична услуга и да слезе от пиедестала си, за да изглежда като велик мъж.

Настъпи пълна тишина. Дел Пенър просто ме зяпаше, без да го е грижа за това, което казах. Протегна ръка нагоре, оправи шапката си и се отпусна назад в креслото.

— Приеми го като предупреждение, Хамър. Недей да вдигаш повече шум около мен. Предполагам, че не струвате повече от хиляда и петстотин долара. Петнайсет стотачки могат да ви убият и ръцете ми няма да бъдат замърсени. Ясен ли съм?

Сложих и двете си ръце на масата и се наведох към него.

— А ти колко струваши, Дел? — попитах го аз. Той ме изгледа презрително, очите му блестяха. Обърнах се към Велда: — Тръгваме си, Велда. Ще ни откарат до вкъщи.

Седнахме отпред до шофьора, а умникът се настани отзад. През целия път до Манхатън не престана да си играе с пистолета ми. Когато стигнахме до офиса, този зад волана каза:

— Измитай се.

— Първо да си получа желязото.

— Няма да стане, прекалено е добро за отрепка като теб. Ще го запазя като сувенир.

Трябваше да поставя 32-калибрения на врата му, докато Велда се обърна назад и насочи автоматичния си пистолет към умника на задната седалка. Той ми подаде моя 45-и, облиза устни и се опита да каже нещо. Този до мен проговори:

— Виж какво...

— Съвсем не съм лесен, приятел. Можеш да го кажеш на всички.

Очите му побеляха от уплаха и той разбра. Схвана го много добре. Колата излетя от място, гумите засвистяха по асфалта и аз погледнах усмихнат Велда.

— Случайно ли го изигра този път, сладур?

— През последните седем години ми се налагаше доста често да чета хорските мисли. Знаех как ще се развият нещата. Само исках да си готов.

— Не знам дали да те целуна, или да те нашляпам по задника.

Тя се ухили дяволито.

— Винаги би могъл да ме целунеш.

— Не ме моли за другото.

— Защо пък не. Това е единственият начин, по който мога да го получа.

Заведението на Теди се намираше толкова надолу в града, колкото беше възможно да се спуснеш, без да паднеш в реката. Не изглеждаше място за добра храна и знаменитости, но там можеше да намериш и двете. Хай Гарднър вечеряше с Джой и Синди Адамс и когато ни засече, ни махна с ръка да отидем при тях.

Преди да можем да проговорим, той ни поръча по една пържола и каза:

— Идвате за вечеря или за информация?

— И за двете.

— Накарал си Джой да извърши истински изследователски подвиг. Той идва при мен, аз отивам при друг и лека-полека в главата ми започват да се оформят някои любопитни идеи. Кога ще си готов да ми продиктуваш нещо за публикуване?

— Когато всичко си отиде на мястото.

— Тогава какъв е проблемът със Сали Девон?

— Нека Джой ни каже.

Той изгаряше от нетърпение да ни съобщи откритията си.

— Да знаеш само какво ми поръча. Подхвърли ми една уличница. По досието й има повече прах, отколкото по анекdotите на Джо Милър. И знаеш ли кой се появи с отговорите?

— Разбира се, Синди.

— Как разбра?

— Че кой друг?

— Застреля ме. Както и да е, свързахме се с някои от момичетата, които са работели с нея, само че сега те повече стават за старческо сиропиталище, отколкото за сцената. Естествено тя е била в шоубизнеса, но това не е продължило дълго и е служило повече като прикритие. Старите ѝ приятелки нямаха желание да ни съобщят много неща, защото бяха стари приятелки и така нататък, но знаеш ли какво си мислеха? Че Сали Девон е била високоплатена курва. Движела се известно време с някои от големите момчета, след това е изгърмяла и се е залепила за някакъв рекетър.

Велда ме погледна озадачена.

— Ако е била замесена в рекета, как така се е свързала със Сим Торънс, за когото се предполагаше, че е толкова чист? Нещата не се връзват.

— Връзват се и още как — отговори ѝ Хай. — Той се е запознал с нея, докато е бил помощник окръжен прокурор. Все още е била красива кукличка, а ти знаеш силата на куклите. Така че станали приятели. По-късно се оженил за нея. Мога да назовам имената на още дузина други големи политици, които са се оженили за момичета от бизнеса. Не е толкова рядко явление, както си мислиш.

Той остави вилицата си на масата и отпи от питието си.

— Какво ще правиш с това сега? — Когато не отговорих, той предположи: — Изнудване?

— Не знам — признах си аз.

— Добре, какво друго искаш?

За момент се замислих.

— Торънс е доста голяма клечка сега, нали така?

— Ако не беше на държавна служба, щеше да бъде нула.

— Добре, той ми каза, че на няколко пъти бил заплашван от момчета, които тикнал в затвора.

— О, всички приказват подобни неща.

— Но не всички се забъркват в каша като тази.

— Тогава какво?

— Хай, искам да провериш всички по-големи случаи, в които той е действал като прокурор, и всеки, който го е заплашвал. Сигурно можеш да го направиш.

Той повдигна рамене и ми се ухили.

— Предполагам, че го искаш за тази вечер.

— Защо пък не?

— Тогава да довършим партито в моя офис. Хайде, тръгваме.

Досието на Хай за Сим Торънс беше доста дебело, съставено от стотици изрезки. Всеки от нас взе по една шепа и си намери място на бюрото, за да ги разгледа. Малко след един часа всичко беше класифицирано и индексирано. Джой откри четири случая на заплахи срещу Сим, Синди — шест, Велда и аз — три, а Хай — един. Той сложи всичките изрезки в ксерокса, извади копия, раздаде ни ги и прибра обратно папката.

— Сега можем ли да си тръгваме? — попита той.

Джой искаше да продължим, но Синди го сръга в ребрата.

— Време е да се прибираме вкъщи — казах му аз.

Взехме си движдане долу и Велда и аз се насочихме обратно към Стем. На Четирийсета улица се регистрирахме в някакъв хотел, целунах я на вратата и се прибрах в стаята си. Това не ѝ хареса, но аз имах още работа.

След като взех един душ, седнах на леглото и започнах да преглеждам изрезките. Хвърлях ги една по една на земята, докато не останаха четири. Всички останали, които бяха заплашвали Торънс, или бяха мъртви, или все още излежаваха присъдите си в затвора. Четирима бяха на свобода, трима под честна дума, а един беше излежал доживотна присъда от трийсет години.

Цял живот.

Трийсет години.

Бил е на четирийсет и две, когато е влязъл, а е излязъл на седемдесет и две. Казваше се Сони Мотли и имаше негова снимка в обущарското му ателие на Амстердам авеню. Сложих изрезката при другите отхвърлени и се загледах в останалите.

Шърман Бъф, два пъти осъждан, към когото Сим е бил особено строг. Заплашвал всички, включително и съдията, но Торънс се ползвал с особеното му внимание.

Арнолд Гудуин, който обичал да му викат Стъд. Сексуален артист. Майстор на изнасилванията. Прехвърлил цялата вина за провала си на Торънс, който не само бил прокурор по делото, но и ръководел целия случай от първото оплакване до неговото залавяне.

Неизвестен адрес, но можехме да го вземем от служителя, при когото трябваше да се явява ежеседмично.

Никольс Бекхаус, контрабандист, който ранил полицай при залавянето си. Той и още двама други избягали от полицейската камионетка по време на рутинно преместване и именно службата на Торънс е водела случая, докато не го золовили в някакво общежитие. Застрелял полицай при залавянето си. Обещал на Торънс да го убие, когато излезе на свобода. Неизвестен адрес, който също можеше да се получи по каналния ред.

Сгънах трите изрезки, сложих ги в джоба на панталоните си и се опънах на леглото. На вратата се почука.

Взех моя 45-и в ръката си, дръпнах резето и застанах отстрани. Велда влезе усмихната, затвори вратата и застина на място.

— Ще ме застреляш ли, Майк?

— Ти си луда!

— Аха.

— Какво искаш?

— Не знаеш ли какво?

Протегнах ръка и я привлякох към себе си, целувах косите ѝ и отново почувствах пламенните ѝ устни. Тя се притисна към мен, гърдите ѝ напираха твърди и настояващи, тялото ѝ беше прилепнало към моето.

— Кания се да те измъчвам жестоко, любов моя, докато не припаднеш.

— Каниш се да се върнеш в леглото.

— В леглото — да, но не и да се върна.

Тя се усмихна и се отдръпна от мен. Бавно, с точно премерени движения тя свали дрехите си. След това застана гола пред мен момент, преди да се пъхне в леглото, очаквайки ме.

— Сега ще видим кой е по-жесток — казах аз и легнах до нея. Угасих лампата, навсях се между горния чаршаф и одеялото, обърнах се на една страна и заспах.

— Копеле такова — каза меко тя. — Ако не те обичах, щях да те убия.

[1] Very Important Person — Много важна личност (англ.). —
Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Бях станал и се облякъл преди осем часа. Прекрасното чорлаво чернокосо нещо, което лежеше толкова удобно до мен през цялата нощ, се размърда и ме погледна през натежали от сън мигли, след това се протегна сладострастно и се усмихна.

— Отчаяна ли си? — попитах аз.

— Решена съм на отчаяни стъпки. — Тя mi показа езика си. — Ще си платиш за тази нощ.

— Излизай от чувала. Имаме доста работа за вършене.

— Гледай!

Обърнах се към огледалото и си сложих вратовръзката.

— Не, по дяволите.

Не можех обаче да не я гледам. Беше нещо, от което не можеш да отключиш лесно очи. Прекалено стройна, прекалено красива, тялото ѝ беше образец на симетрия, която ме плашише. Позираше със съзнанието, че я наблюдавам, след това отиде под душа, без да си даде труда да затвори вратата. Този път обаче видях нещо ново. Един тънък, блед белег, който пресичаше диагонално бедрото ѝ и отиваше нагоре, и няколко паралелни линии, които минаваха по гърба ѝ. Бях виждал този тип белези и преди. Бяха оставени от нож. Можеха да бъдат и от камшик. За момент ръцете ми се свиха в безсилна ярост и си го изкараха на вратовръзката.

Когато излезе от душа, беше се обвила с пешкира като със сари, мирища на сапун и топла вода, и този път вече не я наблюдавах. Вместо това събрах изрезките от вестниците, престорих се, че ги чета, докато се обличаше, дадох ѝ ги да ги сложи в дамската си чантичка и я изведох през вратата.

Пред асансьора натиснах копчето за надолу и сложих ръка на раменете ѝ.

— Не постъпвай повече така с мен, котенце.

Зъбите ѝ проблеснаха зад широката усмивка.

— О, не, Майк. Накара ме да чакам твърде дълго. Ще направя всичко, за да те получа. Ще видиш... още не съм свършила с теб. Можеш още сега да се ожениш за мен или да се гръмнеш.

— Точно сега не разполагам с много време.

— Тогава се приготви да страдаш, господине. — Тя стисна ръката ми и влезе в асансьора.

След закуска минах покрай офиса на Пат, за да получа информация за служителите, които контролираха Бъф, Гудуин и Бекхаус. Бъф и Бекхаус бяха при един офицер и той беше доволен, че може да ми подари кратко изложение на техните истории.

Шърман Бъф беше женен, живееше в Бруклин и ръководеше един процъфтяващ магазин за електроника, получаващ субконтракти от редица големи компании. Адресът му говореше за прилично място, доходите му бяха значителни, имаше жена, по която беше луд, и никакво желание да се връща към стария си начин на живот. Служителят го смяташе за напълно реабилитиран човек.

Никольс Бекхаус се явяваше за подpis редовно, но трябваше да идва на ръцете на брат си, зъболекар, който го издържаше. По време на престоя си в затвора бил нападнат с нож и получил трайни увреждания на гръбначния стълб, така че сега беше инвалид. Нещо повече, имал е и мозъчни увреждания, поради което менталният му статус беше редуциран до този на едно десетгодишно момче.

Служителят, който отговаряше за Арнолд Гудуин, беше повече от загрижен, когато говореше за подопечния си. Гудуин постоянно му създавал неприятности и престанал да се явява от три месеца насам. Щеше да бъде благодарен за всяка информация, която можехме да му предоставим за местонахождението на Гудуин. Страхуваше се само за едно... че преди да открием Гудуин, той може да убие някого.

Арнолд Гудуин изглеждаше добра кандидатура.

— Искаш ли да видиш и другия възможен? — попита ме Велда.

— Сони Мотли ли?

— Няма да ни отнеме и пет минути.

— Но той е на повече от седемдесет. Защо?

Тя замислено повдигна рамене.

— Историята му е интересна. Убил е човек заради три miliona.

— Не е бил в пандиза за убийство. Бягал е три пъти, преди да го спипат по време на този грабеж, и автоматично получи доживотна

присъда.

— Това може доста да ядоса всеки — напомни ми тя.

— Разбира се, но хората на седемдесет не планират нови убийства след трийсет години в кафеза. Бъди разумна.

— Добре де, няма да ни отнеме много време.

— О, да върви по дяволите — съгласих се аз.

Ателието за поправка на обувки на Сони Мотли отваря в седем, както обикновено, ни каза вестникарчето и ни насочи към него. Стоеше зад витрината — стар, с измъчен вид човек, който се беше привел над токовете на едни дамски ботуши и залепваше подметките им. Кимна с глава и ни изгледа над очилата си като един обръснат и частично плешив Дядо Мраз.

Велда и аз седнахме на столовете и той остави работата си, обърна се към нас и автоматически започна чистенето и лъскането. Ателието не беше ново и рафтовете до едната стена бяха запълнени с готови и нови поръчки.

Когато свърши, му дадох един долар и го попитах:

— Отдавна ли си тук?

Той протегна няколко монети обратно и се усмихна, когато отказах да взема рестото.

— Година и половина. — След това намести очилата на малкия си нос и ме изгледа по- внимателно. — Репортър ли си?

— Не.

— Изглеждаш като ченге, но ченгетата вече не се интересуват от мен. Става дума за градските ченгета. Това те прави независим, не е ли така?

Когато не му отговорих, той се разсмя.

— Имам доста богат опит с ченгетата, синко. Но да не те обезсърчавам. Какво искаш да знаеш?

— Ти ли притежаваш това място?

— Да. Трийсет години спестявах по няколко цента на ден, които държавата ми даваше, правенето на колани и портфейли за цивилните отвън ми донесоха това. Всъщност не струва много и това е единственият занаят, който изучих в кафеза. Но ти се интересуваш от нещо друго.

Засмях се и кимнах.

— Окей, Сони, става дума за обещанието, което си дал преди много време на Сим Торънс.

— Да, много пъти ме разпитваха за това. Но повечето бяха репортери. — Той измъкна столчето си и седна на него. — Доста се бях ядосал тогава. — Усмихна се търпеливо и намести очилата си отново. — Бих могъл да кажа, че ако той изведнъж умре, няма да започна да проливам сълзи, но ще ти кажа, мистър...

— Хамър. Майк Хамър.

— Да, мистър Хамър... нямам намерение да се връщам между четирите стени. Не че има някаква разлика. Същата работа, същите часове. Но сега съм навън. Разбираш ли?

— Естествено.

— Има и нещо друго. Аз съм стар. Ти мислиш другояче. Вече не изпитвам старите чувства. — Той погледна към Велда, след това към мен. — Същото като с жените. Беше време, когато дори мисълта за жена ме превръщаше в глупак, защото знаех, че не мога да я притежавам. О, как исках да убия стария Торънс тогава. Но както ти казах, когато останееш, огънят затихва и повече не те е грижа. Същото изпитвам и по отношение на Торънс. Просто не ме е грижа за него. Дори не мисля за него, докато не дойде някой репортер или такъв като теб. След това започвам да мисля за него и ми става смешно. Звучи глупаво, нали?

— Не толкова глупаво, Сони.

Той се изкикоти и се закашля, след това погледна нагоре.

— Глупаво е като името ми. Сони. Бях дявол с жените в онези дни. Бях млад и те обичаха да ме глезят. Доста точки събрах. — За момент очите му станаха замечтани, след това той се върна в настоящето. — Сони. Да, това бяха дни, но огънят отдавна е угаснал.

— Добре... — Хванах Велда за ръката и той улови движението ми.

Забързано, като човек, който не иска да се лиши от компанията си, той каза:

— Ако искате, мога да ви покажа какво писаха вестниците за това, което стана. Имаше човек, който ги запази за мен. Почакайте само минута.

Той стана, промуши се през завесата на вратата и го чухме как се рови из нещата си. Когато се върна обратно, ни подаде няколко

пожълтели страници на стария „Уърлд“, където името му заемаше цялото място над колонките.

Според свидетелствата през 1932 година бандата на Сони Мотли, със заместник Черния Конли, е получила предложение от неизвестен експерт по грабежите да отвлекат една бронирана кола. Сони приел. Били му съобщени редица подробности за грабежа, включително и такива, които били известни само на най-посветените.

За нещастие един млад помощник окръжен прокурор на име Сим Торънс надушил акцията и с отряд специално обучени полицаи нападнал грабителите... но, след като грабежът бил извършен. Три милиона в банкноти били прехвърлени в едно такси и — което изглеждало като впечатляващ двоен удар или по-скоро като опит да си спаси живота — Черния Конли скочил в таксито, когато започнала стрелбата, и открил огън по грабителите с пушката, която толкова обичал. Един куршум улучил Сони Мотли и именно това осуетило бягството му. В разгара на съдебното заседание Сони крещял, че е стрелял по копелето, което го било минало по този гаден начин, и ако не го е улучил, някой ден ще го застреля със сигурност — него и Торънс. Така и не открили таксито, шофьора, парите и Черния Конли.

Сони ме остави да дочета вестника и когато му го върнах, каза:

— Щях да успея, ако Блеки не се беше изнizaл.

— Още ли съжаляваш?

— Вече не.

— Какво мислиш, че е станало?

— Виж какво ще ти кажа, мистър Хамър. Имам една догадка.

Това си беше двоен удар, но сигурно е имало и трети удар. Мисля, че старият Блеки е преобърнал таксито в реката и сега всички са някъде на дъното.

— Парите така и не се показаха.

— Не. Отидоха си с Блеки. Всички загубиха. Само се надявам, че съм улучил това копеле, преди да умре. Не виждам как може да съм пропуснал.

— Все още си ядосан, Сони.

— Не, не истински. Само ме е яд за тези трийсет години, които ме накараха да прекарам в кафеза. Торънс се хвана здраво за случая и, по дяволите, успя. Така или иначе, имах вече три присъди и щях да получа доживотна присъда във всеки случай. — Той свали очилата си,

погледна още веднъж с отвращение вестниците, смачка ги на топка и ги захвърли в кошчето за отпадъци. — Боклук. Какъв е смисълът да мисля за всички тези неща?

В този момент изглеждаше по-стар и по-уморен, отколкото когато излязохме.

— Наистина няма смисъл, Сони. Съжаляваме, че те обезпокоихме.

— Няма нищо, мистър Хамър. Отбивайте се от време на време да ви лъсна обувките.

— Доста патетично беше — каза Велда, когато излязохме на улицата.

— Всички са такива.

Почакахме няколко минути, опитвайки се да хванем такси, след това се поразходихме два квартала, преди някакъв шофьор да ни забележи и спре до нас. Един огромен син камион едва не го удари отстрани, но шофьорът беше свикнал на тези професионални рискове и дори не мигна.

Оставих Велда в офиса със задачата да събере каквато може информация от Пат за Бейзил Левит и Кид Хенд и да се опита да възстанови някои стари следи. Щом в града се бяха появили нови физиономии, както каза Джърси Тоби, значи за това си имаше определена причина. Някаква причина, която обясняваше наличието на двамата мъртвци и покушението срещу мен. Зад опитите да се премахне Сю Девон също лежеше някаква причина и все някой трябваше да знае отговорите на всички въпроси.

Когато Велда излезе, дадох на шофьора адреса на Сим Торънс в Уестрочестър и седнах отзад, за да обмисля всичко отново. На север движението не беше оживено и не попадахме в задръствания, докато стигнахме до горния край на Манхатън.

След това нещата се промениха. Точно когато таксито намали пред червената светлина на светофара, някой отвън нададе вик. Имах време само да се обърна, видях муцуната на камиона, който се опитваше да влезе през прозореца, и веднага се хвърлих на седалката. Таксито получи страхотен страничен удар. Стъкла и метални отломъци се посипаха по главата ми. Колата се преобрърна на една страна и остана да лежи така в тази почти абсолютна тишина, която следва всеки инцидент.

Отпред шофьорът стенеше тихо, чувствах острата миризма на разлят бензин. Някой вече беше отворил предната врата и протягаше ръце за шофьора. Помогнах да го изнесат, изпълзях на открито и застанах в тълпата, отърсвайки се от парчетата стъкло. Около двайсетина души се бяха скуччили около шофьора, който, изглежда, беше повече уплашен, отколкото наранен, и за да го успокоят, някои му казваха, че са готови да станат свидетели. Шофьорът на камиона бе пресякъл пътя на таксито, сякаш нарочно е искал да го бълсне, или просто е бил пиян.

Но него го нямаше никакъв. Някой каза, че скочил от кабината и отишъл в никакъв аптечен павилион в метрото, като се е движел така, сякаш е бил ранен. Държал се е за корема и се препъвал. След това обърнах внимание на камиона. Беше син и изглеждаше същия като онзи, който за малко не ни прегази, когато Велда и аз се качихме в таксито.

Никой не забеляза изчезването ми. Взех номера на таксито и щях да го проверя по-късно. Точно сега не разполагах с достатъчно време, за да бъда разпитван като участник в пътнотранспортно произшествие. Един квартал по-долу хванах друго такси и му дадох същия адрес. Когато стигнахме имението на Торънс, казах на шофьора да чака, качих се по стъпалата и натиснах входния звънец.

Появата на Джералдин Кинг ме порази толкова, колкото и първия път. Носеше пуловер и тясна пола, косите й проблясваха на слънцето и придаваха кадифен оттенък на синевата в очите й. В начина, по който беше облечена, нямаше нищо делово. Дрехите й само подчертаваха прекрасното тяло и увеличаваха удоволствието на наблюдателя. Бях виждал прекалено много предизвикателно облечени жени, за да знам, че отдолу нямаше нищо.

Тя улови погледа ми, позволи ми да проникна за по-дълго в очите й и се усмихна нежно.

— Иска ли ти се?

— Не на мен тия, сладур.

— Защо, жените трябва да бъдат като картините... приятни за гледане.

— Не и ако не мога да си позволя разкоша да платя за тях и да си ги занеса вкъщи.

— Понякога не трябва да плащаш. Винаги можеш да получиш подарък.

— Благодаря — изръмжах аз. След това ѝ се ухилих. — Сигурно носиш доста политически дивиденти на хората около теб?

— Помагам им. — Тя отвори широко вратата. — Влизай. Мистър Торънс е в кабинета си.

Когато влязох, Сим бутна някакви документи настани, стана от бюрото и ми протегна ръка.

— Приятно ми е да ви видя отново, Майк. Какво мога да направя за вас?

— Да имаш нещо за поркане?

— Какво? — Той се намръщи зад очилата си. — А... да, разбира се, веднага...

— Проверявам враговете ви, мистър Торънс. Тези, които са искали да ви убият.

— Така ли?

— Казахте, че познавате поне десетина, които са заплашвали да ви убият. Арнолд Гудуин сигурно е един от тях?

— Сексманиакът?

— Между многото други неща, които е бил.

— Да... той ме заплашваше. Но тъй като беше много млад, не му обръщах внимание. Защо се интересувате?

— Защото е на свобода и е нарушил правилата за еженеделна регистрация. Не се е явявал от доста време.

— Той беше емоционално разстроен млад човек. Нима мислите, че...?

Вдигнах рамене.

— Тези момчета могат да направят всичко. Биха премахнали всеки от пътя си, за да се доберат до първоначалния обект на оразата си. Не съм се занимавал специално с него, но ще трябва.

— Бихме могли веднага да уведомим полицията.

— Ще бъдат уведомени. Служителят, при който трябва да се явява за подpis, сигурно вече го е направил. Проблемът е, че той може да пресече пътя на много хора, преди да го заловят. Междувременно една лична защита за вас и Сю не би била излишна. Бих ви предложил въоръжена охрана.

— Мистър Хамър... навлизаме в година на избори. Ако тези неща станат известни на обществеността, знаете ли какво ще последва?

— Тогава трябва да си поемете рисковете.

— Сигурно ще трябва. Въпреки това ще бъде разумно да помоля някого да остане с мен тук, в къщата. Мисля, че Джералдин ще го уреди.

— Искате ли аз да бъда този човек?

— Не, сами ще се погрижим.

— Добре тогава. Случайно срещнах Сони Мотли.

— Сони Мотли? — Той посегна към очилата и ги свали от носа си. — Беше получил доживотна присъда.

— Животът в затвора не продължава повече от трийсет години. Сега е на свобода. Значи си го спомняте?

— Разбира се, че си го спомням. Именно неговият случай ме направи известен в очите на обществеността. Да не мислите, че...

— Той е стар човек, който сега притежава ателие за поправка на обувки в града. Не, мисля, че е сигурен. Не можеш да си играеш на жесток, когато си надхвърлил седемдесет. Тухлените стени на затвора са изкарали доста неща от него. Но е бил интересен случай. Нито Блеки Конли, нито трите милиона са се показали повече, така ли е?

— Майк, блокирахме всяко възможно авеню и търсихме навсякъде тези пари. Вдигнахме на крак всички правителствени и дипломатически служби... но така и не можахме да разберем какво е станало с Конли и парите.

— А какво мислите, че е станало? — попита го аз.

Торънс направи неопределен жест и разпери ръце.

— Ако е успял да се измъкне от страната, да придобие нова самоличност и ако не се е опитал да привлече вниманието към себе си с прекомерни разходи, може и да е успял да задържи парите. Други са го правели в по-малък мащаб. Може и той да е успял. Тази работа беше добре подгответена. Независимо от това, дали Конли е планирал двоен удар, или не, или пък просто е изчезнал, когато е видял, че битката се разгаря, той просто успя да измами всички и едва ли ще разберем някога как го е направил.

— Имало е и такси.

— Може да е убил шофьора и да е потопил колата някъде. Беше безпощаден човек.

— Сони, изглежда, мисли, че някой друг се е докопал до него.

Торънс се замисли и поклати глава.

— Съмнявам се в това. Имахме номера на таксито и името на шофьора, освен това бяхме записали и серийните номера на банкнотите. Мисля все пак, че Конли е избягал. Ако го е направил, вероятно сега вече е мъртъв. Беше с осем години по-възрастен от Сони, ако си спомням добре. Значи сега би трябало да е на осемдесет.

— Той ме изгледа втренчено. — Странно е, че именно вие възкресихте у мен този спомен.

— Нещо се показва от миналото, приятел. Заплашват ни неприятности. И аз се намирам точно в епицентъра.

— Да — кимна той, — там сте. Сега, мога ли да ви помогна с още нещо?

— Огледайте се назад. Няма значение дали ви изглежда важно или не, но се опитайте да разберете кой би могъл да ви желае злото, на вас и на Сю.

— Ще го направя, мистър Хамър.

— И още нещо.

— Какво е то?

— Вашата бивша жена.

— Да?

— Колко добре я познавахте? — попитах го аз.

Торънс видимо помръкна, свали поглед към ръцете си, след това отново ме погледна в очите.

— Предполагам, че сте си дал труда да се поровите из миналото ѝ.

— Подочух някои неща.

— Тогава нека ви кажа следното... Добре бях осведомен за миналото на Сали още преди да се оженим. За ваша информация ще кажа, че я обичах. Не искам да търся извинения за поведението си, но вие разбирате, че за вкусовете не спорят. Срещнахме се, когато имаше доста неприятности. Деловите ни връзки се развиха в приятелство, което се превърна в любов. За нещастие тя продължаваше да се отдава на алкохолизма си и си плати за това. Защо ме попитахте?

— Мислех си за възможността да ви изнудват.

— Отхвърлете я. Нямам тайни от обществото и не бих търпял изнудване.

— Може би все още не са опитали.

— Какво означава това?

— Не знам — отвърнах аз. — Има някои интересни ракурси, които изникнаха в последно време. Така че се опитайте да осуетите опитите за изнудване. — Станах и си сложих шапката. — Окей, ако имам нужда от нещо друго, ще намина край вас.

— Винаги можете да ме намерите, мистър Хамър.

Той ми махна за сбогом и се върна към документите си, така че аз се изнисах през вратата и се огледах за Джералдин Кинг.

Беше в малката стая отпред, превърната в отлично екипиран офис. Седнала зад пишещата машина, с очила в черни рамки, забодени на носа ѝ, тя изглеждаше като представата на художника за идеалната секретарка. Под бюрото успях да видя, че полата ѝ беше преодоляла половината път нагоре по бедрата, и първото нещо, което направи, когато ме видя, бе да я съмъкне надолу.

Нададох тих вълчи вой и се ухилих.

— В края на краищата съм мъж — казах аз.

Тя свали очилата си и ги остави на бюрото пред себе си.

— Разсейвам ли те?

— Кажи ми, сладур, как Торънс може да работи, когато се въртиш наоколо?

Джералдин избухна в непринуден смях и повдигна рамене.

— Спокойно, ето как. Аз съм негов политически сподвижник и нищо повече. Мога да се разхождам гола из къщата, без той да забележи.

— Искаш ли да се обзаложим.

— Наистина е така. Мистър Торънс се е посветил изцяло на работата си. Политическият живот е единственото нещо, което той познава и желае. Намира се на обществена служба толкова дълго, че вече не е в състояние да мисли за нищо друго. Ако го видите да вечеря с жена, значи търси политическите изгоди от това.

— Нацелил се е към женския електорат.

— Разбира се. Жените нямат нищо против вдовците, които все още са запазили семейния инстинкт, и не могат да понасят заклетите ергени.

— Какво ли не правят мъжете, за да завоюват гласовете им. Виж какво, рожбо, Сим ми каза, че си била с него по време на някои от политическите му кампании.

— Точно така.

— Имал ли е неприятности преди?

— От какъв род?

— Нещо надзърта от миналото, за да го разтресе здравата. Вероятно ще има опити за изнудване и заплахи за живота му. Той отхвърля тази възможност, но понякога такива неща могат да се отразят на имиджа на партията, като оставят незасегната личността.

Тя се облегна назад, намръщи се и поклати глава.

— Мисля, че щях да разбера, ако имаше нещо такова. Организацията е сплотена и са ни известни последствията от подобни събития. Най-малкото щяха да ме предупредят, но доколкото знам, нищо не може да попречи на кариерата му. Той е чист във всяко едно отношение. Ето защо толкова бяхме разтревожени от бягството на Сю. Дори подобни дребни неща могат да окажат влияние върху резултатите от гласуването. Човек, който не може да се справи със собственото си семейство, едва ли ще се оправи с цял щат.

— Знаеш, че сега могат да му причинят доста неприятности.

— Разбирам това. — Тя стана, отмести назад стола и тръгна към мен с поклащаща се походка, без да си дава сметка за финото вълнение под пуловера и полата. — Смяташ ли, че Сю ще се оправи?

— Тя е голямо момиче. Може да не изглежда така, но не се заблуждавай.

— А тази работа... за това, че мистър Торънс имал пръст в смъртта на майка й.

— Това е една идея, която тя ще трябва да изхвърли от главата си.

— Тя си мечтае за това. А мечтите понякога могат да се превърнат в нещо ужасяващо реално. Ранното й детство сигурно не е било много приятно. Не мисля, че дори знае какъв е бил истинският й баща. Ако тя обвини открито мистър Торънс, това може да срине кариерата му.

— Ще поговоря с нея. Тук ли е?

— В южната част на парка има един павилион, където репетира. Всъщност направо живее там.

Сега тя стоеше пред мен, в сините ѝ очи се четеше дълбока загриженост.

— Ще видя какво мога да направя — казах аз.

Джералдин се усмихна, приближи се бавно и постави ръце около врата ми. Със същата съзнателна забавеност на движенията тя се повдигна на пръсти, навлажни устните си с език и се впи в моите. Беше дразнеща, опитваща целувка, сякаш пробваше вкуса на сока от слива, преди да купи цял килограм. Устата ѝ беше топла, пълна с живот и обещания. След това, също толкова бавно, тя се отдръпна и отново се усмихна.

— Благодаря ти — промълви тя.

— Аз ти благодаря — ухилих се на свой ред.

— Бих могла по-лесно да те намразя, отколкото да те обикна.

— Кое е по-лошото?

— Ще трябва да решиш сам.

— Може би ще го направя, рожбо.

Отначало така и не разбрах, че е там, след това чух, че се отваря някаква врата, и почуках. Усмивката ѝ беше като слънце, което разкъсва облаците, и тя протегна ръка.

— Здрави, Майк. Толкова се радвам да те видя. — Погледна зад мен. — Велда не е ли с теб?

— Този път не. Мога ли да вляза?

Тя ми се изплези и се дръпна настрани, след това затвори вратата.

Беше чудно малко местенце, очевидно направено, за да задоволи всичките ѝ потребности. Цялата стена беше заета от огромно огледало, имаше всичко необходимо за балетни репетиции. До отсрещната стена се намираше грамофон с пълен комплект дългосвирещи плохи, цял рафт с цвички и микрофон на стойка до грамофона, малко пиано, покрито с партитури на популярна музика и хитове от Бродуей, които бяха притиснати от малки статуетки, изобразяващи различни животни.

Останалото помещение беше подредено в стила на едно момиче — канапе, гардероб, тоалетка и малка масичка. На нея лежаха кутии с фишове, книги, списания и няколко стари вестника, които тя преглеждаше, преди да я намеря.

— Какво търсиш, Сю?

— Преглеждам нещата на майка ми.

— Тя отдавна е мъртва. Примири се с това.

— Знам. Искаш ли да видиш как е изглеждала?

— Разбира се.

Тя извади няколко изрезки от стари вестници и обградени с рамка фотографии от нощни клубове. На всички тях се виждаше добре сложена блондинка с малко отсъстващо изражение на лицето. Не можех да кажа дали беше нарочно, или се беше родила с него. Тя си беше типична представителка на хубавичките, но тъпи шоугърли. Имаше и четири фотографии, снети в нощни клубове, които отдавна бяха изчезнали от лицето на земята. На две от тях седеше в компанията на шестима. На другите две имаше четирима типа, но и там тя беше със същия мъж, зализан тъмнокос момък с хълтнали очи, който изглеждаше като разярен проповедник, събиращ на място материал за поредната си проповед, бичуваща греховете.

— Била е много хубава — казах аз.

— Тя беше прекрасна — каза тихо Сю. — Все още си спомням лицето ѝ.

— Тези фотографии са били снети, преди да се родиш. — Посочих датите на гърба на снимките.

— Знам, но си я спомням. Спомням си как говореше с мен. Спомням си, че говореше и за него.

— Успокой се, рожбо.

Косата ѝ полетя като уплашена птица, когато поклати глава.

— Точно това имам предвид. Тя го мразеше.

— Сю... те са били женени.

— Хич не ме е грижа.

Изгледах я остро.

— Искаш да бъда груб, така ли?

Тя повдигна рамене и прехапа устни.

— Майка ти е била алкохоличка. Сим е правел всичко възможно, за да я спаси. А алкохолиците мразят това. Ако го е мразела, било е заради това, че се е опитвал да ѝ помогне. Изкарай си от главата ненормалната идея, че я е убил.

— Тя ми каза, че змията я е убила.

— Пияниците виждат змии, слонове и какво ли не още. Недей да се вманиачаваш.

— Каза ми да търся едно писмо. Някой ден ще го открия.

— Била си на три години. Как можеш да си спомняш тези неща?

— Просто си ги спомням.

— Добре тогава, търси го. Междувременно искам да те помоля да направиш нещо за мен.

— Какво?

— Недей да създаваш неприятности на хората около теб. Махни му се от главата, докато не си изясним въпроса. Обещаваш ли ми?

— Може би — усмихна ми се тя.

— Да не би да искаш нещо?

— Целуни ме.

Изръмжах.

— Току-що привърших с целуването на Джералдин Кинг.

— Ти си мръсник, но не ме е грижа за това. — Тя заобиколи масичката и застана пред мен с ръце зад гърба. — Ще ти отнема само няколко секунди.

Налагаше се да я целуна.

— Не така.

— А как?

Тази проклета игра ми се изпълзваше из ръцете. Можех да се оправям с големите жени, но как можех да сваля това дете от гърба си?

Изведнъж тя ми показа как, в момент на внезапно насилие, което беше меко и нежно, но въпреки това имаше в себе си скрита ярост, която не можех да разбера. Допирът ни беше кратък, но той ме разтърси. Тя трепереше, очите ѝ бяха потънали в него, лицето ѝ — зачервено.

— Надявам се, че обичаш миньончетата.

— Обожавам ги, рожбо, но не го прави отново. — Изкарах една фалшива усмивка на физиономията си и я отстраних от себе си. — Бъди хладнокръвна, окей?

— Окей, Майк.

След това се измъкнах навън и се върнах в таксито, като дадох на шофьора адреса на Пат.

ГЛАВА 6

Новият инспектор — костелив орех, който бях виждал преди години — се беше прехвърлил от друг отдел. Казваше се Спенсър Греб и изпитваше страстна омраза към хората от други области, които си пъхаха носа в неговия бизнес, и преди всичко към частните ченгета и репортерите. От погледа, който ми хвърли, стана ясно, че аз заемам специално място в неговия списък и бях мишена номер едно.

Чарлз Форс беше млад и талантлив окръжен прокурор, които се издигаше по служебната стълбица, и нищо не можеше да попречи на амбициите му. Изглеждаше приятен на вид, но не можеше да кажеш какво става зад тази приятна фасада. Играеше твърдо в заседателните зали на съда и беше професионалист до мозъка на костите си.

Сега и двамата седяха в стаята на Пат и ме гледаха така, сякаш бях жертва, която бяха пуснали от капана с няколко минути преднина, за да направят удоволствието от преследването още по-голямо. След като бяхме представени един на друг, аз казах:

— Провери ли онези куршуми, Пат?

— И двата са от същия пистолет, с който е убит Бейзил Левит. Ти спомена за Марв Каня. Можеш ли да го идентифицираш?

— Ако наистина е Каня, ще го разпозная.

— Тогава се опитай. — Пат ми подхвърли няколко фотографии през бюрото и аз ги взех.

Погледнах ги и ги оставил на мястото им.

— Това е той.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Той направи два опита за покушение срещу мен — веднъж в зданието, където е офисът ми, и втори път — днес с камион. Бълсна таксито, в което се возех.

Инспекторът имаше твърд и нисък глас.

— Май си забравил да докладваш за този инцидент.

— Правя го сега. В първия момент можеше да изглежда като обикновено пътнотранспортно произшествие. Изчезнах, защото имах

друга работа. Сега мога да му посветя вниманието си.

Усмивката му беше нещо ужасно разкривено.

— Знаете ли, няма да бъде трудно да му предявим някое и друго обвинение, за да го притиснем, какво ще кажете за това, мистър Форс.

Чарли Форс също се усмихна, но любезно. Една усмивка от заседателната зала на съда.

— Не мисля така, инспекторе.

Разположих се колкото може по-предизвикателно на бюрото на Бат и ги изгледах.

— Да си кажем нещата право в очите. Знам какво бихте искали да видите, но няма да се предам лесно. Агенцията, която представлявам, е федерална. Доста е тайнствена, но има голяма тежест в политическите среди, и ако искате да разберете колко именно тежи, ще трябва да ме изблъскате малко по-силно. Действам с официални пълномощия независимо дали ви харесва, или не, и това ми осигурява определен размах. Достатъчно дълго съм в тази игра, за да знам какъв е резултатът до този момент, така че трябва да сложите картите на масата, приятели. Сътруднича на всички отдели, както и капитан Чембърс може да ви каже. Само не ме притискайте. Бихте се изненадали каква воня мога да вдигна, ако поискам.

Втренчих се в Чарли Форс.

— Особено в политическите кръгове, старче.

Веждите му се свиха в една права линия.

— Заплашвате ли ме, мистър Хамър?

Кимнах и му се ухилих.

— Точно това правя, самохвалко. Именно с това те държа на въдицата. Малко лоша миризма и можеш много лесно да се смъкнеш надолу и никога да не дочакаш звездния си час. Така че ще трябва да играеш по моите правила.

Не го харесаха, но нямаше къде да ходят. Всъщност нямаше за какво и да ги обвинявам. Едно бивше частно ченге, което идва с голямо разрешително в джоба, не може лесно да бъде отстранено. Особено пък ако има репутация като моята.

Окръжният прокурор сякаш се поотпусна. Усмихваше се, но доста принудено.

— Посъветваха ни да си сътрудничим.

„Благодаря, Рикърби — помислих си аз. — Все още плащаш сметката за операция Дракон.“

— Проверихме много внимателно Бейзил Левит — обади се Пат.

— Открихте ли нещо?

— Открихме едно момиче, с което той често е излизал на вечеря. Каза ни, че той имал някаква работа, но не знаеше точно каква. Споделил, че добре му плащат, а малко по-късно се изпуснал, че има големи планове. Освен няколко други свидетели, които знаеха, че той разполага с доста пари, не можахме да открием нищо друго.

— Нещо за оръжието?

— Откраднатото е от магазин за спортни стоки в северните щати преди около месец. Имаме записани номерата му. Сигурно в стаята, където е било оръжието, той се е разхождал с ръкавици, но е бил доста невнимателен, когато е сменял магазина. Има оставен един-единствен отпечатък, но той е повече от достатъчен за идентифицирането му.

Преди да мога да отговоря, Чарли Форс каза:

— Това, което сме любопитни да узнаем сега, е в кого се е канел да стреля.

Погледнах часовника си, а след това лицето му.

— Арт Рикърби ви е информирал. Вероятно знаете, че и Велда е замесена.

— Да — съгласи се любезно той. — Знаем. Но цялата тази история започва да ме учудва.

— Добре де, престанете да се чудите.

— Ти също си бил там. В центъра на цялата каша.

— Бях дебютант на сцената. Левит вече е бил там от доста време.

Цели четири дни.

— Теб ли е чакал?

По-добре щеше да бъде, ако ги оставех да мислят така. Не ги лъжех за нищо.

— И аз се опитвам да си изясня това — отговорих му аз. — Когато разбера, ще ви се обадя.

Греб и Форс се надигнаха и тръгнаха към вратата. Инспекцията им беше приключила. Бяха доволни, че сега аз съм в центъра на мишлената. Греб ме изгледа със студените си очи, все още продължавайки криво да се усмихва.

— Гледай да го направиш — изръмжа той.

Когато си отидаха, Пат поклати глава.

— Не си създаваш лесно приятели.

— Кой пък има нужда от тях.

— Един ден ще ти потрябват.

— Ще почакам дотогава. Виж какво, старче, сигурно знаеш какво става в града.

Пат само кимна.

— Дикерсън?

Той разпери ръце.

— Работим по случая.

— Как може колелото да се върти, а ти все още нищо да не знаеш?

— Не е много трудно. Искаш ли да знаеш какво имаме вече?

— Проклет да съм, ако не искам.

— Главорезите се събират от всички краища на страната. Всички са чисти, най-малкото толкова чисти, че не можем да ги бутнем. Можем да ги арестуваме, когато пожелаем, но нямаме обвинения срещу тях.

— Колко са?

— Не са цяла армия, но ако дузина типове ударят града, това ще промени ситуацията. Нещо се готови.

— Да нямат конгрес?

— Не, вече им е платено по някакъв начин. Или някой е развързал кесията си, или действат по заповед. Хората от синдиката си седят тихо и чакат да им се каже какво да правят. Не можем да правим нищо друго, освен да чакаме. Междувременно има някои изменения в структурата на рекета. Някой дърпа конците и води играта към открыти действия в Средния Запад и по Крайбрежието. Играе се силово и залогът е доста голям. Бих желал да знам какво става в действителност.

Пат почукваше нервно с пръсти по повърхността на бюрото.

— Какво мислиш, Майк?

Разказах му всичко, отначало докрай, като му изложих фактите от времето, когато влязох в апартамента, до настоящия момент. Наблюдавах как умът му поглъща детайлите и ги сортира по значимост, докато не дойдеше време да ги пусне в действие. Не му съобщавах мнения, само факти.

Накрая той каза:

- Има някои странни изводи.
- Прекалено много са.
- Предполагам, че сега искаш нещо от мен.
- Да. Махни убиеца от гърба ми.

Очите му се впиха в мен и се присвиха.

— Ще направим всичко каквото можем. Не може да се разхожда дълго време с куршум в корема.

- Досега се справяше прекрасно.

Станах от бюрото и си взех шапката.

- Този Арнолд Гудуин...

— Ще наредя на хората си да го намерят. Именно той е една от импликациите, които не ми харесват. Това са си потенциални убийци. Независимо дали на Торънс ще му хареса, или не, ще се погрижа някой да наблюдава постоянно къщата му. Ще го направим тихо, така че това няма да го разтревожи особено.

- Великолепно. Ще се видим по-късно.

— Между другото, Джой Адамс те търси по телефона тук. Иска да те види за нещо. — Пат ми се ухили. — Каза, че бил спрян за нарушаване правилата на уличното движение и се опитал да извади почетната си полицейска значка с всички диаманти по нея, но открил, че арестувалият го офицер не проявил нужното уважение към нея.

- Стара шега.

- Въпреки това е смешно.

Обадих се на Джой отдолу и го помолих да се срещнем в „Блу Рибон“. Беше мъртво време за посетители, така че Джордж и аз си сръбвахме кафе, докато чаках да пристигне Джой.

След като си поръча мляко и кейк, го попитах:

- За какво става дума?

— Накара ме да разбера кои са старите приятели на Сал и Девон, нали така? Точно си бях в офиса, когато влезе Полин Каултър и ми каза, че е забравила нещо. Преди седмица се е срещнала с Анет Лий, която е била със Сали, когато е умряла.

- Човече, тя и тогава е била вече доста стара.

— Сега е по-стара, но все още се държи. Анет Лий е отговаряла за гардероба на представленията, в които е участвала Сали, и по-късно

е работела за нея като един вид лична прислужница. Какво ще кажеш? Мислиш ли, че от мен ще излезе ченге?

— Не и ако продължаваш да размахваш полицейската си значка — ухилих се аз.

— Стига бе!

— Окей, пошегувах се — засмях се аз. — Без майтап обаче... тази Лий може да проясни някои неща. Добре е да имаш приятели във важни места.

— Винаги си добре дошъл, Майк. — Той измъкна един фиш и записа адреса. — Намира се тук. Наема стая в едно здание в другия край на града. Никога не излиза навън, така че можеш да я завариш въкъщи по всяко време.

Пъхнах фиша в джоба си.

— Какво ще кажеш, ако отидем сега? Свободен ли си?

— Като птичка.

Анет Лий заемаше стая с изглед към улицата на първия етаж на една от многото тухлени сгради, подредени по дължината на улицата. Пенсията й стигаше за най-необходимото, котката й правеше компания и всичко, което ставаше отвъд прозореца, я занимаваше живо. Беше дребна жена в почтена възраст, но държеше гърба си изправен, шляпаше с малките си крачка по пода в неуморен ритъм, за да се намира в постоянно движение, в сивите й избледнели очи се отразяваше някакво скрито присмехулничество.

Невъзможно бе да се определи на колко години е точно, но те се бяха натрупали доста на плещите й, така че ни беше трудно да я накараме да говори за едно и също нещо. Спомняше си добре Сали Девон. Били са добри приятелки и именно Сали я взела при себе си, когато се разболяла и имала нужда от операция, именно Сали се грижела за нея и платила разносите по лечението й, така че когато Сали се оказала в нужда, тя с удоволствие се отзовала на поканата й.

Тя ни изгледа остро, когато я попитах за миналото на Сали, и докато не се убеди, че знам достатъчно за нейното собствено минало, не се съгласи да отговаря на въпросите ми. Доходите на Сали от порочната страна на живота осигурявали средствата им за съществуване и тя беше благодарна. Лека-полека ни разказа всичко.

Сали напуснała шоубизнеса, за да се заеме с мъжете, беше се оплела не с когото трябва и си бе навлякла доста неприятности.

Да, познава Сим Торънс и макар да не го харесва, не може да не признае, че направил всичко за Сали. Помагал ѝ, когато имала нужда от помощ, и ако не е било пиенето на Сали, бракът им щял да бъде съвършен. Смяташе, че Сали е развила комплекс за вина, състоящ се в убеждението, че е замърсила живота на Сим Торънс с миналото си, и затова се е отдала на алкохолизъм.

Спомни си също и нощта, когато бе умряла Сали. Навън, на студа. Пияна. Голям срам е било. Не е могла да я съживи. Попитах я направо дали смята, че Сим Торънс има нещо общо със смъртта на Сали.

Анет Лий ме погледна възмутено:

- Недей да бъдеш толкова глупав!
- Искам само да си изясня нещата — отвърнах ѝ аз.
- Тогава защо ми задаваш такъв въпрос?
- Сю смята така.
- Малкото момиченце на Сали?
- Точно така.
- Глупости. Тя беше само един дребосък.

— Може би — казах аз. — Но настоява, че е така. Един път казва, че Торънс е виновен, друг път започва да говори за някаква змия.

Лицето на Анет се удължи и за момент очите ѝ не изглеждаха толкова избледнели.

— Змия ли? Сали наистина говореше за това. Когато беше пияна. Постоянно повтаряше: змията, змията... Странно е, че го споменахте. Не можех и да си представя, че това толкова е впечатлило детето. Да, тя говореше за змия наистина. Но не змия я уби. Умря навън, в ръцете ми. Беше замръзнала, пияна и болна. Може би е било за добро.

Тя се облегна назад в люлеещия се стол и затвори очи. Многото разговори я изтощаваха. Махнах на Джой и ние станахме.

— Добре — казах аз. — Благодаря ви за беседата. Може би ще ви навестя пак.

— Когато пожелаете.

Тръгнахме бавно към вратата, когато тя изведнъж каза:

— Млади човече...

— Мадам?

— Успяха ли да го хванат?

— Кого?

— Този, който избяга с всичките тези пари. Цяло състояние.

Старият приятел на Сали.

Викнах на Джой да се върне и затворих вратата.

— Цяло състояние?

— Разбира се. Три милиона долара. Мисля, че се казваше Конли, Блеки Конли. Беше долн тип. Най-големият подлец, когото съм познавала. Успяха ли да го хванат?

— Не, не го хванаха.

С все още притворени очи тя поклати глава.

— Не съм и допускала, че ще го хванат. Беше голям мислител.

Бях подочула къде е отишъл, след като е откраднал парите.

— Къде, мис Лий?

Тя не отговори. Беше заспала.

— *По дяволите* — изругах аз.

Картината внезапно придоби резки очертания.

Оставих Джой в офиса на AGVA и се върнах в собствения си офис, където ме чакаше Велда. Беше ми приготвила отчет за Дел Пенър и, както изглеждаше, сега той беше влязъл здраво в играта като естествен наследник на Кид Хенд и прибираще парсата от неговата територия. Това беше крачка напред и той беше готов за нея, възползвайки се от рисковете на професията. Все още нищо не беше сигурно, но той се държеше здраво за новата си служба.

Когато прочетох отчета, се свързах с Пат по телефона и го помолих да ми приготви справка за Блеки Конли от полицейските досиета, след това казах на Велда да отиде и да я вземе. Когато излезе, аз се отпуснах в креслото и се обърнах назад, за да мога да виждам през прозореца бетонните джунгли, които се наричаха Ню Йорк.

Навън мръкваше и падаше мъгла. Още един час и щеше да започне да вали отново. Разноцветните неонови светлини на града пронизваха падащите сиви сенки, някъде се чуваше вой на сирена, след това още една.

Някъде някой си имаше неприятности. Неприятностите бяха навсякъде, но навън те се случваха по всяко време. Някъде се криеше

един тип с куршум в корема и пистолет в ръката. Марв Каня страдаше адски някъде и чакаше само да се покажа, за да ми върне услугата и изпрати един куршум в корема ми. Всъщност услугата му беше направена от Левит, но той искаше на всяка цена да я върне на мен. Аз бях живият, значи аз бях виновният. Да върви по дяволите. Можеше да продължи да си страда.

Три милиона долара. Можеха да създадат доста неприятности на града. Да върнат някого на власт и да купят доста стрелци. Това бяха огромни пари, с които можеше да се направи всичко.

Сим Торънс смяташе, че Блеки Конли е успял да избяга. Окей, да допуснем, че го е сторил. Да допуснем, че през всички тези години не си е мърдал задника от тези три милиона долара и се е страхувал да ги харчи, дори не е искал да ги обмени от страх да не загуби нещо при обмяната. Просто си е седял на тях. За него парите означаваха власт. Сигурно е чакал напрежението да спадне, а това все някога ставаше. Братята Хармъни бяха седели на един милион долари цели четиридесет и една година и съобщиха къде са едва на смъртното си легло. Френки Байл държеше седемдесет хиляди в дюшека си шестнайсет години, спеше си щастливо на тях, без да ги докосва, след това се побърка, когато зданието, в което наемаше стая, изгоря до основи заедно с недокоснатото му съкровище.

Значи Блеки Конли се беше покрил и си седеше на три милиона цели трийсет години. В края на живота си очевидно е развил властов комплекс и искаше да си пробие отново път. Знаеше как да го направи. Щом е стоял на скрито трийсет години, можеше да продължи да го прави и още няколко месеца.

Блеки Конли! Мистър Дикерсън.

Една голяма, дебела въпросителна.

Въпрос: *Защо се опитваше да пречука Сю Девон?*

Отговор: Съществува една възможност. Ако Блеки е бил в любовни отношения със Сали и Сали е родила от друг, в него може да се е развита достатъчно омраза, за да поиска да унищожи детето.

Само че нещо не беше наред с предпоставката. Прекалено много хора искаха смъртта на Сю. Бейзил Левит си опитваше късмета, когато се навлякоха Кид Хенд и Марв Каня и му развалиха прическата.

Но и тук имаше готов отговор, отговор, който предполагаше много пари. Сю е била мишена, за поразяването на която е трябвало да

получат добри мангизи, а ако цената наистина е била висока, стрелците са могли да започнат да се избиват един друг, за да имат възможността сами да я пречукат и да вземат наградата. Кид Хенд е можел да вземе парите и същевременно да се опита да изглежда голям в очите на някого. Това обясняващо защо Левит пристигна веднага щом се появи на сцената. Мислел е, че аз също съм подгонил парите.

Блеки Конли, мистър Дикерсън, трите милиона долара. И лешоядите.

Велда се върна и остави сведенията на бюрото ми. Имаше и снимка на Конли. Неотдавна бях виждал подобна снимка в стаята на Сю. Блеки Конли беше типът в нощните клубове със Сали Девон.

Досието му започваше от детските години и ако сега все още беше жив, той трябаше да бъде на осемдесет и две години. Наоколо имаше доста хора на тази възраст и те се справяха добре. Възрастта не поразява всички по един и същ начин.

Пат беше включил и някои допълнителни бележки за мен и ми предлагаше да се запозная по-подробно с документите от делото, ако исках да измъкна повече информация за Блеки Конли, защото това бяха последните документи, в които се споменаваше неговото име. Бил е съден заедно с банката и неговата история е била също подробно анализирана, но доколкото делото се проточило с месеци, щеше да се наложи да прочета доста томове, за да измъкна малкото, което ми беше нужно.

Погледнах към Велда въпросително и тя ми се изплези.

— Знам, че искаш да направя това вместо теб.

— Имаш ли нещо против?

— Не, но какво трябва да търся?

— Допълнителна информация за Блеки Конли.

— Защо не попиташи Сони Мотли?

— Смятам да го направя, котенце. Но трябва да ударим от всички страни.

Описах ѝ цялостната картина, наблюдавайки как лицето ѝ помрачнява, докато говорех. Накрая тя кимна и каза:

— Може би си прав, Майк. Поне така изглежда.

— Но не съвсем?

Тя прокара крайчеца на езика между зъбите си.

— Просто имам едно предчувствие.

— Знам. Липсващите части. Какво ще кажеш, ако се срещнеш с Анет Лий и се опиташ да измъкнеш повече от нея? Няма да е лесно, но се опитай. Може да ти даде някои опорни точки, за да се захванем с Конли.

— Добре, любовнико.

— И внимавай, скъпа. Този негодник Кания все още е на свобода. Също и Арнолд Гудуин. Тези типове могат да се окажат ключът за решаването на проблема.

— Пат каза, че ще ти се обади, ако при тях се появи нещо ново.

— Добре.

— Каза също да ти предам, че Чарли Форс е депозирал официален протест срещу връзката ти с агенцията, за която работиш.

— Известно му е какво ще постигне.

— Инспектор Креб може също да ти създаде неприятности. Покрива те като одеяло. Знаеш ли, че си имаш опашка навън?

— Очаквах го. Знам и как да се освободя от нея.

— Просиш си го, умнико. Не искам да те убият, това е. Искам сама да те убия. Ще го правя в течение на много дни.

— Избий си го от главата.

Завъртях се в креслото и станах. Тя се ухили, целуна ме леко и си взе чантничката.

— Уредих един апартамент за теб. Мебелиран е и ключът е на бюрото. Има голямо двойно легло.

— Щеше да бъде по-учтиво, ако те бях помолил.

Велда вирна глава и се засмя.

— Във всекидневната има и едно канапе, в случай че все още искаш да бъдеш джентълмен.

— Не можеш ли да почакаш, докато се оженим?

— Не. — Тя облече шлифера си и се препаса с колана. — Ако не те тикам, никога няма да се решиш.

— Предполагам, че имаш ключ?

— Естествено.

— Смени ключалката.

Тя направи мила гримаса и тръгна към вратата.

— Ще постъпя като теб и ще я разкарам с един куршум. Адиос, сладур.

Сони Мотли беше затворил ателието си преди един час, но вестникарчето все още си беше на мястото и ми каза, че старецът обичал да пийва по една бира след работа в кръчмата, намираща се два квартала по-надолу.

Беше малък мръсен бар, собственикът на който едва свързваше двета края. Половин дузина маси бяха наредени покрай стената, въздухът миришеше на бира и мазни хамбургери. Две стари уличници се въртяха около стойката, няколко момчета на другия край на помещението зяпаха телевизора, докато отпиваха от питиетата си, а Мотли седеше сам на последната масичка с една бира пред себе си и с последното издание на вестника. До краката му имаше кутия за остатъците от обяд, а на масата се въргаляше рестото от един долар.

Седнах срещу него.

— Здрави, Сони.

Той погледна нагоре, прибра вестника и се засмя с беззъбата си усмивка.

— По дяволите, не те очаквах. Добре, че дойде. Напоследък социалните ми контакти са пооредели.

— Това съвсем не е социален контакт.

— Разбира се, че не е. Кога е било едно частно ченге и бивш затворник да поддържат тесни връзки? Но за мене всеки разговор е обществено събитие. Понякога ми се иска да ме бяха освободили условно. Тогава поне от време на време щях да се срещам с наблюдаващия ме офицер и да си бъбрим. Но кой ли има време за старо момче като мен?

— Виждал ли си някого от старата си банда, Сони?

— Виж какво... как ти беше името? Хамър... — Той изпуска с пръсти. — Глийсън, Типи Уелс, Хари Лисицата, Гуидо Сънчи... всички са мъртви. Вини Пончо е в старопиталище, а шантавият Уили Фингърс го раздава нашироко в Атланта. Писах му веднъж, но той така и не ми отговори. Има ли други?

— Блеки Конли.

— Да, той сигурно отдавна е мъртъв.

— Сим Торънс смята, че може и да е успял да избяга.

— Глупости.

Казах на бармана да ми донесе бира и се обърнах към Сони.

— Да допуснем, че е успял.

— Негова си работа.

— Да предположим, че се появи отново с тези три милиона, които откраднахте.

Сони се разсмя внезапно и удари с длан по масата.

— Това щеше да бъде най-смешното. Какво би могъл да направи с тези пари? Този негодник имаше нужда само от пачаври, а на неговата възраст това вече е смешно. Не, Хамър, няма никакъв смисъл.

Той се облегна назад и се засмя при мисълта за това. Поръча си още една бира.

— Да обсъдим все пак тази възможност — настоях аз.

— Добре, карай.

— Той е вече стар, но иска още веднъж да се намеси в голямата игра.

— Кой, по дяволите, ще му обърне внимание?

— Можеш да дърпаш конците и зад завесата. Три милиона долара могат да направят много неща и ако наемеш някого да те представя, кой би могъл да се досети как изглеждаш?

Сони престана да се усмихва и се замисли. Надигна бирата си и я преполови на един дъх.

— Не — каза той. — Блеки няма да се върне, Хамър. Никога няма да го направи.

— Защо?

Устните му се свиха в зловеща усмивка, очевидно беше доволен от това, което мислеше.

— Защото аз пречуках стария Блеки, наистина го направих. Човече, бях доста добър с желязото. Наистина добър, Хамър. Знаеш, че ме улучи с проклетата си пушка. Свали ме на земята и ме спря. Но имах възможност да го престрелям, когато влезе в това проклето такси, стрелях точно когато се показва с пушката от прозореца. Сигурен съм, че не пропуснах. Мисля, че улучих стария Блеки и че са паднали заедно с таксито някъде в реката.

— Може би.

— Добре, може и да греша. Дори се надявам. — Той се изхили отново и довърши бирата си. — Ще се радвам отново да видя стария Блеки. Ще ми бъде интересно да разбера дали наистина съм го улучил, или не.

— Да си чувал някога за мистър Дикерсън? — попитах го аз.

— Не. Трябва ли?

— Не съвсем.

— Кой е той?

— И аз не знам.

— Ами, не знаеш!

— Защо го казваш това? — попитах го аз.

— Защото съм живял със затворници доста дълго, Хамър.

Можеш да кажеш много неща, без да е нужно дори да си отваряш устата. Като сега, например. Все още не си задал всички въпроси, които искаше да зададеш, не е ли така?

Беше мой ред да черпя и аз се провикнах за нови две бири.

— Добре, старче. Ще карам направо. Спомняш ли си Сали Devon?

Сони се намръщи малко и избърса устни с опакото на дланта си.

— Разбира се. Беше ми гадже.

— Мислех, че е била гадже на Конли.

— Това копеле задиряше всичко, което носи рокля, независимо на кого принадлежеше.

— Дори и твоите гаджета?

— Разбира се. Предупреждавах го няколко пъти. Дори веднъж му счупих главата. Но, по дяволите, какво значение има това сега? Тогава той беше доста ръбест тип. По-възрастен от нас и доста загладен. Сали беше винаги мила с него. Ако не се навъртава наоколо, някой ден тя щеше да ме смени за него.

Той внезапно спря, очите му станаха студени.

— Да не мислиш, че Блеки е провалил операцията заради нея, като се е опитал по такъв начин да ме отстрани?

— Твърде е възможно.

Очите му отново станаха топли и възрастта му се върна обратно.

Той издаде някакъв приглушен звук и поклати глава.

— По дяволите — каза той, — това момче мислеше с главата си.

— Къде щяхте да отидете с парите, ако операцията беше успяла, Сони?

— Ти какво, не можеш ли да четеш?

— По-добре ти ми кажи.

Той повдигна глава, наслаждавайки се на момента.

— В някои телевизионни филми сега го правят, но не е както трябва. Малко по-надолу ни чакаше един камион със спусната рампа. Трябваше да откараме таксито там и да го качим в камиона. Ченгетата обаче намериха камиона, както и другия, който трябваше да го смени. Всичко пропадна. Това копеле Блеки ни изигра всичките.

— Какво щяхте да направите с шофьора?

— Щяхме да го изритаме навън. Откъде да знам? Все нещо щяхме да измислим.

— Имахте ли скривалище?

— Да, една къща в Кетскилс, която бяхме наели предварително. Ченгетата я претърсиха, като се надяваха, че там ще открият Блеки. Блеки се беше погрижил за всичко, така и не се появи в нея. Можеше да бъде престъплението на века.

— Може би все още е — казах аз.

Сони се протягаше за чашата си, когато спря на половината път.

— Какво си мислиш, момче?

— Може би докато Блеки е кроял планове за вас, той си е правел и собствени планове за себе си. Да предположим, че се е погрижил за едно допълнително скривалище и го е използвал след това. Гръмнал е шофьора, бутнал е колата някъде и се е крил всичките тези години, докато накрая не решил да се появи отново. Сега се върти наоколо с три милиона долара, като се опитва да създаде собствена организация.

Той ме слушаше внимателно, остана замълчан за момент, след това поклати глава и надигна бирата си.

— Не и старият Блеки. Той не можеше да живее без жени, а пък сега е много стар.

— Чувал ли си за воайорите?

— Това пък какво е?

— Това са хора, които не могат да го правят, затова просто наблюдават. Познавам няколко стари играчи, които постъпват точно по този начин. Също имат милиони.

— Мисля, че си глупак — каза той, — но всеки път, когато искаш да си поговорим, си добре дошъл. Ти си ми първата компания, която имам от много време насам.

— Разбира се. — Записах новия си адрес на кибритената кутия и му я дадох. — Обади ми се тук или в офиса, ако ти хрумнат някои нови идеи. Можеш да изкараш някой доллар.

Оставил един на масата и си тръгнах. Зад мен Сони все още се заливаше от смях. Искаше ми се да присъствам, когато той и Блеки се срещнха лице в лице.

ГЛАВА 7

Позвъних на Хай от аптеката на авенюто и получих адреса на Пийт Ладеро. Заварих го у тях и го помолих да събере изрезките от вестниците отпреди трийсет години по случая Мотли-Конли и да ги донесе в офиса. Той промърмори нещо за това, че изпускал любимата си телевизионна програма, но имаше нюх за новините и каза, че ще му трябва един час да събере необходимата информация.

В закусвалнята на самообслужване на ъгъла на Четирийсет и четвърта и Четирийсет и пета взех един поднос, натоварих го със сладкиши и се качих горе, за да обмисля нещата. Не беше случайно съвпадение. Знаех, че Тоби Джърси ще бъде на същото място, където си беше всяка нощ през последните десет години. Оставил го да довърши вечерята си, взех си кафето и седнах на масата му. Без малко да се задави, като ме видя, огледа се бързо наоколо и се поотпусна.

— По дяволите, не можеш ли да ми се махнеш от главата? Сега пък какво искаш?

— Просто един малък разговор, Тоби.

— Казах ти всичко, което знам. Откачи се от мен, Майк. Не искам да те виждам, старче. Знаеш ли, че вече ме разпитваха?

— Кой?

— Една пачавра от кръчмата. Знаеше почти всичко за теб. Опитах се да я изльжа и казах, че си търсел дама за през нощта, но тя не се хвана на въдицата. Каза, че те познавала много добре. Търсел си нещо друго. Ще ми подрежат опашката заради теб.

— Аз и така ще ти я подкъся.

— По дяволите. Знам, че си способен на това.

— Окей, Тоби, тогава още утре ще започнат да те следят. Щом си покажеш носа на улицата, ще ти искат удостоверилието за самоличност. Да не говорим за това, че ще трябва да се регистрираш два пъти седмично в полицията...

Джърси Тоби ме изгледа с побеляло от притеснение лице.

— Хайде, Майк, няма да направиш това.

— Искаш ли да опитаме?

Той допи кафето си, огледа се нервно наоколо, докато не се увери, че сме сами, и кимна.

— Печелиш. Казвай какво искаш да знаеш.

— Да се върнем отново към Дикерсън, Тоби.

— Вече говорихме за него.

— Сигурно си чул и още някои неща.

— Разбира се... Втора ръка информация, чрез уличниците.

— Добре. Какво се чува за парите? След като в града започват да пристигат главорези, значи някой ги е привлякъл. Кой пръска зелено наоколо?

Езикът на Тоби облиза засъхналите му устни и той започна да върти копчето на сакото си.

— Виж какво, Майк... Ако ти кажа, това ще бъде за последно.

Повдигнах рамене.

— Обещаваш ли, Майк?

— Дадено. Ще изчезна.

— Добре тогава. Мардж... червенокосата. Била е с някакво момче миналата нощ. Но без имена, Майк. Нямам намерение да ти съобщавам никакви имена. Предпочитам този тип търговия. Та, твърдите момчета си падат много по Мардж. Прави доста забавни неща с тях, нали разбиращ? И така, това момче... изглежда, е представител на някоя доста голяма клечка. Дошъл е да му направи услуга. Тези от Чикаго са винаги готови да ти окажат услуга. Не казал какво трябва да направи, но е готов. Сега неговият бос го наел, защото му била поискана тази услуга, само дето босът му никога не правел услуги. Или е бил купен, или е бил заставен да я направи. Някой е успял да разбере нещо за боса му и сега върти търговия. Не ме питай какво е то. Кой съм аз, та да знам? Просто събрах две и две, и нещата започнаха да се изясняват. Някой изгражда организация и макар че наоколо се леят реки от пари, момчетата го правят по принуда.

Облегнах се назад в креслото и се загледах в него.

— Ако някой наистина изгражда организация, това обяснява всичко. Каквато и да е принудата, тя вкарва свежи сили, които не могат да бъдат купени за пари, но след това с тези свежи сили могат да се изкарат големи пари.

— Сигурно е така — съгласи се Тоби. — Не искам повече да мисля за това.

— Колко човека са засега?

— Достатъчно. С такава банда наоколо, не бих посмял дори да си покажа носа навън.

— Тези момчета идват от важни места, така ли е?

Тоби кимна.

— От възможно най-важните. Това са хора на синдиката. Те се наемат само за индивидуални акции. Ще си имаш неприятности, момче.

— Благодаря, рожбо. Много ми помогна.

— Не съм щастлив от това. Надявам се, че ще те спипат, преди да са ме заковали.

— Недей да мислиш за това — казах му аз и станах от масата.

Оставил го там и тръгнах към офиса. Валеше. Ако Тоби се окажеше прав, мистър Дикерсън подготвяше хитър номер. Щеше да мине, защото той беше умен и имаше на разположение много време, за да обмисли всички подробности. Лека-полека той е заплитал мрежата около големите босове, за да ги принуди да му сътрудничат. Имаше опит, пари и желание. Едното водеше към другото. След като бандата беше налице, можеше да се изгради и организация, която да оползотвори трите милиона.

Ако мистър Дикерсън беше Блеки Конли, всичко си идваше на мястото.

Трябваше да чакам само петнайсет минути в офиса си, преди да се покаже Пийт Ладеро. Носеше пакет под мишница. Сложи го на масата и го отвори.

— Ще ми дадеш ли някои обяснения първо?

— Разследвам случая Блеки Конли — казах аз.

— Мога да се разплача — че той е мъртъв от доста време!

— Така ли мислиш?

— Добре де... — Той спря за момент и започна да се взира в лицето ми. — Да не си надушил нещо?

— Запознат ли си със случая?

— Прегледах го. В списанията имаше доста материал по него, така че го познавам в общи черти. Казвай сега.

— Ако Конли е останал жив, сега разполага с три miliona. Макар и стар, може да започне да ни създава доста неприятности.

— момче, пак започна да съживяващ мъртвците. — Той се протегна към изрезките. — Нещо специално ли търсиш?

— Връзката на Конли с обира. Вземай половината и да ги прегледаме.

Седнахме и започнахме да четем. Обади се Велда и аз ѝ казах да намине, след това се върнах към изрезките.

Обвинението е имало успех. Сони Мотли бил обявен за виновен, защото бил заловен на местопрестъплението и не можеше да очаква нищо друго, освен доживотна присъда. Буйствал е през цялото време на съда, псуval е всички — от съдията надолу, но особено — Торънс и Конли. Торънс, защото не го оставял на мира, а продължавал да се ровичка из детайлите, и Конли — заради двойния удар и куршума в рамото.

Най-голям интерес предизвикиали липсващите три miliona долара, но въпреки старателните търсения по цялата страна, не могли да открият нищо. Сони Мотли е нямал нищо против да разкаже всичко, ако с това е можел да навреди на Блеки Конли и на невидимата фигура, която е режисирала целия спектакъл. Изглежда, тогава разбрал, че именно двамата са планирали двойния удар, но Сим Торънс не можел да намери каквото и да било доказателства за съществуването на скрити фигури.

Имало е и още един свидетел. Казвала се Сали Девон и била призована, защото се е смятало, че сътрудничи на Сони. Показанията ѝ били толкова объркани, че всички решили, че тя е красива, но тъпа и едва ли знае нещо за операцията на бандата. Сони и останалите признали, че тя няма нищо общо с обира, и това, изглежда, сложило край на нейното участие в делото. Само един репортер споменаваше нещо, което можеше да има някакво значение. Преди да бъде освободена от свидетелското място, тя казала, че *би желала да хванат змията, която е отговорна за всичко*.

Това ме обезпокои. Сю твърдеше същото, само че в нейните изявления имаше леки несъответствия. Първо каза, че някаква змия била убила майка ѝ, а след това започна да твърди, че това било змията! Сю Девон си спомняше нещо. В пияно състояние Сали Девон

проклинала не змиите... а змията. Старата госпожа Лий просто не беше разбрала правилно.

Сега се появяваше Змията. Това е бил човекът, който е организирал цялата проклета операция. Човекът, когото никой не познаваше и не беше виждал. Човекът, който беше подготвил двойния удар.

Блеки Конли. Той наистина изиграл хитро играта. Бил е помощник на Сони Мотли и именно той е предложил да се захванат за тази операция. Направил е двоен удар и се е измъкнал с парите. Бил е по-велик, отколкото някой е можел да предположи. Толкова велик, че успял да се потопи за десетилетия в неизвестност, за да се върне по такъв впечатляващ начин.

Ако схемата му проработеше.

А тя проработи.

Бях се загледал в изрезките и Пийт прекъсна размишленията ми:

— Намери ли нещо?

— Мисля, че открих нещо.

— Ще ми кажеш ли?

— Защо пък не? — Оставил изрезките на масата и го погледнах.

— Можеш ли да го запазиш в тайна?

— По-добре първо ми кажи.

Когато му казах, той подсвирна тихо и започна да пише.

— Ако това се разчуе сега, този тип може да изчезне от сцената и никога няма да го хванем. Можеш да броиш изстрелите, старче, но те съветвам да почакаш. Играта може да загрубее.

Той оставил молива настрани и се ухили.

— Това е голям материал, Майк. Ще ми го дадеш ли?

— Готово.

— Може ли да включим и Хай?

— Разбира се. Впоследствие ще имаме нужда от подходяща обработка на общественото мнение. Можеш да му ги предадеш.

— Добре, Майк. — Той взе изрезките и тръгна към вратата. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

Махнах му с ръка за сбогом, вдигнах телефонната слушалка и набрах номера на Пат. Този път си беше вкъщи, сърдит, че съм го вдигнал от леглото.

— Как се справяш, Пат?

— Имам нещо ново за теб.

— О!

— Отпиши Арнолд Гудуин. Мъртъв е.

— Какво е станало?

— Умрял е преди няколко месеца в автомобилна катастрофа близо до Саратога. Тялото му лежало доста време в моргата, без някой да го изиска. Току-що получихме доклада заедно с отпечатъците му.

— Съвпадат ли?

— Разполагаме с доста негови отпечатъци и всички съвпадат. Мъртвият човек е Гудуин. Не е било нищо повече от пътнотранспортно произшествие.

— В такъв случай нещата стават по-лесни. Все още ли работиш по случая Левит?

— Непрекъснато. Прегледахме основно досието му и се опитваме да си изясним всичко до момента, в който е умрял. Няма да бъде лесно. Това момче е знаел как да се освобождава от опашки. Двама от моите хора са се заселили да разследват последните му два месеца и все ще открият нещо. Случайно се натъкнах на нещо интересно в историята му.

— Какво е то?

— След като се лишил от лицензията си за частен детектив, бил арестуван деветнайсет пъти. Осъждан е само два пъти, но обвиненията са доста сериозни. Имел е късмет обаче със защитниците. Единайсетия път е бил обвинен за нападение и именно Сим Торънс го защитавал и спечелил делото.

— Не ми харесва това, Пат.

— Не се грижи много. По това време Сим се е занимавал с частна практика и случаят е бил един от стоте, с които се е занимавал. Левит никога не е използвал един и същ адвокат два пъти, но винаги се е обръщал към добри адвокати. Торънс има доста добра репутация като адвокат и шансовете те да са свързани по някакъв начин са нищожни. Разбрахме това тази сутрин и лично се обадих на Торънс. Той изпрати Джералдин Кинг да донесе пълното досие по случая. Отнело му е един час в съда, и това е всичко. Получил е петстотин долара хонорар.

— Кой е бил потърпевшият?

— Някаква маймуна — собственик на бар и на полицейско досие. Нещата се свеждат до обикновен уличен бой, но Торънс успял да докаже, че Левит просто се е защитавал. Има и още едно странно съвпадение. Сегашният ни окръжен прокурор, Чарли Форс, е защитавал Левит по седемнайсетото му обвинение. Същото обвинение и същият изход.

— Много странно, че тези двамата са се срещали.

— Майк, в нашия бизнес не можем да не срещаме престъпници. Той ги е срещал, аз съм ги срещал, а и на теб ти се е случвало. Но има и още нещо. Хората, които пратих да разследват случая, носят със себе си снимки на Левит. Тази вечер ми позвъни някой, който е видял фотографията и искаше да знае за какво става дума. Не си каза името и нямаше време да установим откъде се обажда. Не му казах нищо, но му съобщих, че ако има някаква информация, относяща се до Левит, може да ни я предаде. Опитах се да задържа разговора, за да установим местонахождението му. Мисля, че разбра. Каза „разбира се“, след това затвори слушалката. Успяхме само да разберем, че е звънял от Флатбуш.

— По дяволите, Пат, Левит е именно оттам.

— Два милиона души са също оттам. Ще го изчакаме. Знам само, че е говорел от открит телефон, не от кабина, освен ако вратата ѝ не е била отворена. Вероятно се е обадил от някакъв бар. Чувах оживени разговори и музикален бокс.

— Ще трябва да го изчакаме. Сигурно има нещо предвид.

— Обикновено те се обаждат пак — каза Пат. — Какво смяташ да правиш?

— Имам някои идеи.

— Кога ще ги чуя?

— Може би утре.

— Ще чакам.

Затворих слушалката и се втренчих в телефона, след това зарових лице в длани си и се опитах да свържа нещата. Шибана работа, това беше всичко, което можах да измисля. Шибана, но имаше смисъл.

Телефонът издрънча и ме върна към действителността. Вдигнах слушалката, казах „хелоу“ и чух напрегнат глас.

— Джералдин Кинг се обажда, Майк. Можеш ли да дойдеш веднага?

— Какво е станало, Джералдин?

Беше толкова възбудена, че не можеше да говори. Просто повтори:

— Моля те, Майк, ела веднага. *Сега.* Много е важно. — Нямах право на избор, защото затвори слушалката.

Оставил бележка на Велда къде бях тръгнал, като я уверих, че веднага щом свърша, ще се прибера в апартамента, и я сложих на видно място.

Долу видях гърбовете на двете ченгета, които трябваше да ме следят, измъкнах се през страничната врата, без да ме забележат, и хванах едно свободно такси на ъгъла на улицата. Дъждът се беше усилил — поройният нюйоркски дъжд, който, изглежда, винаги придружаваше неприятностите. Насочихме се към Уестсайдската магистрала и аз се облегнах на възглавничките, като се опитах да подремна. Беше невъзможно да заспя, дори за малко, така че просто си седях и се връщах мислено към тези седем години, когато забравата беше толкова лесно нещо.

Една бутилка беше достатъчна.

Ченгето пред имението на Торънс провери картата ми за самоличност, преди да ме пусне да вляза. Имаше вече двама репортери, които говореха с някакъв цивилен полицай и един капитан пожарникар, но очевидно не можеха да измъкнат нищо от тях.

Джералдин Кинг ме посрещна на вратата със загрижено лице.

— Какво се е случило? — попитах аз.

— Павилионът на Сю се подпали.

— Момичето добре ли е?

— Няма й нищо. Сложих я да спи на втория етаж. Хайде, влизай.

— Не, искам първо да видя павилиона.

Тя си навлече един пуловер и затвори вратата след нас. Прожектори осветяваха мястото, а дъждът шибаше косо лъчите.

Не беше останало много, само овъглени руини и бетонните основи. Пожарникарските маркучи и дъждът бяха унищожили всяка следа от огън, само в единия ъгъл се извиваше slab пушек и аз видях остатъците от грамофона и стойката на микрофона. Разпръснатите по пода парчета от огромното огледало хвърляха слаби отблъсъци

светлина. Нищо друго. Каквото и да е имало вътре, беше загубено завинаги.

— Сега можем да се върнем — казах аз.

Когато влязохме вътре, Джералдин приготви по едно питие за двамата и ние застанахме в нишата, гледайки навън през прозореца. Успокои се едва когато привърши наполовина питието си. Накрая каза:

— Тази сутрин Сю дойде тук. Не зная какво ѝ беше станало, но открыто обвини мистър Торънс, че е убил майка ѝ. Продължаваше да твърди, че научила това от майка си.

— Как може да твърди, че майка ѝ именно ѝ е казала, че е била убита, след като тя е трябвало да бъде жива, за да ѝ го каже?

— Знам, знам, но тя твърдеше, че майка ѝ била написала нещо и тя щяла да го открие. Знаеш, че пазеше всички лични вещи на майка си в павилиона.

— Да, видях някои от тях.

— Мистър Торънс е в разгара на важна политическа кампания. Той беше много ядосан и искаше веднъж завинаги да реши този въпрос, така че докато Сю беше тук, той отиде в павилиона и претърси всичките ѝ неща, опитвайки се да докаже, че сред тях няма нищо инкриминиращо го.

Сю трябва да го е видяла от горния етаж. Тя слезе долу с крясъци, изтича навън и му каза да напусне павилиона. Никой не можеше да я успокои. Заключи се вътре и не искаше да излезе, но докато беше там, нямаше за какво да се беспокоим. Беше го правила и преди. И двамата сме свикнали с нейните изблици на ярост.

Късно следобед позвъниха на мистър Торънс и той трябаше да отиде в офиса си, за да уреди някои въпроси, свързани с кампанията. Два часа по-късно погледнах случайно навън и видях, че от павилиона излиза пушек. Зданието гореше отвътре и Сю все още беше в него. Грамофонът свиреше и когато надзърнах през прозореца, видях, че тя танцува с една от онези ужасни кукли, които принадлежаха на майка ѝ.

Не искаше да излезе, дори не отговаряше... нищо. Предполагам, че съм започнала да крещя. За щастие зад оградата имаше полицай. Просто минавал оттам.

Поклатих глава.

— Не е така. Местната полиция сътрудничеше с градските власти. Бил е там на пост. Продължавай.

— Той веднага дойде и изкърти вратата. Сю беше изпаднала в безсъзнание, лежеше на пода, а пламъците погълъщаха стените. Измъкнахме я навън и я занесохме в къщата. След това я сложих в леглото. Един от съседите видял пламъците и се обадил на пожарникарите. Те пристигнаха, но нямаше нищо за гасене. Щетите не са кой знае какви... но сега никога няма да узнаем какво именно е търсела Сю сред вещите на майка ѝ.

— Къде беше Торънс по това време?

Тя се обърна бавно към мен, придържайки чашата си с два пръста.

— Знам какво си мислиш, но може би двайсет минути преди това говорех с него по телефона. Беше в градския си офис.

— Как можеш да бъдеш сигурна?

— Защото говорих и с двама други в офиса за едно парти.

— А сега къде е?

— Замина за Олбъни за среща с избирателите си. Ако искаш, ще се погрижа да го уведомят и предполагам, че ще се върне веднага.

— Не смятам, че е необходимо. Мога ли да видя Сю?

— Тя сигурно спи. Беше изпаднала в пълно изтощение. Сигурно знаеш, че тя е предизвикала пожара.

— Не знам.

— Но аз знам.

— Откъде?

— Тя ми каза. Когато се събуди, ще ти каже и на теб.

— Тогава да я събудим.

— Добре.

Спалнята на Сю беше съчетание от стая на малко момиче и стая на възрастен човек. На нощното ѝ шкафче имаше снимки на Сали Девон заедно с нейни собствени снимки в балетно трико. Имаше и грамофон с почти същия като в павилиона набор от дългосвирещи грамофонни плохи с класическа музика. Навсякъде бяха разпръснати играчки, повечето от които изобразяваха смешни животни и кукли балерини.

Тя лежеше в леглото като дете, светлите ѝ коси обгръщаха лицето ѝ, с една ръка прегръщаше едно огромно животно, чиято

козина беше доста поопърлена, а муцуната му беше до такава степен овъглена, че не можеше да се разпознае на кого принадлежи. Тя се усмихваше на сън, притискаше играчката здраво към себе си и беше заровила лицето си в нея.

Докоснах я по рамото.

— Сю...

Не се събуди веднага. Повторих името ѝ още два пъти, преди да отвори очи.

— Здрастি, Майк — каза тя.

— Сю... ти ли причини пожара?

— Да, изгарях старите документи на мама. Не исках той да ги види.

— И какво стана?

Тя се усмихна отново.

— Не знам. Изведнъж всичко пламна. Тогава се почувствах щастлива. Не ме беше грижа. Пеех и танцувах, докато всичко гореше, и се чувствах добре. Това е всичко, което си спомням.

— Добре, заспивай.

— Майк...

— Какво?

— Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Сега той ще ме изгони или нещо от този род.

— Не мисля. Било е нещастен случай.

— Не беше. Аз го желаех.

Седнах на края на леглото и взех ръката ѝ. Тя все още беше в състояние на полу��ок и понякога именно в такова състояние хората могат да кажат много неща.

— Сю... спомняш ли си, когато ми каза, че майка ти била убита от змия?

Очите ѝ побягнаха настрани, след това се върнаха обратно.

— Змията го направи. Така казваше. Змията щеше да я убие, защото така се налагало.

— Кой е змията, скъпа?

— Каза ми, че змията ще я убие — повтори тя. — Спомням си много добре. — Очите ѝ започнаха да се разширяват и ръката ѝ се стегна под дланта ми. — Тя каза...

Но аз не ѝ позволих да говори повече. Беше много близко до припадък, така че се наведох и я целунах по челото. Страхът изчезна от лицето ѝ толкова внезапно, колкото се беше и появил, и тя се усмихна.

— Сега заспивай, сладур. Ще те видя утре сутринта.

— Не си отивай, Майк.

— Ще бъда тук.

— Моля те, Майк.

Смигнах ѝ и се изправих.

— Заспивай, рожбо, затваряй очички.

— Добре, Майк.

Оставилъх нощната лампа включена, вратата откърехната и слязохме долу с Джералдин. Седнах на кушетката и взех питието, което беше приготвила, и започнах да отпивам бавно от него.

Навън дъждът удряше по прозорците, масажирайки ги с размити, влажни пръсти. Джералдин включи грамофона, пусна тежките завеси на прозорците и загаси всички лампи, с изключение на една. След това седна до мен.

Едва тогава ме попита:

— Какво ще правим, Майк?

— Засега нищо.

— Навън имаше репортери.

— Какво им каза?

— Че е станало случайно. Наистина не беше нещо ценно... само един малък павилион. Ако не беше се случило в имението на мистър Торънс, никога нямаше да привлече вниманието им, но... нали разбиращ?

— Няма да могат да измъкнат нищо от този инцидент.

— Но ако Сю продължи да отправя подобни обвинения... сега е предизборна година, Майк. Кампанията за щатски губернатор има особено голямо значение. Знаеш какъв е интересът на двете партии към този пост. Това е ключов щат. Оттук губернаторът може лесно да се озове в Белия Дом или най-малкото да оказва значително влияние върху националната политика. Ако нещо се случи, нещо, което може да наклони везните в полза на опозицията, това ще бъде ужасно. Тази работа със Сю започва ни се изпълзва от ръцете.

— Твоят шеф знае ли за това?

Тя кимна, след това пое една дълга гълтка от питието си.

— Да... аз съм тук отчасти и поради тази причина. Съпровождам мистър Торънс в неговите кампании като негов асистент и като гледачка на Сю. Тя не разбира това, а и аз се старая винаги да я заема с нещо, за да разсея антагонизма между тях. През целия си живот тя се е старала да се съревновава с майка си... иска да стане шоугърла. Отдадена е изцяло на пеене, танци и рисуване... Получаваше най-доброто, което мистър Торънс можеше да й даде. Възползва се от тези възможности не само за да си пробие път в шоу бизнеса, но и за да избяга от него. Тъжно е, но е истина.

— Опитваш се да анализираш поведението й?

Тя ме изгледа над чашата си.

— Не, тя ми го каза. Можеш да я попиташ.

— Вярвам ти.

— Какво можем да направим? Положението е критично.

— Ще измисля нещо.

— Ще го направиш ли, Майк? Изпитваме ужасна нужда от помощ.

— Ти наистина ли обичаш тези политически глупости?

— Това е животът ми, Майк. Целият отаден на политиката.

— По дяволите, много си млада, за да умреш. Може би е трябвало да се родиш мъж.

— В политиката има място и за жени.

— Глупости.

— Искаш жените да са си жени, така ли?

— Те са именно това.

— Добре. За теб ще бъда само жена.

Тя остави питието си на подноса за кафе, взе моето от ръката ми и го постави на същото място, и двете недопити. В очите й се бе появил внезапен глад, лицето й пламтеше, а устните й сякаш бяха разцъфтели. Пръстите й се насочиха нагоре и — едно по едно — тя разкопча копчетата на блузата си, докато тя не се разтвори, след това с леко движение на раменете я остави да падне зад нея, а пръстите й започнаха да сътворяват магия с нежната тъкан на сутиена. Тя го захвърли настрани и той полетя на пода, където остана да лежи почти незабележим.

Погледнах я, без да я докосвам, поглъщайки прекрасните възвищения на гърдите ѝ, преизпълнени със страсть. Усещах благоуханната топлина на тялото ѝ, стомахът ѝ се движеше спазматично под колана на полата ѝ.

— Как изглеждам... като жена, Майк?

— Прекрасно — казах ѝ аз. Протегнах се към нея, обърнах я към себе си и полуогола я взех в обятията си. Пръстите ми докосваха косите ѝ, отначало нежно, а след това с все по-голяма настойчивост, която я накара да потрепери.

Тя се изправи, изви глава и затърси устните ми, докато накрая не ги намери, след това се превърна в част от мен, устните ѝ — зрял, сочен плод, езикът ѝ — жив, жизнен орган, душа, търсеща друга душа. Отделих я неохотно от себе си, устата ѝ все още продължаваше да се труди, сякаш целуваше моята, очите ѝ затворени, едва дишеща.

Някъде в къщата заби часовник и глух тръсък от гръмотевица навън се разнесе като ехо. Ръката ми тръгна по стомаха ѝ, докато върховете на пръстите ми не откриха пътя надолу. Тя стенеше нежно и си поемаше дъх с леки стенания. За момент отвори очи, усмихна се и ги затвори отново. След това заспа. Имаше труден ден. Държах я, докато се уверих, че няма да се събуди, след това я повдигнах леко, сложих възглавница под главата ѝ и я покрих с одеялото, което лежеше сгънато на облегалката на креслото.

Сутринта щеше да се почувства по-добре. Може би щеше да ме намрази, а може би и не. Качих се по стъпалата и проверих Сю. Беше се обърнала на една страна и огромната кукла направо беше смачкана под нея.

Повиках такси от града, измъкнах се навън и зачаках пред вратата. Постояният ме попита дали всичко е наред и аз му казах да се движи на пръсти, защото и двете жени спят. Той не ме познаваше, но с картата, която носех, не рискувах нищо. Отдаде чест и се скри в тъмнината.

Инспектор Греб трябваше да види това. Щеше да подскочи от ярост. Щеше да изпита по-голямо удоволствие, ако видеше как ме изритват под опашката.

Когато таксито пристигна, шофьорът отказа да ме закара в града, затова се наложи да се прехвърля в друга кола на Джордж Вашингтон Бридж и да дам на новия шофьор адреса на апартамента си. Започнах

да се хиля, когато си помислих какво щеше да направи Велда, ако знаеше къде бях само преди един час. По дяволите, едва ли щеше да ми повярва, ако й кажех истината. Тогава защо трябваше въобще да й казвам нещо? Но беше невъзможно в една и съща нощ да ми се размине два пъти. Ако Велда беше там, можех само да се надявам, че отдавна е заспала. Точно в този момент се нуждаех от сън повече от всичко друго на света.

Освободих таксито и влязох вътре. Зданието беше току-що ремонтирано и миришеше още на боя. Взех асансьора до третия етаж, намерих новия си апартамент в самия край на коридора и пъхнах ключа в ключалката. Настолната лампа в края на масичката изльчваше слабо сияние, радиото свиреше тихо. От мястото, където се намирах, можех да видя, че Велда се е разположила удобно на кушетката, и се засмях. Беше решителна жена, но сънят я беше победил. Беше заела кушетката, така че този път щях да се разположа на леглото. Утре щеше да мърмори, но все пак щеше да продължи да чака.

Тръгнах тихо на пръсти, стараейки се да не я събудя, но не можех да не я погледна, като минавах покрай нея. И когато я видях, се вледених, защото тя въобще не спеше. Някой я беше ударил с нещо по слепоочието и към ухото й се стичаше струйка кръв.

Сграбчих я и извиках: „Велда“, след това тя простена и очите ѝ се отвориха. Опита се да ми каже нещо, но не успя — в очите ѝ се отрази някакво движение. Погледнах настрани към мястото, където той се беше изправил, придържащ с една ръка корема си, а с другата — пистолет, който беше насочен право в главата ми.

Марв Каня най-после ме беше намерил.

В очите му се беше стаила смъртта — неговата и моята. Стомахът му кървеше и аз можех да усетя миризмата на загниваща рана, умопомрачаващия мириис на засъхнала кръв по дрехите. Изразът на лицето му беше див, устата му представляваше ужасяваща цепнатина, през която се виждаха всичките му зъби. Марв Каня беше млад, но точно сега изглеждаше стар като самата смърт.

— Чаках те, мистър.

Надигнах се бавно. Канех се да се хвърля срещу зареден револвер и нямаше никакъв шанс да успея. Умираше, но държеше в ръката си патлака като професионалист и той дори не помръдваше. Дулото на ютията му се нацели към стомаха ми.

— Точно където и аз го получих, човече, след което няма връщане назад. Ще живееш малко и ще страдаш толкова, колкото и аз страдам. Ако се опиташ да мръднеш, ще ти вкарам и един в главата за по-сигурно.

Мислех бързо, съобразявайки с каква скорост можех да отскоча встрани от изстрела. Той знаеше какво се канех да направя и се ухили въпреки болката, която изпитваше. Само за да ми даде да разбера, че нямаше смисъл да го правя, той бързо завъртя китката си и ми показа, че все още я владее. Наистина я владееше. След това дръпна чукчето назад.

— Момичето. Какво ще стане с нея?

— Какво те е грижа. Ти ще си мъртъв.

— Какво ще стане с нея?

Лицето му беше маска на страданието и омразата.

— Ще ти кажа какво ще направя. Ще я застрелям по същия начин като теб. След това ще изляза и ще умра. Навън, под дъжда, за да не бъда в тази шибана стая. В парка, именно там ще умра. Винаги съм искал да умра там.

Очите му за момент се затвориха, когато го обхванаха спазматични болки, след това той ги отвори и се ухили — само зъби и венци.

Велда се размърда на кушетката, шепнейки тихо моето име. Сигурно е влязла, когато той вече е бил тук. Насочил е пистолета си към нея, завързал я е и е започнал да чака. Сега щеше да я убие заедно с мен.

— Готов ли си, копеле?

Не помръднах. Просто стоях и се надявах, че Велда ще може да направи нещо, докато тялото ми я прикриваше, надявайки се, че ще може да отскочи встрани. Той също забеляза това и започна да се смее. Толкова му беше смешно — с цялата омраза, насьбрана в него — че започна да цвили още по-силно, като насочваше желязото с последните остатъци на професионална техника, която някога е имал.

Този смях го довърши. Смехът, който разчути последната бариера. Смехът, който взрви живота му. Той усети, че животът го напуска, очите му се разшириха, в тях вече имаше само страх и ужас, защото си оставаше губещ, и преди да може да натисне спусъка,

револверът се изпълзна от ръката му и той се строполи по лице на пода с ужасяващия звук на изтичаща от корема му гной.

Взех Велда на ръце, занесох я в спалнята и изтрих кръвта от слепоочието ѝ. След това я покрих с одеялото и се свлякох на леглото до нея.

Навън още един мъртвец лежеше в краката ми, но той можеше и да почака до сутринта.

ГЛАВА 8

Пат се появи към девет сутринта. А също инспектор Греб и Чарлз Форс. Лицето на Пат ми каза, че не са му дали право на избор, така че аз му кимнах леко, за да разбере, че картината ми е ясна.

Полицейските фотографи снимаха каквото си пожелаеха, тялото беше изнесено, Велда се беше затворила с доктора и Греб ми посочи едно кресло, като намести дебелия си задник в друго.

— Ти си ни като трънен венец, Хамър — каза той с цялата любезнотъст, на която беше способен.

— Жесток израз.

— Но мисля, че сега те спипахме на тясно.

— Защото не съобщих за тялото ли?

— Не е ли достатъчно? Не можеш да правиш каквото си искаш и да запазиш привилегията си за носене на оръжие. Тази тайнствена агенция ще ти пречупи гръбнака, защото там не обичат, когато някой отваря прекалено голяма уста. Ще ти отнемат картата и ще се окажеш отново в опашката на безработните.

Чарли Форс беше застинал с дежурната си съдебна усмивка, сякаш на неговата въдица се бе хванала голяма риба.

— Предупредих те, Чарли — казах му аз.

— Мистър Форс, ако нямаете нищо против.

Този път му позволих да види усмивката, която бях резервирал за него, онази със зъбите.

— Добре, старче — съгласих се аз. — Ще дойда на вашето парти, само че ще доведа приятелите си. Мога да натисна на места, за които не си и чувал. Набийте си нещо в проклетите глави... вие двамата сте слуги на обществото и всичко, към което се стремите, е да се издигнете на следващото стъпало по обществената стълбица. Ако си мислите, че сте се справили с мен, грешите. Не си въобразявайте, че агенцията ще се откаже толкова лесно от мен. Дадох им доста неща, така че все още ми се разплащат. Ще продължа да им правя услуги, докато няма да могат да си позволяят да ме изпуснат. Агенцията е по-

голяма от двама ви, момчета, и ще го разберете по един болезнен начин.

Що се отнася до теб, Форс, още преди да си беше показал портрета в съдебните зали, аз обикалях този град с легално оръжие и имам достатъчно познати и приятели, които много ще харесат идеята да ти наврат носа в говна. Появрай ми, старче, само веднъж да си направил нещо въшливо в живота си — можеш да заложиш задника си, че си го направил, защото всички го правят — и аз ще го открия и тогава ще ти се доплаче. Няма да бъде много трудна работа. Дори мога да направя нещо по-добро за теб, рожбо. Ще ти издърпам стола, на който седиш. Малкото разследване, с което съм зает сега, може да се окаже доста горещо, и то си е мое. Ти нямаш пръст в него. Сам ще го довърша и сам ще обера лаврите.

Изплюх се настрани и погледнах Пат.

— Кажи им, приятел.

— Ти наистина се справяш добре. Все още съм капитан.

— Е, добре. Може би ще ти помогнем да се издигнеш след това, какво ще кажеш, инспекторе?

Той не каза нищо. Просто си седеше и ме гледаше втренчено, без да знае какво да мисли. Но той беше стара пушка и усещаше откъде духа вятърът. Прочетох го в очите му, само че не искаше да се издава. Накрая погледна часовника си, след това мен.

— Ще почакаме малко — каза той. — Очевидно нещо ще се случи.

— Не си задържай прекалено много дишането, докато чакаш — посъветвах го аз.

— Капитане, погрижете се за нещата тук — обърна се той към Пат. — Искам да ми представите отчет колкото може по-бързо.

— Утре сутринта ще го имате на бюрото си, инспекторе.

И двамата излязоха с една мисъл в главата си, която никой не искаше да пуска на свобода. Когато се скриха зад вратата, казах на Пат:

— Защо се горещят толкова много?

— Защото градът е настърхнал, Майк. Те не са намерили отговорите, нито пък аз. Някак си ти винаги се оказваши в центъра на събитията, така че именно ти трябва да разрешиш загадката.

— Знаеш всичко, което знам и аз.

Пат кимна тъжно.

— Великолепно. Фактите са едно нещо, но освен тях трябва и луд ум като твоя. От едни и същи факти ти се изхитряваш да правиш различни изводи. — Той вдигна ръка, за да ме спре. — О, съгласен съм, че охотно сътрудничиш и всичко останало. Придържаш се към правилата, които са те помолили да спазваш, и въпреки това вършиш всичко посвоему. Постоянно следваш някаква странна линия на разсъждения, която никой, който познава фактите, не би приел. Винаги съм твърдял, че от теб щеше да излезе отличен полицай.

— Опитах се преди много време, но нищо не стана.

— Сигурно си имаш чудесно извинение. Понякога се чудя какъв си отвътре. Живееш наполовина в някакъв свой собствен свят, нито вън, нито вътре, винаги на ръба.

— Дрън-дрън. Системата ми работи.

— Но с насилие.

Пат отиде до прозореца, загледа се за момент в двора и се върна обратно.

— Кания каза ли ти нещо, преди да умре?

— Само колко щял да бъде щастлив, като ме убие.

— Не го ли пита нещо?

— С насочен пистолет към мен и готовност да стреля? Нямах за какво да го питам.

— Нямаше ли възможност да го обезвредиш?

— Да не си полудял?

— Добре, вярвам ти. Сега, как те е открил?

— Не е чак толкова трудно да бъда открит. Беше го правил два пъти преди. Вероятно е проследил Велда от офиса и тя го е довела тук.

— Тя каза ли ти нещо?

— Не — отговорих му аз. — Но може би сега ще го направи. Да я попитаме.

Докторът беше приключил с Велда и ни увери, че става дума само за малко сътресение, което едва ли щеше да има някакви сериозни последствия, даде ми рецепта за компреси и ни остави сами.

Тя ми се усмихна криво, очевидно усмивката й причиняващ болка.

— Мислиш ли, че можеш да говориш, котенце?

— Добре съм.

— Как е влязла тази отрепка тук?

Тя поклати глава и премига.

— Не знам. Оставих вратата отворена, защото мислех, че скоро ще се върнеш, след това влязох в банята. Когато се върнах обратно във всекидневната, той излезе от спалнята с насочен револвер. След това ме накара да легна на кушетката. Знаех, че се страхуваше да не извикам или нещо от този род, затова, изглежда, ме удари с дръжката. Спомням си... че дойдох на себе си, и тогава той ме удари още веднъж. Това е всичко, което си спомням, докато ти не ми заговори.

Погледнах към Пат.

— Именно така го е направил. Причакал я е пред офиса.

— Знаеше ли, че Креб е имал негов човек тук?

— Че кой не знаеше? Нали ти казах да ми се махат от главата.

— Идеята не беше моя.

— Каня трябва да го е засякъл по същия начин, по който и аз. Просто е чакал навън или от другата страна на улицата да излезе Велда. Когато тя излязла сама, той съобразил, че може да го отведе при мен, и се е залепил за нея. Облекчила му е работата, като е оставила вратата отключена.

— Съжалявам, Майк.

— Не се ядосвай, рожбо — казах аз. — Няма да се повтори.

— Майк...

— Какво?

— Мис Лий. Би желала да те види отново.

Това не се отнасяше до Пат, но той се залови за казаното и се ухили.

— Не съм чувал нищо за нея.

— Една стара лейди. Бивша гардеробиерка на Сали Девон. Била е с нея, когато е умряла. Готова е да поговори с всеки просто за компания, но може да ни съобщи нещо важно.

— Все още ли си заседнал в онези стари времена?

— Парите не оstarяват, Пат.

До леглото имаше телефонен контакт, така че аз донесох апаратът от всекидневната, включих го и го поставил на ношното шкафче, където Велда можеше лесно да стигне до него.

— Оставаш тук, скъпа. Ще ти звъня от време на време и ако искаш нещо, можеш просто да позвъниш. Ще оставя ключа ти на портиера и той ще следи всеки, който се качва тук.

— Майк... ще се оправя. Не трябва да...

Прекъснах я.

— Виж какво, ако ми потрябаш за нещо, ще ти се обадя. Има много неща, които можеш да свършиш, без да излизаш от леглото. Почивай си, докато не ми потрябаш. Да уредя ли някой да остане с теб?

— Не.

— Ще се движа бързо. Не знам къде ще бъда, но ще ти се обаждам на всеки два часа. Може би Пат също ще ти позвъни.

— Ще ми бъде приятно да го направя — каза той. В гласа му се усещаше сдържаност и аз знаех колко мъчително го преживяваше той. Не е лесно да гледаш как жената, която обичаш, си тръгва с някой друг. Война, любов... все някой трябваше да загуби.

Завих я с одеялото и излязох заедно с Пат. След около двайсет минути пристигнаха двама души от отдела му и донесоха досието на Кания и аз започнах да го изучавам. Наемните убийци обикновено не оставяха следи, но Марв Кания имаше солидно досие, той беше известен. Не говорел много за операциите си, но все някой понаучаваше нещо за тях.

Само едно нещо. Именно от това се нуждаехме. Можеш да започнеш с мъртвеца като начало, но от това едва ли щеше да има никаква полза, ако нишките водеха само към други мъртвъци. Мистър Дикерсън играеше със силни карти. Беше подbral хората си добре. Тези в града бяха чисти. А тези, които не бяха чисти, бяха вече мъртви. Можехме да хванем главорезите в града и да ги разпитаме, но щом не знаеха нищо — най-малкото защото не им бяха заповядали нищо, — нямаше и да кажат нищо. Все още сме свободна страна и не можеш да принудиш никого да напусне щата, ако е чист. Хората зад тях притежаваха власт, която можеше да бъде задействана по странни, но важни канали, така че засега не можехме и с пръст да ги пипнем.

Казах на Пат, че ще се видим някъде след обяд, изпратих го надолу по стълбите, предадох ключа на портиера и му дадох бакшиш за бъдещите главоболия. Пат слезе в центъра, а аз хванах такси и се насочих към жилището на Анет Лий, помолих хазяйката да ме пусне и влязох в стаята ѝ.

Старата сврака все още беше в люлеещото се кресло и се поклащаше в същия неспирен ритъм, като го забавяше само когато

креслото заплашително се доближаваше до мебелите. Завесите бяха дръпнати, пропускайки ранната утринна светлина. Усмихна се широко за поздрав, когато ме видя.

— Колко мило, че отново дойдохте, млади човече — каза тя. Протегна ръка, без да става, и аз я поех. — Седнете, моля.

Хвърлих шапката си на масата, измъкнах един стол с висока облегалка и внимателно седнах на края му.

— Вашата млада лейди беше тук вчера. Много мило си поговорихме. Не ми се случва често да имам компания, нали знаете.

— Тя спомена, че сте искала да ме видите.

— Да. — Анет Лий кимна, след това положи глава на облегалката на стола и притвори очи. — Говорихме си за... — Тя направи неопределен жест с ръка. — Понякога забравям някои неща. Станах на деветдесет години. Започвам да мисля, че съм живяла прекалено дълго.

— Човек никога не живее достатъчно.

— Сигурно е така. Все още мога да се наслаждавам на нещата от живота. Понякога мечтая. А вие мечтаете ли, мистър...

— Хамър.

— Мистър Хамър. Мечтаете ли?

— Случвало ми се е.

— Не сте още толкова стар, за да мечтаете за миналото като мен. Това е нещо като да се родиш отново. Обичам да мечтая. Тогава бяха добри времена. Мечтая си за тях, защото те са всичко, за което бих могла да си мечтая. Да, чудесни дни бяха.

— Какво искахте да mi кажете, мис Лий? — попитах я внимателно аз.

— О! — Тя се замисли за момент, след това каза: — Наистина имаше нещо. Вашата млада лейди и аз си говорехме за Сали и Сю. Да, това беше. Милата Сали, беше толкова красива. Жалко, че умря.

— Мис Лий...

— Да?

— Спомняте ли си добре нощта, когато умря?

— Разбира се. О, да. — Люлеенето се забави за миг, за да може старата лейди да смени положението си, след това се поднови.

— Беше ли пияна, наистина пияна?

— Скъпи мой, да. Сали пиеше през цялото време. От ранна сутрин. Не можех нищо да направя, затова се опитвах да ѝ правя компания и да ѝ говоря. Тя не беше от приказливите, нали знаете. Когато говореше, това бяха пиянски приказки и аз невинаги я разбирах. Нали знаете какво имам предвид?

— Чувал съм за това.

— Споменаваше и змията, за която и вие говорехте. Според мен това беше някаква фобия.

— Искате да кажете, че се е страхувала от змията?

Анет Лий повдигна глава и се загледа в мен.

— Не, там е работа, че не се страхуваше. Тя... Как да кажа?... Я мразеше.

— Беше ли змията някаква личност?

— Моля?

— Възможно ли е да е говорела за някоя личност като за Змията? Не змии или змия, а Змията.

Люлеенето замръя. Тя ме изгледа любопитно, пръстите ѝ докосваха устните.

— Точно това имаше предвид и тя.

— Продължавайте.

— Не е чудно, че не съм разбрала. Боже мой, през цялото това време не съм го разбирала. Да, тя казваше змията. Винаги ставаше дума за змията. Тя мразеше змията, ето защо искаше да живее далеч от града. Не искаше да се върне обратно.

— Анет... кой е бащата на Сю?

Старото момиче направи странна гримаса и повдигна тънките си вежди.

— Има ли някакво значение?

— Може и да има.

— Страхувам се, че не мога да ви кажа.

— Защо?

— Просто защото не знам. Сю носи моминското име на майка си, нали знаете? Не прие името на баща си, защото не знаеше кой е той. Боя се, че Сали беше малко... полигамна. Имаше много мъже и всеки един от тях можеше да бъде бащата на Сю. Съмнявам се, че и Сали е знаела. А жалко. Сю беше толкова мило дете.

— Може ли да е бил Блеки Конли?

За първи път Анет Лий се изкикоти.

— Мили боже, не, разбира се. Не и той. В никакъв случай Блеки.

— Защо?

— Просто защото беше импотентен. Мисля, че това е една от причините, поради които Блеки беше толкова... отчаян. Той се държеше като капризен фаворит. Сменяше жените една след друга. Дори се ожени за две от тях, но все не се получаваше. Винаги е искал да има наследник, но си беше импотентен. Момчетата го взимаха на подбив заради това.

Тя заработи здраво с крака, за да отгласне креслото от стената, така че да може да ме гледа в очите.

— Спомняте ли си Бъд Пакър?

— Само името.

— Един ден Бъд започна да си прави майтап с неговата... импотентност и Блеки го застреля. Знаеш къде. Мисля, че Блеки лежа известно време в затвора заради това, но не си спомням точно. Не, Блеки не беше бащата на Сю, по никакъв начин. Освен това вие забравяте нещо.

Помолих я да ми го каже.

— Блеки беше изчезнал някъде... за доста време. Дълго преди Сю да се роди. Сигурно е умрял.

Тя положи глава на облегалката и затвори очи.

— Уморихте ли се?

— Не, просто си мисля.

— А какво ще кажете за това... може ли Сим Торънс да е бащата на Сю?

Тя отново се изкикоти, след това внезапно каза:

— Сим Торънс? Страхувам се, че не. Сю се роди, преди да се бяха оженили.

— Въпреки това той може да е бащата.

— Вие не разбирате, мистър...

— Хамър.

— Мистър Хамър. Виждате ли, постоянно бях със Сали. Познавам всички, с които е била. Знаех с кого спеше, но нито един от тях не беше Сим Торънс. Те се ожениха едва след като се роди бебето и той започна да се грижи за тях. — Тя се засмя отново. — Тези двамата не можеха да имат деца.

— Защо?

— Защото никога не са спали заедно. След като се роди бебето, Сали не позволяваше на никого да се приближи до нея. Тя се промени коренно. Мислеше само за детето, кроеше планове за него, надяваше се, че като порасне, ще стане знаменитост. Не обичам да издавам женските секрети, но Сали съзнателно обработи Сим Торънс. Те се познаваха от по-рано. Някакъв съдебен случай. Тя успя да си уреди среща с него и много добре си спомням, че те излизаха няколко седмици, преди тя да го доведе в апартамента си и да ми съобщи, че щели да се женят.

— Торънс как го понесе?

— Как може да го понесе един мъж, който е на път да загуби самостоятелността си? — Тя се усмихна заговорнически. — Беше направо потресен. Почти сразен. Но добре осигури Сали и Сю. Уредиха семпла брачна церемония и се преместиха в градската му къща.

— Вие с тях ли бяхте?

— О, да. Сали не искаше да ме остави. Бях единствената, която можеше да се грижи за нея и детето. Тя не беше настроена домакински, нали знаете. А и нямаше нужда. Да, жените тогава бяха различни. Шоугърли. Трябваше да бъдат глезени.

— Защо не е пускала Торънс в леглото си?

— Звучи ли ви странно, че една жена, която беше... курва, се страхуваше отекса?

Поклатих глава.

— Повечето от тях са фригидни — казах аз наслуки.

— Точно така, вярно е. И Сали беше такава. Фригидна. Раждането я плашеше. Притежаването на мъж също я плашеше.

— Страхуваше ли се от Торънс?

— Тя се страхуваше от всеки мъж, мистър... — Този път тя си спомни името ми и се усмихна. — ... Хамър. Да, Сим Торънс я плашеше, но мисля, че той я разбираше. Позволи й да се премести в тази вила. Идваше от време на време, отношенията им бяха много натегнати, но той беше готов да ги приеме такива, каквито са. Разбира се, като всички мъже той можеше да се потопи в работата си. Тя беше истинската му съпруга, неговата работа.

— Мис Лий... последния път, когато бях тук, говорехме за Блеки Конли, спомняте ли си?

— Спомням си.

— Казахте, че знаете много неща за плановете, които са имали за този обир, в който са участвали заедно със Сони Мотли. Какви бяха тези планове?

Тя престана да се поклаща, на лицето ѝ отново проблесна любопитство.

— Да не търсите парите?

— Аз съм ченге, мис Лий. Търся един убиец, търся парите... и всичко, което може да ми помогне да спася Сю.

— Сю? Но това беше преди да се роди тя.

— Но може да ѝ навреди сега. Та, какво сте чувала за тези планове?

Тя кимна, стисна здраво устни, ноктите ѝ задраскаха по страничните облегалки на люлеещия се стол.

— Наистина ли мислите, че...?

— Би могло да ми помогне.

— Разбирам. — Тя направи дълга пауза, после се замисли и каза:

— Знаете, че всъщност Сони беше само изпълнител на плана. Бандата беше негова, но планът — чужд. Те действаха за... някой друг.

— Известно ми е това.

— Блеки получи задача да намери място, където трябваше да се скрият. Казаха му къде да отиде и какво да направи. Спомням си, защото случайно чух разговора. — Тя се изсмя. — Никога не съм харесвала Блеки. Беше в апартамента на Сали, когато го посетиха. Всъщност те планираха всичките си действия в апартамента на Сали. По това време Сони ходеше с нея.

— Разбирам.

— Наистина — продължи тя. — Не би трявало да знам тези неща. Бях постоянно в съседната стая и никой не подозираше, че съм там. Страхувах се за Сали и се опитвах да разбера какво замислят. Подслушвах, а те не знаеха за това.

— Никой не разбра за това и на процеса — припомних ѝ аз.

— И нямаше нужда, млади човече. Не исках да замесват Сали повече, отколкото беше нужно. Тя даде показания пред съда, нали знаете?

— В резюме. Срещу нея нямаше повдигнато обвинение. Отнесли са се с нея като с невинна жертва.

Воднистите стари очи намериха моите и се засмяха.

— Не, Сали не беше толкова невинна. Тя знаеше всичко, което ставаше. Позицията ѝ бе добре обмислена. Много добре. Тя беше подобра актриса, отколкото можете да си представите.

Анет Лий се наведе напред като някой стар конспиратор.

— След като това вече не може да ѝ навреди, нека ви кажа нещо. Целият грабеж минаваше през скъпата Сали. Цялата подготовка и всички контакти се осъществяваха чрез нея. Сони беше действително важен човек в онези дни и ръководеше една значителна операция. Но именно чрез Сали Девон една друга страна привлече вниманието на Сони към този обир. Не, Сали съвсем не беше невинна жертва.

Не исках да разбере, че се бях развълнувал. Зададох въпроса си бързо, за да я върна отново в нужното русло, но този път опорните точки бяха започнали да се показват.

— Когато посетиха Блеки Конли... какво се случи тогава?

Тя се намръщи и се облегна назад недоволна, че бяха прекъснали хода на мислите ѝ.

— Блеки ли... ами, чух този глас...

— Мъжки?

— Да. Каза на Блеки да се срещне с един човек в някаква агенция за недвижими имоти, на която можело да имат доверие. Даде му и телефонния номер.

— И Блеки уреди наемането на къща в Кетскилс?

— Точно така. Позвъни веднага и каза, че ще посети агенцията на следващия ден. — Тя отново отвори очи и пръстите ѝ нервно почукваха по стола. — След това се обади на Хауи Грийн.

— На кого?

— На Хауи Грийн. Беше контрабанден търговец на спиртни напитки, но притежаваше имоти тук, в града. Инвестираше парите си разумно и винаги имаше какво да покаже за пари. Хауи беше извратен като всички, но по-умен от всички, взети заедно. Едно от предприятията на Хауи беше някаква агенция за недвижими имоти, която се намираше някъде на Бродуей. Да, Хауи беше велик човек, но дължеше някаква услуга на Блеки Конли. Блеки беше убил един човек

за Хауи и му висеше над главата като дамоклев меч. Каза на Хауи, че иска някакво място далеч от града, за да се покрие.

— И къде беше това място, Анет?

— Не знам, млади човече. Хауи просто му каза, че ще го направи за него. И толкоз. Предполагам, че Блеки се е погрижил за това по-късно. Сега обаче всичко е свършено. Хауи Грийн е също мъртъв. Умря при нещастен случай малко след това.

— Преди обира?

— Наистина не си спомням.

Посегнах за шапката си и станах.

— Много ми помогнахте, Анет.

— Наистина ли?

Аз кимнах.

— Ще се погрижите ли за Сю?

— Разбира се, че ще го направя.

— Ще я доведете ли някой ден при мен? — попита ме тя. — Бих искала да я видя отново.

— Ще се постараю.

— Довиждане тогава. Беше много мило от ваша страна, че ме навестихте.

— Удоволствието беше мое, мис Лий.

Към два часа се свързах с Пат и се договорихме да се срещнем в офиса му. Идеята не му харесваше много, защото знаеше, че Греб ще поиска да присъства на разговора, но смяташе, че можеше да уреди да бъдем и сами.

Взех едно такси до центъра на града и открих Пат сам на бюрото си, погребан в рутинна канцеларска работа. Изчаках го да свърши и казах:

— Кои служители са участвали в залавянето на Мотли? Можем ли да открием някого от тях?

— Днес да не ти е ден за изненади?

— Хрумна ми нещо.

— Инспектор Греб е бил един от тях. Той беше едно от ченгетата, които бяха вдигнати по тревога за акцията.

— По дяволите!

— Защо?

— Мислиш ли, че ще си спомни подробностите?

— Не мога да си спомня поне един случай, когато Греб да е забравял нещо.

— Тогава нека го поканим да дойде.

— Сигурен ли си? — попита ме Пат.

— Това е най-лесният начин. След това ще го изядем с парцалите.

Пат кимна, вдигна телефонната слушалка и се обади. След като завърши разговора, се обърна към мен:

— Инспекторът ще бъде щастлив да те види.

— Готов съм да се обзаложа.

Не му трябваше много време, за да се качи. Този път Чарли Форс не беше с него. Влезе с търпеливата нагласа на професионално ченге, винаги готов да изчака, винаги готов да действа, когато дойде нужното време. Може и да беше костелив орех, но се държеше впечатляващо и никой не можеше да го отрече.

Засмях се вътрешно, защото ако не внимавах, можех и да го харесам.

— Чие е партито този път? — попита той.

— Той го организира — отговори Пат.

— Никога не бях предполагал, че ще ме поканиш, Хамър. — Той издърпа стол с крака си, седна тежко и въздъхна, но всичко това беше игра. Не беше по-уморен от мен.

— Хайде, стреляй — каза той.

— Пат ми каза, че си участвал в залавянето на Мотли преди трийсет години.

— Още на втория ден от службата ми, Хамър. Това показва колко близо съм до пенсиониране. Сегашната ми служба е истинска благодат. Последна услуга за старото куче в отдел, който винаги съм искал да ръководя.

— Желая ти по-голям късмет в следващото назначение.

— Не съм дошъл да говорим за това. Какво ви интересува за Мотли?

— Откъде ченгетата научиха за акцията?

— Защо не прочетеш материалите по делото? Там беше споменато.

— Така е по-лесно. Освен това искам да бъда сигурен.

Греб измъкна пура от джоба си, чукна я по крайчеца и я запали.

— Както става с всички големи неща, които се провалят — каза той, — някой измъкна тапата. Позвъниха в отдела. Мисля, че беше от офиса на окръжния прокурор.

— Торънс?

— Не, някой друг беше научил и му предал информацията. Но въпреки това Торънс лично ръководеше операцията.

— Къде беше ти?

— Бях залегнал в засада около мястото, където бяха скрили камиона, в случай че успеаха да стигнат до него. Но не успяха да го направят. Пипнахме камиона и шофьора. Никога няма да забравя този ден. Току-що бях завършил училище, май още не се бръснех, и веднага попаднах в гореща акция. Това ме накара да остана в отдела.

— Колко време имахте да се подгответе?

— Около час, ако си спомням точно. Беше много време. Можехме да се справим и за петнайсет минути.

— Откриха ли някога кой е позвънял?

— Не.

— Сигурно не са търсели добре.

Греб просто повдигна безразлично рамене.

— Нека бъдем откровени, предпочитаме да работим с доносчици от улицата, които остават за нас неизвестни, отколкото със свидетели в съда, които на следващия ден получават куршум в корема. Няма да се претрепем да търсим информатора си. Който и да е бил, той играеше по начин, който ни харесваше. Работата се провали и ние пипнахме бандитите.

— Не се е провалила, инспекторе.

Той се зазяпа в мен, докато не го заболя лицето.

— Все още никой не е открил парите.

— Това се е случвало и преди. Подобни неща не са изключени.

— Блеки Конли просто изчезна.

Пурата заподскача в устата му.

— Ако е живял дълго след това, значи е имал голям късмет. Но сега би трябвало да е мъртъв. — Той измъкна пурата от устата си и тръсна пепелта с нокът. — Да се върнем на парите... това е доста интересно.

— Имам една идея, която може би също ще ви се стори интересна.

— Може би е по-добре да я чуем.

— Аха. Всъщност ще ви съобщя фактите, а идеите ще си останат в джоба ми, докато не ги докажа.

— Давай тогава фактите.

— Можете и сами да ги откриете, ако си дадете труда да прегледате материалите по делото. Само че аз правя различни изводи от тях, това е всичко.

Греб пъхна обратно пурата между зъбите си и стана от стола. Погледна към Пат многозначително и преди да напусне стаята, каза:

— Не ме карайте да чакам дълго, капитане.

— Защо не престанеш да се заяждаш с него? — попита ме Пат.

— Каква информация имаш?

Седнах на мястото на Креб и сложих краката си на бюрото на Пат.

— Мисля, че Блеки Конли е жив.

— Как така?

— Именно той е планирал операцията. Той я е замислил, след това е нанесъл двоен удар. Бедата е там, че за малко не загубил сам играта. Имел е един план за бягство, но е бил принуден да действа по резервния. Избягал е с трите милиона и се е скрил някъде.

Пат почукваше с молива си по бюрото, докато му съобщавах информацията, която ми даде Анет Лий. От време на време записваше нещо в бележника си, прочиташе го внимателно, след това продължаваше да пише.

— Трябва да открием старата документация на агенцията за недвижими имоти на Хауи Грийн.

— Не мислиш, че Блеки е използвал собственото си име?

— Нищо не ни пречи да проверим. Погрижи се, моля те, за това.

Пат вдигна слушалката и в течение на двайсет минути, които бяха нужни, за да донесат документите, а ние анализирахме случая от новата гледна точка. Не исках да се отказвам от нея. Той имаше достатъчно факти, за да стигне до същите заключения, а и вече мислеше по същия начин.

Униформеният полицай връчи на Пат една жълта папка и той я разтвори на бюрото си. Хауи Грийн, починал. Известен контрабандист

на спиртни напитки, шест ареста, две малки присъди. Заподозрян в убийството на Френсис Гормън, друг контрабандист, който беше навлязъл в неговата територия. Обвинението било отхвърлено. Притежавал е законно придобити дялове в холдингови дружества. Годишният му доход го правел един от най-богатите хора на времето. Убит недалеч от къщата си при пътнотранспортно произшествие, шофьорът избягал. Станало е три дни преди обира.

— Интересни неща, Пат.

— Да ги чуя.

— Ако Конли е закупил имот от Грийн, платил го е, извършил е прехвърлянето и подписал документите за собственост с фалшиво име, като е убил Грийн, преди да разбере за какво му трябва този имот, кой би могъл да каже къде е той? Конли и Грийн вероятно са осъществили сделката сами и Грийн след това е загинал.

Пат затвори папката и я пъхна в бюрото си.

— Можем да проверим всички прехвърляния, които Грийн е осъществил няколко седмици преди смъртта си.

— Нямаме време, старче. Няма да успеем.

— Но аз имам нещо, с което ти не разполагаш.

Знаех какво се канеше да каже.

— Хора. Можем да отделим достатъчно хора за тази задача и да спестим време.

— Въпреки това ще се забавим.

— Знаеш ли по-добър начин?

Телефонът иззвъня, преди да мога да отговоря, и макар да чуха задъхания глас от другата страна на линията, не можех да разбера нищо. Когато оставил слушалката, Пат каза:

— Един от моите агенти в Бруклин, който се занимава със случая Левит.

— О!

— Обядвал е с едно местно ченге, когато се обадили по телефона и съобщили за намерен труп. Отишъл веднага с приятеля си и очевидно трупът е бил на един от тези, на които е била показвана снимката на Левит.

— Започва се — изръмжах аз.

— Може би. Искаш ли да отидем там?

— Защо не?

Пат изкара колата си от паркинга и подкара по моста за Бруклин. Мястото беше в сърцето на Флатбуш, на един квартал от авенюто и представляващо местен грил бар, който се беше сгущил между една бакалия и заведение за химическо чистене.

Една патрулна кола се беше качила на тротоара, до вратата ѝ дежуреше uniformен полицай. Още двама, очевидно от местния полицейски участък, говореха на входа. Пат познаваше лейтенанта, здрависа се с него и ми го представи като Джо Кавело. След това влязохме вътре.

Подскачайки нервно на столчето си, барманът ни гледаше напрегнато, като безуспешно се опитваше да изглежда нормално в създалата се ненормална ситуация. Лейтенант Кавело кимна към него и каза:

— Той откри трупа.

— Кога?

— Преди около час. Слязъл долу за нови запаси от бира и открил момчето на пода. Застрелян е с един изстрел в главата. Мисля, че пистолетът е 32-и калибръ.

— Медицинският експерт установи ли времето на смъртта? — попитах го аз.

— Около 12.15. Ще бъде по-точен след аутопсията.

— Кой е убитият? — намеси се Пат.

— Собственикът на заведението.

— Познаваш ли го?

— Донякъде — отговори Кавело. — Няколко пъти го затваряхме в участъка. Два пъти за побой над жена му и още един път, когато го арестувахме за организиране на хазартни игри. Това си е чисто и просто допнапробна кръчма. Местната паплач виси тук, защото пиенето е евтино. Но това е единственото, което продават — евтино пиене. Имахме няколко оплаквания за сбивания, но иначе всичко си беше спокойно.

— Бях изпратил тук Нелсън и Кили, за да разследват случая с Бейзил Левит. Знаеш за това, нали?

— Да, Лю Нелсън ми съобщи веднага щом разбра за случилото се. Видя трупа. Бил е юнакът, с когото е говорил. Разпитах наоколо, но никой, изглежда, не познава Левит.

— А какво ще кажеш за бармана? — попитах аз.

Кавело поклати глава.

— Чист е. Върши дневната работа и нищо повече. Когато босът се появява привечер, той си тръгва. Не знае нищо за нощните сбогища.

— Някъде тук ли живее?

— В Ред Хук. Не е много близо, но той не може да си позволи друго.

Докато Пат се запознаваше с детайлите, които полицията беше събрала, аз се поразходих до дъното на бара. Имаше една задна стаичка, използвана като склад, и килер за хранителни продукти, от който една врата водеше към мазето. Лампите бяха запалени и аз тръгнах към мястото зад стълбището, където с тебешир бяха очертали положението на тялото. Тебеширените линии бяха на пода и на стената. Този тип беше намерен в седнало положение.

Горе Кавело беше завел Пат към края на бара и аз се включих отново в разговора.

— Доколкото можем да си представим нещата — каза Кавело, — Томас Клейн затворил бара по-рано от обикновено, като помолил малкото останали клиенти да напуснат. Никога не го е правел преди. Обикновено е стоял в бара, докато може да измъкне и последния цент от клиентите си. Този път се оплакал, че го боли глава, затворил и угасил лампите. Това е всичко. Говорихме с хората, крито са били вътре, но те всички се преместили на друго място и приключили с пиенето много по-късно, след това си тръгнали по домовете. Съвършено алиби. Всичките са работяги. Решили малко да се поразтоварят. Нямат досиета в полицията.

Мисля, че се е срещнал с някого за нещо. Елате насам. — Той ни поведе към една маса в ъгъла и посочи към пода. На мазния под се виждаше малко петно. — Кръв. Съвпада с кръвната група на жертвата. Именно тук е бил убит. Убиецът е занесъл тялото долу, хвърлил го е зад стълбището, където не е могло да бъде забелязано лесно, и си е тръгнал. Вратата се заключва автоматично при затваряне. Един квартал по-надолу трафикът е вече по-оживен, така че лесно е можел да вземе такси, ако не е бил със собствена кола. В момента проверяваме всички таксита.

Бях престанал да го слушам. Гледах към задния край на бара. Побутнах Пат по рамото.

— Спомняш ли си телефонното обаждане на човека, който се интересуваше от Левит?

— Да — каза той.

На стената беше окачен телефонен апарат, на около четири крачки от музикалния бокс.

Пат отиде до него, прегледа наименованията на записите, но кой ли можеше да различи рокендрола само по названията на песните? Той се обърна към Кавело:

— Сигурно много заведения имат подобни телефони?

— Разбира се — каза Кавело. — В повечето от тях няма телефонни кабинки. Това означава ли нещо?

— Не знам. Може и да означава.

— Мога ли с нещо да ви помогна?

Пат обясни ситуацията и Кавело обеща, че ще се опита да намери някой, който да е виждал Клайн да се обажда по телефона по това време. Не се надяваше на голям късмет. Хората от околността не говореха много охотно с полицията. Беше повече от вероятно, че нямаше да пожелаят да си спомнят нищо, защото не искаха да се замесват в неприятни истории.

В този момент влезе един цивилен полицай, каза „здрасти“ на Пат и той ми го представи като Лю Нелсън. Нямаше какво да добави към историята, досега не бяха открили някой, който да знае нещо повече за Левит.

Потупах го по рамото и казах:

— Как реагира Клайн, когато му показва фотографията на Левит?

— Подскочи като ужилен и аз разбрах, че лъже, когато каза, че не бил сигурен. По същия начин реагираха и други преди него. Този Левит е бил подъл тип и не мисля, че някой е искал да се забърква с него. Искаше да разбере за какво го търсят, но аз не му казах нищо, освен това, че е мъртъв. Изглежда, остана доволен от това, което чу. Ще ви кажа едно. Това момче мислеше за нещо. Изучаваше снимката, докато се увери, че го познава, и тогава ми каза, че никога преди не го е виждал. Може би е смятал, че го следят.

Нямаше какво да правим повече тук. Пат даде някои инструкции, изпрати Нелсън отново на улицата и тръгна да излиза навън. Спря се да каже няколко думи на Кавело, така че продължих сам и застанах на

пътеката до дежурния полицай. Едва когато той отиде да отговори на повикването в радиоколата, видях това, което се криеше зад гърба му.

На витрината на бара имаше предизборен постер, от който широко ми се усмихваше Торънс, а надписът отдолу гласеше: WIN WITH SIM.

ГЛАВА 9

Обадих се от аптеката на ъгъла. Набрах имението на Торънс и изчаках, докато телефонът иззвъня няколко пъти, усещайки как с всеки сигнал студът прониква все по-дълбоко и по-дълбоко в мен. По дяволите, може би вече е твърде късно! След това един заспал глас каза: „Да?“ и в него въобще нямаше тревога.

— Джералдин?

— Майк, говедо такова!

— Виж...

— Защо ме заряза? Как можа да ме оставиш?

— Ще ти кажа по-късно. Торънс прибра ли се?

Гласът ми я събуди окончателно.

— Не... но трябва да пристигне след около час. Позвъни тази сутрин от Олбъни, за да ми каже, че ще си дойде.

— Сега слушай. Сю добре ли е?

— Да... все още е в леглото. Дадох ѝ още успокоително.

— Окей, изкарай я от леглото. Веднага се качвате в колата и изчезвате от там. Ясно ли ти е? Веднага!

— Но, Майк...

— По дяволите. Затвори си устата и прави каквото ти казвам. Ще се случи нещо ужасно, нямам време да ти обяснявам какво.

— Къде да отидем? Майк, аз не...

Дадох ѝ новия си адрес и добавих:

— Отидете право там и никъде не мърдайте. Портиерът има ключ и ще ви пусне. Не отваряйте вратата на никого, докато не дойда, разбра ли? Не мога да ти кажа нищо повече, освен че рискувате вратовете си. Ясно ли ти е?

Тя разбра, че не се шегувам. В гласа ми имаше твърде много решителност. Каза, че ще напуснат къщата след няколко минути, можех да доловя и от разстояние, че започваше да я хваща шубето.

Натиснах вилката надолу и прекъснах връзката. Пуснах още една монета и набрах собствения си номер. Ведна се обади след първия

сигнал.

— Стана ли, рожбо. Как се чувствува?

— Не толкова зле. Мога да се движа.

— Прекрасно. Слез долу и кажи на портиера, че трябва да пусне в апартамента Джералдин Кинг и Сю Девон. Никого другого. Нека задържи ключа. След това отиваш в щабквартирата на Сим Торънс и проверяваш къде се е движел вчера. Искам да знам разписанието му по минути, и го направи колкото може по-обстойно. Някой му е позвънил вчера. Виж дали е било от там. Не ме е грижа дали са му трябвали десет минути, за да отиде до тоалетната... разбери всичко за него. Особено се интересувам за това, как е прекарал нощта.

— Разбрано, Майк. Къде мога да те намеря?

— В апартамента. Когато свърша, ще се прибера направо там.

Размърдай се.

— Обичаш ли ме?

— Сега ли намери да ме питаш?

— И все пак?

— Разбира се, глупаче.

Тя се засмя с дълбокия си глас и остави слушалката. Мислено си представях как се плъзва от леглото с прекрасните си дълги крака и трепетно тяло... о, по дяволите.

Сложих слушалката на мястото ѝ и се върнах при Пат.

— Къде отиваш? — попита ме той.

— Хванахме убиеца, старче.

Той замръзна за секунда.

— Да не си открил нещо ново?

— Да. Погледни насам. — Посочих му портрета на Сим Торънс на витрината.

— И какво?

— Сим се издига. Той е на път да се окаже там, където винаги е желал да бъде. В живота му има само една пречка и това е детето, Сю Девон. През целия си живот тя е подозирала нещо за него и винаги е съществувала възможност един ден да го докаже с факти.

Торънс е успял да отклони обвинението от Бейзил Левит в едно изключително трудно дело и когато е възникнала нужда от наемен убиец, го е повикал. Поискал е да пречука Сю. Някакъв инстинкт е подсказал на Сю какво е възнамерявал да направи баща ѝ, тя избягала

и по някакъв начин се оказала заедно с Велда. Не е знаела, че вече е доста късно. Левит е бил по петите ѝ през цялото време, проследил я е и се настанил в отсрещния апартамент, като зачакал удобна възможност да я застреля.

Бедата е била в това, че Велда също се криела. Тя уважила страховете на момичето и решила да я крие, докато сама не се отърве от неприятностите, след това е възнамерявала да я вземе със себе си. По дяволите, Пат, Левит не е бил там заради Велда... той е преследвал момичето. Когато ме е видял, сигурно си е помислил, че Торънс е изпратил още някого да свърши работата, защото той я бавел много. Нямал е намерение да загуби изгодния контракт, който щял да му донесе бали пари. Затова Левит се решил на онази отчаяна стъпка.

Както и да е, когато Торънс е уговарял сделката, той трябва да се е срещнал с Левит в тази кръчма тук, смятайки, че никой няма да го познае. Забравил обаче, че портретът му е разлепен навсякъде из града. Може би Клейн дори и не се е замислил, ако го е разпознал тогава. Картината му се изяснила едва когато видял снимката на Левит. Но той бързо свързал двете неща. Първо се обадил в твоя отдел за информация и станал доста подозрителен, когато никой не му съобщил нищо конкретно.

Точно тогава решил, че може да измъкне малко пари от Торънс, и вероятно му се обадил вчера, като го помолил за среща. Сим сигурно е излязъл от кожата си. Измислил някакво извинение и дори организирал фиктивно пътуване до Олбъни, за да си осигури още по-надеждно алиби... това ще стане ясно, когато се видя с Велда. Но все пак дошъл на срещата. Поговорили си и тази среща се оказала фатална за Клейн.

— Мислиш твърде много, Майк.

— Последният, който каза това, вече е мъртъв — ухилих се аз.

— В такъв случай е по-добре да тръгваме.

Когато трафикът е оживен, Ню Йорк се превръща в лудница. Отгоре колите изглеждат като пълзяща и извиваща се лента от мравки, но когато си долу, потъваш в ужасен шум, съставен от клаксони, рев на двигатели и гласове, псувачи други гласове. Тежката миризма на изгорели газове и въглероден двуокис те кара да съкращаваш времето и

пространството до безкрайността на нищожните дистанции между автомобилите.

Светлините на светофарите, изобретени, за да поддържат трафика в нормално състояние, сякаш откачат. Всичките стават червени. Пред теб винаги се оказва някой автобус или камион, или пък някой извънградски шофьор започва да се оглежда за пътните знаци. Появяват се пешеходци, които ти губят времето, а понякога нарочно блокират светлините във вечната битка срещу моторизирания враг.

В града средната скорост на един камион спада до единайсет мили в час и като прибавим и всички предупредителни знаци, накачени по него, можеш да си представиш какво става с времето и дистанцията в края на работния ден. Отгоре на това противният дъжд замъглява стъклата и превръща всяко внезапно спиране в рискована игра със съдбата.

Обикновено от Бруклин до имението на Торънс можеше да се стигне за около час. Но не и тази нощ. Това беше специална нощ на отлагане и разстройства и ако Пат не беше успял да се промуши около две бариери, показвайки полицейската си значка през прозореца, пътуването щеше да ни отнеме още един час.

Беше осем без петнайсет, когато завихме по улицата, на която живееше Сим Торънс. Зад стената и храстите можех да видя запалените светлини във и пред къщата, потънала в безжизнена тишина. От края на улицата се показа патрулният полицай и когато спряхме, той ускори ход, за да ни свари на излизане от колата.

Пат извади отново значката си, но ченгето ме позна.

— Наред ли е всичко тук? — попита Пат.

— Да, сър. Мис Кинг и момичето напуснаха къщата преди известно време. Мистър Торънс се върна, засега нямаме неприятности. Мога ли с нещо да ви помогна?

— Не, просто минаваме. Трябва да се видим с Торънс.

— Разбира се. Той остави портата отворена.

Оставихме колата на улицата и влязохме вътре. Моят 45-и беше в ръката ми, а Пат държеше здраво полицейския си револвер. Кадилакът на Сим Торънс беше паркиран пред входната врата и когато го докоснах, капакът все още беше топъл.

И двамата знаехме какво да правим. Проверихме прозорците и задния вход, срещнахме се отново отпред и аз тръгнах към вратата,

докато Пат остана в сянката на дърветата.

Докоснах звънеца и вътре се разнесе melodичен звън.

Никой не отговори, така че още веднъж забих пръст в бутона.

Реших да не опитвам трети път. Протегнах ръка, натиснах бравата и вратата леко се откряхна. Влязох пръв, Пат ме прикриваше отзад. Махнах му да ме следва, тъй като знаех разположението на стаите.

В къщата цареше мъртва тишина. Всички лампи бяха запалени и трябваше да се чува поне някакъв шум. Но нямаше нищо.

Проверихме помещението на първия етаж, погледнахме и зад мебелите. Пат поклати глава и аз посочих нагоре, към стълбите.

Спалнята на Торънс беше първата вдясно. Вратата беше откряхната, в стаята беше светло. Решихме да влезем първо там.

Именно там намерихме Сим Торънс. Избирателите нямаше да могат да печелят повече с него.

Лежеше по лице на пода, с куршум в челото и ручейче кръв, което се стичаше от главата му като сок от смачкан домат. Не се задържахме. Обиколихме всички стаи в къщата в търсене на убиеца, преди да се върнем обратно при Сим.

Пат обви слушалката в носната си кърпа и се обади в местния полицейски участък, за да докладва за случая. Когато я сложи обратно на вилката, той каза:

— Знаеш ли, че забъркахме огромна каша?

— Защо?

— Трябваше да позвъним от Бруклин и да ги помолим да дойдат тук.

— Дръжки. Пак щяха да попаднат в задръстване. Що се отнася до нас, ние правим посещение на добра воля. Бях тук снощи и помагах по време на пожара, а сега се връщам, за да проверя дали всичко е наред.

— А какво ще кажеш за жените?

— Ще стигнем до тях, преди някой друг да успее да го направи.

— Бих искал да се окажеш прав.

— Престани да се беспокоиш.

Докато чакахме, изследвахме мястото около тялото с надеждата да открием нещо, свързано с убийството. Нямаше празни гилзи, така че и двамата предположихме, че убиецът е използвал револвер.

Обиколих къщата, търсейки никакви признания на насилиствено проникване, защото Джералдин трябва да е заключила вратата, след като е излязла, а Торънс — след като е влязъл. Убиецът може да е имал ключ и да е влязъл по най-лесния начин — през входната врата.

На улицата вече виеха сирени, когато открих как именно е влязъл. Прозорецът в стаята на Сю беше отворен и представляваше прекрасен вход в къщата. Всеки би могъл да се качи на стената, без да бъде видян от дежурния полицай. От там до корниза на прозореца имаше една крачка.

Леглото на Сю беше разхвърляно. Джералдин буквално я беше изтеглила от него, защото опъреното мече все още беше там, смачкано под одеялото, като някакво тяло.

След това видях, че имаше и нещо ново. Отверстие от куршум и барутен прах по чаршафа, а когато съмкнах одеялото, видях и дупката, пробита в огромната играчка.

Някой беше взел тези обгорели остатъци под одеялото за Сю и се беше опитал да я застреля.

Отново се връщахме към Лолита. По дяволите, кога щеше да свърши всичко това?

С какъв тип си имахме работа?

Вдигнах обратно одеялото на предишното му място, преди да повикам Пат, и за първи път се вгледах по-отблизо в мечето. Беше на майка й и огънят го беше опърлил здравата. Стърчащите сламки бяха се втвърдили от времето и се ронеха, краищата им бяха овъглени. През нощта Сю сигурно беше лежала върху него и от тежестта й един шев се беше разпорил.

От там се показваше крайчецът на едно писмо.

Измъкнах го бързо, без да го погледна дори, защото полицайтеже тичаха нагоре по стълбите. Пъхнах го в джоба си и повиках Пат.

Той веднага схвани значението на това, което се беше случило, но не каза нищо. По всичко личеше, че ставаше дума за въоръжен взлом, и все някой трябваше да бъде отговорен за него. Последиците бяха твърде големи, за да оставим нещата да се развиват от само себе си. Пат не беше настроен да търси каквото и да било обяснения, докато не разполагахме с достатъчно време да анализираме случая.

Репортерите вече се бяха насьбрали и крещяха да ги пуснат. Утре това убийство щеше да бъде на първа страница на всички вестници в

страната, а мъртвецът от Бруклин щеше да има късмет, ако въобще споменеха за него на която и да е страница. Очакваха ни крупни неприятности на най-високо равнище и Пат го разбираше добре.

След един час се измъкнахме и се озовахме обратно в колата. Бяха пристигнали някои от важните политически фигури на двете партии и репортерите ги бяха притиснали, но за съжаление не можеха да изстискат нищо от тях. Притежаваха статуса на ВИП и веднага бяха обградени от кордон офицери, които ги отведоха на по-спокойно място. И тъй като всички бяха заети с нещо, решихме да се поразходим малко с колата.

Пат не проговори, докато не преполовихме пътя до града, след това каза:

— Една от теориите ти днес излетя през прозореца.

— Коя именно?

— Ако Сим е планирал убийството на Сю, какво оправдание е имал?

— Не намирам никакви затруднения тук, Пат — отвърнах му аз.

— Нали знаеш колко пъти е бил заплашван?

— Знам.

— Така че някой сигурно се е опитвал да изравни резултата.

Мотивите очевидно са отмъщение. Ударили са по момичето.

— Но Сю все още е жива.

— Сметнали са, че са я застреляли. Ще ти кажа нещо... Готов съм да се обзаложа, че първият изстрел е бил насочен към леглото. Убиецът е запалил лампата, за да се увери, че е мъртва, и е видял неочеквания резултат. Не е посмял да си отиде с нищо и е останал в къщата. След това се е върнал Торънс. С неговата смърт нападението е можело да бъде обяснено като въоръжен взлом, а истинската причина щеше да си остане скрита.

Потупах го по рамото.

— Има и още нещо. През нощта на първото покушение имаше две групи. Левит и Кид Хенд. Не работеха заедно, но и двете преследваха една и съща цел — момичето.

— Добре, умнико, какъв е отговорът?

— Отговорът е три miliona долара — казах аз.

— Кой ли ще ти повярва!

— Не забравяй Блеки Конли.

- Нима мислиш, че той се е покрил с парите?
- Искаш ли да се обзаложим?
- Добре, кажи на какво.
- Една нощ в града. Без ограничения. Ще ти намеря уличница.

Губещият плаща.

Пат кимна.

- Дадено, но не ми трябва уличница. Имам си една.
- Сигурно ще доведеш някоя полицайка.
- Щом съм с теб, това едва ли ще бъде лоша идея — каза той.

Свали ме пред апартамента и му обещах да позвъня веднага щом ми се обади Велда. Готовеше се да докладва за случая Торънс пред висшестоящите инстанции и да ги остави те да се оправят с парещия кейк.

Качих се горе, викнах през вратата и Джералдин ми отвори. Велда все още не се беше върнала. Сю беше полегнала на кушетката, все още слаба от успокоителните, които ѝ бяха дали. Накарах Джералдин да седне до нея, след това им съобщих новината.

Отначало Сю не реагира въобще. Накрая каза:

- Той наистина ли е мъртъв?
- Наистина, рожбо.

Няколко години сякаш се смъкнаха от плещите ѝ. Тя сведе поглед, изкриви лице и вдигна рамене.

— Съжалявам, Майк. Не изпитвам нищо. Просто се чувствам свободна. Свободна!

Джералдин изглеждаше така, сякаш щеше да припадне, но бързо се овладя. В очите ѝ бе застинал изразът на ужас, устата ѝ беше полуутворена. Непрекъснато повтаряше: „О, не“, и това беше всичко. Когато накрая асимилира факта, тя ме попита:

- Кой го е направил, Майк?
- Не знаем.
- Това е ужасно. Истински политически...
- Нещо много по-ужасно е, рожбо. Политиците винаги могат да бъдат заместени. Предлагам ти да позвъниш в офиса си, когато се почувствуваш по-добре. Някой ще трябва да плати скъпо и ако твой екип се добере до властта, това ще бъде истинско чудо... макар че тези времена отдавна минаха, повярвай ми.

Тя започна да ме пита нещо друго, но телефонът иззвъння и аз скочих да вдигна слушалката.

— Майк... — обади се Велда. — Току-що чух. Вярно ли е?

— Той си го получи. Откри ли нещо?

— Що се отнася до времето, което ти спомена... никой не може да каже къде е бил Торънс през тези два часа. Всъщност никой не го е търсил и те предполагат, че е бил с някого. Едно е сигурно — никой не може да му осигури алиби.

— Това е достатъчно. Връщай се обратно.

— След двайсет минути.

— Побързай.

След малко щях да затъна дълбоко в тази каша и нямаше да мога да се освободя от посетители. Не исках да ме виждат с Джералдин и Сю. Тяхното време щеше да дойде, но не сега. Обадих се в един хотел, направих резервации и за двете, повиках такси и им казах да се пригответ. Не искаха да си тръгнат, докато не им съобщих, че нямат друг избор. Исках да се покрият за известно време и посъветвах Джералдин да стоят в стаята си, докато не им се обадя.

Събитията се развиваха с главоломна бързина и тя вече не можеше да мисли самостоятелно. момичетата облякоха мантата си и аз ги изпратих до таксито.

Върнах се в апартамента, седнах на бюрото и извадих писмото от джоба си. Подобно на сламките, то беше изсъхнало от годините, но все още беше запечатано и въпреки всичките тези години, все още миришеше слабо на някакъв женски парфюм. Счупих печата и го отворих.

Почеркът наподобяваше драсканици на пияница, който се опитваше поне да малко да изтрезнее. Редовете бяха неравни и стигаха до края на листа, но въпреки това написаното можеше да се чете. То гласеше следното:

„Скъпа Сю,

Съпругът ми Сим е човекът, когото наричахме Змията. Мрази го, скъпа, защото той желае смъртта ни. Внимавай с него. Някой ден ще се опита да ни убие и двете. Сим Торънс можеше да докаже, че едно време съм

помагала на наркотрафикантите. Можеше да ме прати в затвора. Споразумяхме се аз да посреднича между него и Сони Мотли, и той щеше да организира обира. Можеше да го направи, защото знаеше всички подробности около банковите операции. Това, което всъщност искаше, беше да залови Сони и останалите, така че тази операция да осигури кариерата му. И това стана, нали така, скъпа? Не трябваше да ме оставя навън на студа. След като ти се роди, аз исках да ти гарантирам сигурност и знаех как да го направя. Не обичах Сим Торънс. Той ме мразеше толкова, колкото мразеше всички, изпречили се на пътя му. Накарах го да го направи за теб, скъпа. Ще скрия това на място, където той няма да го открие, но ти ще го намериш някой ден. Той претърска всичко, така че трябва да съм сигурна, че няма да успее да го намери. Бъди внимателна, скъпа моя. Той е Змията, и ще се опита да те убие, ако може. Пази се от нещастни случаи. Вероятно ще иска да изглежда като нещастен случай.“

Обичам те: Мама

Змията... единственото нещо, от което се страхуваха... и сега беше мъртъв. Преданият стар *Win with Sim*, инженерът на обирите, господарят на наемните убийци, самият той убиец... какъв кандидат за губернатор. Хората никога нямаше да узнаят какъв късмет са извадили.

Змията. Името беше добро за него. Бях прав... нещата се развиваха по начина, по който си ги представях. Гласовете все още не бяха преброени, но предварителните прогнози бяха против него. Със смъртта му провалът му ставаше по-голям, отколкото ако беше останал жив.

Торънс не беше успял да пипне трите милиона. Всъщност от самото начало те не го и интересуваха. Осуетяването на този обир беше за него въпрос на престиж и политически дивиденти. Това беше първата крачка по пътя нагоре и той я беше направил сам. Беше заложил живота на всички, с изключение на своя собствен, и почти спечели. Чудех се какви ли планове имаше за Сали, ако не беше се съгласила да му сътрудничи. Всъщност бракът му със Сали беше добра

сделка за него. Даваше му възможност да я държи под контрол, докато подготвя почвата за убийството ѝ.

По дяволите, знаех какво се беше случило. Сим е посетил вилата им внезапно, намерил е Анет Лий заспала, а Сали — мъртвопияна. Той просто я извлякъл навън в студената зимна ноќ и времето извършило останалото. Не е можел да направи нищо с детето, без да предизвика разследване. Сали беше станала жертва на нещастен случай, детето също означаваше за него неприятности.

Затова той беше решил да чака. Като добър баща той я беше осиновил, което само беше повишило политическия му имидж. Когато вече не е било толкова наложително да я държи със себе си, той сключил сделка с Левит да я премахне. Обаче не си е направил добре сметката. Левит говореше прекалено много. Във всеки случай достатъчно, за да умре, преди да е свършил работата.

Донякъде Сю ускоряваше приближаващата се смърт с необмисленото си поведение. Тя можеше да си спомня само неща, които майка ѝ беше споделяла с нея в пияно състояние. Но нейните опити да си спомни затвърдяваха в Сим Торънс решението да я убие, ако не искаше тя да започне да креши прекалено силно.

Сим трябва да е знаел, че го наричат Змията. Сали е споменавала това име много често. Не е чудно, че той е замазал тази подробност по време на процеса. Не е чудно, че едва не полудя, когато Сю продължаваше да твърди, че майка ѝ е оставила някаква бележка за нея. Не е чудно, че е претърсил нещата ѝ. Подпалването на павилиона на Сю е бил акт на отчаяние. Той е знаел, че рано или късно нещата ще излязат на бял свят, и когато това стане, той ще бъде политически труп, което за него означаваше смърт *in toto*.

Но някой допусна грешка. На свобода имаше още една змия, която беше по-голяма и от Торънс. Имаше една змия с три милиона долара, погребани в дупката ѝ, и тя можеше да се окаже от най-лошия вид змии. По дяволите, Сим въобще не беше змия. Той беше един проклет червей.

Сгънах писмото и го сложих обратно в джоба, когато звънецът иззвънтя. Отворих вратата и Велда се хвърли в обятията ми като една голяма котка, затвори я с ток и зарови лице във врата ми.

— Ти си голям негодник — каза тя.

Докато приготвяше кафето, й разказах всичко, започвайки от самото начало. Тя прочете писмото два пъти, опитвайки се да схване пълното му значение.

- Пат знае ли за това?
- Все още не. Трябваше да се погрижи за други неща.
- Какво ще правиш?
- Ще се обадя на Арт Рикърби.

Извадих номера му от паметта си и се свързах с Арт по телефона. Отне ми цели трийсет минути да обрисувам цялата ситуация, но той слушаше търпеливо — от началото до края. Беше повече загрижен за политическите аспекти, давайки си ясна сметка за пропагандистката полза, която другата страна можеше да извлече от случая.

Истината беше нещо особено... щом изгрее, ти ставаш щастлив. Само лъжите можеха да те наранят. Но имаше начини истината да се каже така, че ужасната й страна да бъде скрита, и това беше работа на неговите момчета.

Арт каза, че веднага ще се заеме със случая, но само защото бях представител на агенцията, от която и той беше част.

- Сега накъде да се движа, Арт?
- Едва ли някой може да ти каже, човече.
- Неприятностите още не са свършили.
- Те никога не свършват, Майк. Когато една свърши, идва ред на друга.

— Много хора ще ми се качат на главата. Не искам да загубя малката си скъпоценна карта. Тя е всичко, което имам.

Той замълча за момент, след това каза:

— Ще ти съобщя нещо поверително. Тук има хора, които те харесват. Не можем всички да действаме по един и същи начин. Сложи един футболист да играе бейзбол и той никога няма да стигне до базите. А един бейзболист пък никога няма да се измъкне от мелето. Никога не са те забравяли, така че сега, когато се върна обратно, си стой на мястото. Когато имаме нужда от теб, ще те повикаме. Междувременно никой няма да посмее да ти вземе картата, докато си оставаш чист. Не казах *легален*... казах *чист*. Някой ден ще си поговорим повече за това, не сега. Прави каквото трябва да правиш. Помни само, че всички те наблюдават, така че го прави добре.

— Великолепно. Всичко, което трябва да направя, е да остана жив.

— Е, ако се оставиш да те пречукат, ще повторя любимия ти израз: Късмет, старче!

Той затвори слушалката и ме оставил загледан в телефона. Ухилих се, след това и аз го затворих и започнах да се смея с пълен глас.

— Какво толкова смешно има? — попита ме Велда.

— Не знам. Просто ми е смешно. Греб и Чарли Форс ще се нахвърлят върху ми като тигри, когато всичко приключи, за да ме лишат от официалния ми статус, но ако успея да си свърша работата, няма да имат никакъв шанс.

Това голямо, прекрасно същество дойде до мен, прегърна ме през кръста и каза:

— Те никога не са имали шанс, защото ти си тигърът.

Обърнах се бавно и пъхнах ръце под пулвера ѝ, нагоре, по топлата ѝ плът. Тя се притисна плътно до мен, така че всяка извивка на тялото ѝ повтаряше очертанията на моето.

Устата ѝ беше нежна, но тази нежност беше само началото, след това устните ѝ се разтвориха с леко, търсещо движение и езикът ѝ намери моя в безсловесната игра на любовта. По някакъв неведом път кушетката се оказа зад нас и ние потънахме в нея. Нямаше никакво напрежение, само съзнанието за това, което неминуемо щеше да се случи, тук и сега, по наше собствено желание.

Никакви излишни движения. Всяко движение беше съзнателно, подканящо, провокиращо това, което и двамата желаехме страстно. Много бавно се освободихме от дрехите, които ни покриваха, всеки вършеше онова, което желаеше да върши. Целунах врата ѝ, открих раменете ѝ и ги покрих с целувки. Когато ръцете ми стигнаха до гърдите ѝ и започнаха да ги галят, те потръпнаха от допира, поемайки дланите ми като изгладняло животно.

Стомахът ѝ пулсираше под пръстите ми, докато я изследвах, дишането ѝ стана накъсано. Но дори и тогава в нея нямаше пасивност. Тя беше толкова жизнена, искаща и търсеща, колкото и аз. Очите ѝ разкриваха цялата ѝ любов, която тя сдържаше толкова години, и всички мечти, които бяха свързани с осъществяването ѝ.

Самият контакт на жива плът с жива плът беше толкова интензивен, че трудно можехме да се противопоставяме на

категоричния императив, който владееше цялото ни същество. Тя беше моя и аз бях неин, ние трябваше да принадлежим един на друг.

Но това не стана.

Звънецът изкрещя като някаква проклета банши и неговата настоятелност изхвърли голямото сега от региона на съществуващите неща. Изпсувах тихо и след това се ухилих на Велда, която също изруга и ми се ухили на свой ред.

— Кога най-после ще се случи, Майк?

— Някой ден и това ще стане, котенце.

Преди да можех да се изправя, тя сграбчи ръката ми.

— Направи така, че да стане.

— Дадено. Иди се облечи.

Звънецът отново издрънча, този път по-дълго, и чух гласа на Пат да крещи нещо в коридора.

— Добре де — провикнах се аз, — задръж малко.

Той не свали пръста си от бутона, докато не отворих вратата.

— Говорех по телефона — обясних му аз. — Хайде, влизай.

С него имаше още четирима, бях ги виждал вече в участъка. Двамата познавах по-отдавна, така че им кимнах. С останалите трябваше да се здрависам.

— Тук ли е Велда?

— Вътре е, защо?

— Била е долу в партийния офис и е задавала много въпроси.

Искат обяснение. Чарли Форс ни притиска по този повод.

— Сядай и ще ти обясня всичко.

Велда излезе точно когато издърпваха столовете, поздрави ги и се разположи на кушетката до мен. Разказах на Пат за проучванията на Велда, за да му спестя време сам да се ровичка, представих му бележките на Велда и имената на хората, с които е разговаряла, като гарнирах всичко това с малката реч на Арт.

Когато Пат оставил бележника си, той каза:

— Това е едната причина, поради която съм тук. Сега да видим какво можем да измъкнем за Хауи Грийн. Тези господа вече са работили по случая и имат нещо, с което можем да започнем.

— Какво например?

— След смъртта на Хауи Грийн агенцията за недвижими имоти преминала в ръцете на съдружника му. Казвал се е Куинси Малек.

След около година се разболял от туберкулоза и умрял за шест месеца. От племенника му разбрахме, че Малек е бил много близо до банкрот, когато е пукнал. Продал е всичко и семейството му едва събрало това, което останало. Цялата документация от партньорството му с Грийн, както частна, така и търговска, била запазена някъде.

Сега хората ми проверяват всички складове, за да видят дали не могат да изкопаят нещо. Племенникът си спомня, че Малек поискал документацията да се пази там, където е. Не заемала много място и неколкостотин долара покривали разносите по съхраняването ѝ за доста дълго време.

Що се отнася до комерсиалния аспект, Малек и Грийн притежавали няколко други имоти, които също ще изследваме. Докато не проверим всичко, не можем да кажем какво ще намерим. Междувременно се захванахме за решаването на другия въпрос. Преглеждаме всички документи за прехвърляне на собственост, които са били подписани от Грийн непосредствено преди неговата смърт. Ако си прав, все нещо ще се появи. Ще проверим всеки един от тях, ако е нужно.

— Знаеш ли колко време ще продължи това, Пат?

— Именно това бих искал да разбера. Имаш ли някаква по-добра идея в извратения си мозък?

— Не знам — отвърнах аз. — Трябва да си помисля.

— О, не. Не ми излизай с този номер. Ако имаш нещо предвид, кажи го сега. Ти не си от хората, които мислят дълго. Точно сега си мислиш за нещо и аз искам да знам какво е то.

— Ще го запазя за себе си.

— Така ли?

— Така. Ако се окаже, че работи, веднага ще ти го съобщя. Единствената причина, поради която постъпвам по този начин, е защото ти си затънал доста дълбоко, както изглежда. Остави ме да се оправям сам. Ако възникнат неприятности, сам ще си тегля последствията.

— Майк... това не ми харесва. Убиецът все още е на свобода.

— Тогава ми позволи да играя ролята на мишена.

Очите му се насочиха към Велда.

— Нищо няма да се случи с нея. Вече съм минавал по този път.

— Грижи се за нея — каза меко Пат и аз разбрах, че никога нямаше да престане да я обича.

— Колко хора ще отделиш за проверка на документацията?

— Толкова, колкото мога да си позволя.

— Защо не започнеш именно с нея? — поинтересувах се аз.

Той се усмихна криво.

— Съгласен съм. По какъв начин ще се свързваме?

— Обаждай се от време на време в офиса. Ако нещо изглежда обещаващо, ще ти съобщят.

Той стана и аз се пресегнах за шлифера си. Извадих писмото и му го подадох.

— Беше в плюшеното мече на Сю. Разкрива доста неща за Сим. Но не те съветвам да го показваш на момичето.

Пат го прочете веднъж, поклати глава, и го пъхна в джоба на шлифера си.

— Излизат ти големи карти, човече, наистина големи карти. Какъв е тоя късмет, дето те гони?

— Голям.

— Само не ги разправяй тия на Греб, старче.

— Нали ме познаваш.

— Разбира се, че те познавам.

Изпратих ги до вратата, върнах се обратно и се изтегнах на кушетката. Велда ми направи кафе и изпи едно заедно с мен. Гледах в тавана, като се мъчех да си представя цялостната картина. Цялата беше пред очите ми, с изключение на едно лице. Лицето на Блеки Конли. Знаех, че скоро щях да го видя. Чувствах го.

— Майк... къде ще ходим?

— Мислиш изпреварващо, рожбо.

— Понякога се налага.

— Ти не отиваш никъде.

— Не ме отрязвай, Майк. — Ръката ѝ докосна бузата ми, след това прокара линия по брадичката ми.

— Добре, кукло.

— Искаш ли да ми кажеш какво се върти из главата ти?

— Една мисъл. Единственото нещо, което не се вписва в картината.

— И кое е то?

— Защо Блеки Конли е искал да убие Сим.

— Майк... — Тя гледаше встрани от мен, цялата потънала в мисли. — След като Торънс е планирал този обир, а не Конли, както първоначално смяташе, може би Конли е заподозрял какво е щяло да стане. Да предположим, че е мислел с един ход напред. Можел е да запази цялото богатство за себе си. Трябвало е просто да нахвърли свой собствен план за бягство и да се чупи в нужното време. Не забравяй, че Конли е бил по-възрастен от Сони и съвсем не е бил марионетка. От друга страна, тях едва ли ги е свързвала нежна любов. Всъщност Конли е можел да предположи кой дърпа конците и да е имал причини да си отмъсти.

— От това може и да излезе нещо, котенце.

— Първият удар е бил насочен срещу Сю — продължи тя. — Трябвало е да послужи като предупреждение за Сим. Следващият удар е трябвало да порази и двамата.

— И в твоята картина има недостатъци, но аз мога да ти помогна да ги преодолееш.

Тя чакаше.

— Трудно е да си представиш, че стар човек на повече от осемдесет години ще започне да се катери по стените и да влиза през прозорците. Трябвало е да наеме някого... именно за това главорезите са пристигнали в града.

— Не знам, Майк. Бърнар Макфадън направи първия си скок с парашут в реката, когато беше приблизително на същата възраст.

— Да. Не е изключено.

— Тогава въпросът е как да намерим Блеки Конли.

— Точно така.

— Как?

— Ако успеем да възстановим паметта на един друг стар човек, може би ще стигнем до правилния отговор.

— Сони Мотли?

— Именно.

— Тази вечер ли?

— Веднага.

ГЛАВА 10

Не беше лесно да открием апартамента на Сони Мотли. Никой в кръчмата не знаеше къде живее; ченгето, което патрулираше близо до ателието му, го познаваше, но не можеше да ни каже адреса му. Проверих на няколкото отворени павилиона за вестници, но и там не получих никаква информация. Едва на последния павилион някакъв таксиметров шофьор чу, че споменаваме името му, и каза:

- Стария затворник ли имате предвид?
- Да, този, който притежава обущарско ателие.
- Какъв е проблемът?
- Няма никакъв проблем. Просто търсим информация за един изчезнал човек и той може да ни бъде от помощ.
- Ха, бих искал да видя как тези криминални типове си отварят устата. Няма да кажат нищо на никого.
- Знаете ли къде живее?
- Разбира се. Няколко пъти съм го карал до тях. Качвайте се.
- Влязохме в таксито и се насочихме към някакъв смякан квартал на края на Харлем. Шофьорът ни посочи мястото.
- Той живее на първия етаж от тази страна. Сигурно вече спи.
- Ще го събудим. — Дадох му един долар бакшиш за причинените неприятности и тръгнахме надолу по стъпалата към обкованата с желязо врата в дъното. Натиснах звънеца около пет пъти, преди някой да се обади.
- Ей, какво искате?
- Сони?
- Кой си ти?
- Майк Хамър.
- О, прок... — Той дойде до вратата, отвори я и протегна ръка към решетката, която ни разделяше. Носеше избеляла стара роба, която се увиваше около тялото му, и мрачен израз на лицето си. След това видя Велда и небето се проясни.
- Хей, а ти кояси?

— Това е Велда, моята секретарка. Велда, Сони Мотли.

— Здравей, Сони.

— Добре де, какво стърчите там? Влизайте по-бързо. Проклет да съм, но в жилището ми не е влизало гадже май повече от трийсет години. По дяволите, чудесно е. — Той тресна решетката, превъртя ключа и ни пусна да влезем. Остави вратата отворена и каза: — Нямате нищо против жилището ми, нали? Всичко е наопаки, но кой ли пък го интересува? Аз съм вече изветрял дъртак. Приятно е да имаш такова гадже в къщата си. Искате ли нещо да пийнете?

— Аз съм пас — казах аз.

— Не и аз — ухили се той. — Такаваекс бомба ми е дошла на гости, че трябва да пийна нещо.

— Мислех, че повече не се интересуваш отекса, Сони.

— Сигурно е така, но очите ми не го знаят още. Не, сър. Седнете и ме почакайте да се преоблека. Веднага ще се върна.

Да седна? Имаше само няколко кутии. От яйца или от ябълки. Имаше и едно старо канапе, което не изглеждаше много сигурно, и едно кресло с изтърбушена седалка. Най-добрият избор оставаха облегалките на креслото, така че Велда седна на едната, а аз — на другата.

Човек лесно можеше да направи избор между това да живее тук, или в някой мил, удобен затвор. Но както каза старецът, поне беше на свобода. Сони се върна след минута, натягайки тираните на кокалестите си рамене, с бутилка евтино пие в ръката.

— Сигурни ли сте, че не искате нищо?

— Не, благодаря.

— Тогава няма нужда от чаши. — Той измъкна дългата тапа от бутилката, седна на канапето и се загледа в нас. — Проклятие, това са най-хубавите крака, които съм виждал.

Велда се размърда притеснено, но аз казах:

— И аз това ѝ повтарям непрестанно.

— Продължавай да ѝ го повтаряш, момче. Те обичат да слушат такива неща. Прав ли съм, лейди?

Тя се засмя, като видя лукавия израз на лицето му.

— Мисля, че можем да го понесем.

— Разбира се, че можете. Аз бях истински убиец с жените. Сега обаче всичко свърши. — Той отново надигна бутилката. — С

изключение на гледането. Предполагам, че един мъж никога няма да се умори да гледа. — Остави бутилката на пода между краката си и се облегна назад с блестящи от възбуда очи. — Сега, какво мога да направя за вас?

— Имам няколко въпроса, Сони.

Той разтвори широко ръце.

— Карай. Ако мога да ти отговоря, ще е бесплатно.

— Не мога да се отърва от натрапчивата идея, че старият ти съдружник все още е жив.

Раменете му се разтресоха в мълчалив смях.

— Не можеш, така ли? По-добре е да се отървеш, защото този приятел отдавна си е отишъл. Мъртъв е. Не знам къде е сега, но е мъртъв.

— Ами ако не е?

— Живях доста дълго.

— Имам новини за теб.

— Какви?

— Сим Торънс е мъртъв.

Очите му се разшириха за момент.

— Наистина ли?

— Наистина.

След това отново започна да се кикоти.

— Това е добре. Получи си го, мошеникът. Доста момчета прецака. Надявам се, че не е умрял леко.

— Беше застрелян.

— Добре. Доведи убиеца и ще му лъскам обувките до края на живота си. Безплатно.

— Мислех, че повече не те е грижа.

— По дяволите, казах, че не го мразя, а не, че не ме е грижа. Значи е мъртъв. Доволен съм. Утре ще забравя, че дори е бил жив. Има ли някаква друга новина?

— Сим Торънс е бил големият мозък, който е планирал последната ти операция.

Точно се протягаше към бутилката и ръката му застинава по средата на пътя. Погледна ме, без да ми вярва.

— Кой ти го каза?

— Можеш да го прочетеш и във вестниците.

Той се изправи, като съвършено забрави за бутилката.

— Имаш предвид...

— Не само това. Той е организирал всичко, до най-малката подробност. Именно този случай го направи окръжен прокурор. След него той беше най-подходящият кандидат.

— Какви ги говориш, Майк?

— Казвам ти самата истина.

— Мръсният му кучи син. Извинявайте, лейди.

— Има и една допълнителна забележка, върху която искам да помислиш. Ако Блеки Конли се е оказал достатъчно предвидлив, той е могъл да направи двойния удар за своя сметка и да се възползва от всички предимства, да вземе богатството и да ви натрие носовете.

Сони почти не дишаше.

— Проклет да съм — каза той. Нещо от стария огън се беше появilo в гласа му. — Истински глупак. Как ти харесва това? Естествено сега всичко ми става ясно. Блеки се е отклонил от предварително набелязания маршрут за отстъпление. По дяволите, той никога не следваше точно плана. Имел си е нещо наум и е духнал. — Внезапно той зарови глава в дланите си и започна да се смее. — Момче, че той е бил по-умен, отколкото съм предполагал. Как ти харесва това? — повтори той.

— Сони...

Той погледна нагоре с глупава усмивка на лицето си. Явно не можеше да го преживее.

— Блеки — продължих аз — е наел някакъв имот от Хауи Грийн, в който се е предполагало, че ще се скриете.

— Точно така.

— Но същевременно е можел да купи и още една къща за собствените си цели под измислено име.

— Много си допадаха с това копеле. Грийн беше готов да направи всичко за пари. Радвам се, че Блеки го пречука.

— Той ли го направи?

— Разбира се, че той. Преди обира. Нали не мислиш, че бяхме готови да оставим жив този, който знаеше къде ще се скрием?

Погледнах го озадачено. Той улови погледа ми и каза:

— Да, знам. В убийствата няма давност. Така че все още могат да ме арестуват за това, че съм участвал в него. По дяволите, да не

мислиш, че ме е грижа? Огледай се около себе си. Виждаш ли нещо? Нищо. Това е всичко, което имам. Вече излежах доживотна присъда. Могат ли да ми направят нещо по-лошо? Може би в най-добрания случай ще живея още десет години, но какво мога да направя с тези десет години? Да живея в тази проклета дупка? Да лъскам по цял ден обувки? Без приятели? Човече, в затвора май беше по-добре. Ти просто не знаеш нищо.

Прекъснах го с ръка.

— Виж какво, хич не ме е грижа за Грийн. Той си го е просил. Искам Блеки Конли.

— Как ще го намериш?

— Познаваше ли добре Грийн?

— Майтапиш ли се? Израснахме заедно в един и същи квартал. Заради тази отрепка съм изял толкова бой, като бях малък... а, няма значение.

— Окей, Грийн е държал много на подробностите. Пазил е записките си някъде. Прехвърлил е целия си бизнес на съдружника си Куинси Малек.

— И него го познавах.

— Куинси също е съхранявал документацията старателно. Където и да се намират, в тях сигурно има бележки за прехвърлените имоти. В тях сигурно е посочено мястото на имотите и можем да ги проверим един по един, докато не намерим Блеки.

— Да не мислиш, че Блеки все още е там?

— Не си е показвал носа на друго място, нали така?

— Това не е много в стила му. — Той потри ръце и се загледа в тях. — Но в края на краищата може би не познавам толкова добре Блеки. Сега какво?

— Каза, че познаваш и Куинси Малек.

— Разбира се, още от детските години. И той беше отрепка.

— Къде би могъл да скрие документацията?

— Куинси ли? Откъде да знам, човече? — Той изхълца и се облегна назад. — Имаше доста места, където е могъл да го направи. Знаеш ли, че притежаваше два публични дома, без да си плаща откупа за тях? Момчетата го бяха сгнали именно заради това.

— Документацията, Сони. Точно сега проверяваме всички бивши имоти на Куинси и всеки търговски склад в града, но ако си спомняш

нещо повече за това, което е притежавал, можеш да ни спестиш доста време.

— Мистър, ти се опитваш да ме върнеш трийсет години назад.

— За какво си мислеше през цялото време, докато беше в затвора, Сони? Каквото и да се е случили през тези трийсет години, то едва ли е занимавало много ума ти. Мислил си за други неща.

— За гаджета — ухили се той. — Докато станах на шейсет, постоянно мислех за жени. Не за тези, които вече бях имал, а за такива, които дори и не съществуват. След това започнах да мисля и за други неща.

— Помисли тогава и за това.

Сони остана дълго замислен, а след това устата му се изкриви в горчива гримаса.

— Кажи ми нещо, мистър. Какво ще спечеля от това? На теб то ще ти донесе нещо. А на мен? Нищо. Неприятности, ето какво ще ми донесе. Точно сега не притежавам нищо, но нямам и неприятности. Не. Не се и надявай, че ще ти помогна. Достатъчно се бяха струпали на главата ми. Не искам повече.

— Няма да имаш неприятности, Сони.

— Така ли? Да не мислиш, че ще се измъкна, когато вестникарите ми седнат на шията? Или пък, че ще продължа да работя в това шибано ателие? Достатъчно ми е, че само няколко човека знаят, че съм бивш затворник, но ако всички го разберат, ще ме изхвърлят на улицата. Без подслон, без работа, без нищо. Съжалявам, мистър.

— Може да получиш възнаграждение.

— Няма шанс. Тогава момчетата от ракета ще ми видят сметката. Най-малкото ще ме пречукат. Някой ще ме хване за гушата и с мен е свършено. Не, мистър Хамър. Твърде съм стар за всички тези неща.

По дяволите, връзваше ми ръцете и беше прав. Но все пак трябваше да има някакъв изход.

— Ако исках, можех да ти докарам доста неприятности заради убийството на Хауи Грийн. Няма да се учудя, ако по този въпрос получим пълната подкрепа на полицията.

Сони се втренчи в мен, след това изръмжа.

— Що за гост си ти, Хамър. Да не искаш да пострадам?

— Не чак толкова. Ако продължаваш да упорстваш, може би просто ще си отида. Опитвам се да те убедя, Сони.

Очите му още веднъж се спряха на краката на Велда. Беше ги кръстосала и полата се беше вдигнала над коленете ѝ. Това беше достатъчно, за да накара Сони да се изкикоти отново.

— О, по дяволите, защо пък не? Вероятно ще мога да ти пусна нещо. Как го наричат това? Обществен дълг или някаква подобна глупост.

— Куинси Малек, Сони.

Той се облегна назад и притвори очи.

— Добре, дай да видим. Какво е могъл да направи тази отрепка? Той умря внезапно, значи не е взел предварителни мерки. Мога да се обзаложа. Беше от хората, които с удоволствие биха запазили всичко за себе си, ако можеха. Дори и да е оставил нещо на семейството си, обзала гам се, че е трябвало доста да го търсят. Куинси притежаваше някаква собственост в града. Квартири под наем, нещо от този род. Купуваше евтино и го задържаше. Печелеше доста от наемите и, изглежда, е знаел какво му готвят. Винаги държеше зареден пистолет под възглавницата си.

— Дали е държал някакви документи там?

— Не мисля. Можеше да стане нещо с тях. Предполагам, че ги е оставил при някого.

— При кого?

— Има нещо, което никой не знаеше за стария Куинси. Той издържаше две сестри в един от апартаментите, които притежаваше. Доста хитри бяха. Интересуваха се от всичко. По едно време чух, че склучил с тях някаква двойна сделка. Те станаха собственички на зданието, но документът за собственост беше съставен така, че той винаги можеше да си го получи обратно. Не можеше да бъде прецакан. По едно време дори бях хвърлил око на сестрите. Единственият им доход беше от зданието и те не можеха да го зарежат просто така.

— Кои са те, Сони?

— Дай да се разберем, мистър. Мисля, че ако поразпиташ наоколо, ще откриеш кои са. Спомням си сделката, но не и дамите. Това ще ти помогне ли?

— Все пак е някаква нишка.

— Може би. Ще помисля за това по-късно. Искаш ли да ти се обадя, ако се сетя?

Взех парче хартия от масата, записах телефонните номера на офиса и апартамента и му го дадох.

— Може да се обаждаш на тези номера.

— Добре. — Той пъхна листчето в джоба на панталоните си. След това му хрумна нещо. — Хей, ако намериш тази свиня Блеки, обади ми се. Иска ми се просто да помириша тези пари. Нищо друго, само да ги помириша, дори и отдалеч. Смятам, че имам право на това. Струваха ми трийсет години.

— Окей, ще ги помиришеш.

Велда отново кръстоса крака и той се ухили.

— Въщност знаеш ли какво най-много обичам да мириша?

— Ти си един стар мръсник — изчерви се Велда.

— Можеш да се обзаложиш, рожбо. Но бих искал поне веднъж да те видя без дрехи.

— Ако я видиш, ще умреш на място — уверих го аз.

— Това е един приличен начин да си отидеш от този свят — заключи той.

На Пат, изглежда, също не му се спеше. Намерих го в офиса му и му предадох получената от Сони информация. Смяташе, че върху нея може да се поработи, и беше готов веднага да изпрати двама човека. Досега нищо не беше излязло наяве, макар че бяха открили някои от имотите, които Малек бе притежавал. Търсеха за какво да се хванат, но не можеха да открият нищо. Екип експерти работеха денонощно в архива и се ровеха из старите документи, проверяваха всички възможности, но засега нямаха късмет.

Между другото попитах за стария адрес на Куинси и Пат съобщи местоположението на дома му и на зданието, в което се помещаваше агенцията му за недвижими имоти. Беше проверил и двете места лично. Бяха чисти.

Затворих телефона и попитах Велда дали не иска да хапне нещо. Закусвалнята с автомати беше на две крачки от нас, така че решихме да се отбием за чашка кафе и сандвич. Почакахме светофарът да светне зелено, прекосихме улицата и влязохме в заведението.

Точно на първата маса пред нас Джърси Тоби си пиеше кафето и когато ме видя, той просто стана и си тръгна, като оставил кафето си

практически недокоснато.

Пуснахме няколко монети в процепа на автомата, получихме каквото желаехме, и заехме една маса.

Навън проклетият дъжд отново започваše.

— Пак си намислил нещо — проговори Велда.

— Как позна?

— Написано е на лицето ти. Опитваш се да се съсредоточиш.

Оставих чашата на масата.

— Възлива работа. Надушвам я на разстояние. Достатъчно е да има само едно нещо, което да не мога да контролирам, и то веднага изниква под носа ми. Започвам да забравям доста неща.

— Ще си ги припомниш.

— Именно сега имам нужда от тях.

— Ако си поговорим, ще ти помогне ли?

— Не.

— Но си на път да се сетиш, така ли?

— Седим на буре с барут, рожбо. Опитваме се да изровим три милиона долара и някъде ни причаква убиец. И си умира от смях.

— Защо не предположиши, че парите ги няма?

— Скъпа... не можеш просто така да загубиш такъв капитал. Не можеш и да го захвърлиши. Той трябва да се вложи с някаква цел. Някой се готови да влезе в града и тези пари ще му осигурят достатъчно възможности за действие. Ако този човек е и умен отгоре на това, действията сигурно ще бъдат брутални и скъпи.

— Защо не позвъниши отново на Пат? Може би вече са открили нещо.

— Не искам да му досаждам.

— Той май няма нищо против.

Станахме от масата и намерихме една телефонна кабина. Пат все още беше в офиса си. Не бяха намерили нищо. Имаше да ми казва нещо и аз го попитах какво е то.

— Пипнахме едно от извънградските момчета, дошли от Детройт. Точно се канеше да пречука някакъв тип, когато го хванахме. Загуби самообладание. Доста се поизпоти, но проговори. Готово е да каже всичко, защото е затънал до гушата в неприятности. Хората, които са го пратили, няма да искат да имат нищо общо с тази отрепка,

а пък ако разберат, че е при нас, ще намерят начин да му скъсят живота. Сега реве за официална защита.

— Насочи ли ви към нещо?

— Знаем, че зад цялата операция се крие някой с големи пари. Загубил е доста време, за да събере подбрана информация за ключовите личности в синдиката. Сега ги е притиснал здраво и не иска да ги пуска. В замяна на това те трябва да изпратят най-добрите си хора в града, които трябва да станат зародишът на нещо ново. Плащат им, и ги оставят на спокойствие. Никой от тях не иска да бъде открито свързан със синдиката, така че са склонни да изпълнят всички искания.

— Странно, че е запознат с тези подробности.

— Не е толкова странно. Службата им за сигурност не е много добра. Слуховете се разпространяват бързо в тези среди. Обзалагам се, че ще получим същата история, ако притиснем когото и да било от останалите.

— Нали каза, че са чисти?

— Е, може и да ги понацапаме малко. В интерес на правосъдието.

— Понякога това е единственият начин. Пат, кажи ми нещо... кой може да дърпа конците на една такава игра? Би трябвало да познава и най-малките подробности на цялата операция. Тя изисква големи умници. Трябва да притиснеш твоя сополанко и да измъкнеш каквото можеш.

— Вече е направено.

— В основата на всичко може да е Блеки Конли — предположих аз. — Той би могъл да използва част от богатството си, за да покрие текущите разходи, освен това разполага с много време и знания.

— Именно това си мисля и аз.

— Нещо за сестрите на Малек?

— Почакай малко. — Чух го, че сложи слушалката на бюрото, поговори с някого и отново я вдигна. — Току-що получих съобщение от един служител в оставка, с когото моите момчета са се свързали. Той си спомня момичетата на Малек, но не може да каже нищо за зданието. Втората му жена се оплакала, че зданието било превърнато във вертеп, и той трябвало да се занимава със случая. Било е преди

доста време. Оплакването било напълно неоснователно. Но за съжаление не може да ни съобщи местонахождението на зданието.

— По дяволите — възкликах аз.

— Ще продължаваме да търсим. Къде ще бъдеш?

— Вкъщи. Стига ми толкова.

— Тогава до утре — сбогува се Пат.

Затворих телефона и погледнах Велда.

— Малек — казах аз. — Никой не може да открие къде си е прекарвал времето.

— Защо не прегледаш жълтата преса? — пошегува се Велда.

Замислих се за момент и кимнах.

— Може и да си права, рожбо.

— Казах го на майтап, Майк.

Поклатих глава.

— Пат току-що ми каза, че Малек се е женил втори път. Значи е имал и първа жена. Дай да го проверим.

В телефонния указател имаше шестнайсет человека на име Малек. Тринайсет от тях ми предложиха какво ли не — от това да пукна, до покана за парти, но слабият глас, който се обади на четирийсетия път, потвърди, че разговаряме с мисис Малек, която на времето е била женена за Куинси Малек. Не, не си беше сменяла името, защото този проблем не я интересуваше. Не мислеше, че е подходящо време за посещения, но щом съм твърдял, че е важно, можехме да я посетим веднага.

— Попаднахме на нещо, сладур — обърнах се аз към Велда, след като затворих телефона.

— Ще кажеш ли на Пат.

— Все още не. Нека първо проверим сами.

Таксито ни закара до ъгъла на Осмо авеню и Четирийсет и девета улици. Над един от дългата редица магазини се намираше жилището на мисис Куинси Малек Първа. Велда налучка номера в полуутъмният вход и ние влязохме, натиснахме звънеца и след секунда вратата се отвори автоматично.

Беше на втория етаж. Стъпалата скърцаха, миришеше на пържена риба.

Чакаше на стълбищната площадка, сбръчкана стара дама, която не знам защо носеше наметка с пера. Сякаш беше изникнала от двайсетте години. Косата ѝ беше навита на къдрици, имаше уплашения вид на малките стари лейди, които внезапно са били измъкнати от леглото си по никое време.

Насили се да се усмихне и ни покани да влезем, след като се представихме. Седнахме на кухненската маса, докато тя приготвяше чай. Нито Велда, нито аз го желаехме, но ако искахме да се споразумеем с нея, трябваше да го изтърпим.

Едва когато чаят беше сервиран с всички церемонии, тя ни попита какво бихме желали да научим.

— Мисис Малек... става дума за вашия съпруг — казах аз.

— О, той умря преди доста време.

— Знам. Търсим нещо, което е оставил след себе си.

— Той оставил много малко неща, много малко. Това, което ми оставил, свърши отдавна. Сега живея от пенсията си.

— Търсим някои записи, които може да е пазел някъде.

— Боже мой, не е ли смешно?

— Какво?

— Че и вие ги търсите.

— А кой още ги е търсил, мисис Малек?

Тя ми наля още една чаша чай и постави внимателно чашата пред мен.

— Мили мой, не знам. Позвъниха ми... преди няколко месеца. Искаха да знаят дали Куинси Малек е оставил някои от записките си при мен. Ставаше дума за някакъвиск за недвижима собственост.

— А оставял ли е, мисис Малек.

— Разбира се, сър. Бях единственият човек, на който имаше доверие. Оставил ми една кутия преди много години и аз я пазех, както казах, в случай че възникне необходимост от нея.

— А тези, които позвъниха...

— Казах му това, което казвам и на вас.

— На него?

— Всъщност... не мога да твърдя със сигурност. Не беше нито мъжки, нито женски глас. Предложи ми сто долара за възможността да провери съдържанието на кутията и още сто, ако му помогнеш в доказването на иска.

— Приехте ли ги?

Бледосините ѹ очи ме заразглеждаха внимателно.

— Мистър Хамър, аз не съм повече жена, която може да се грижи за себе си. На моята възраст сто долара могат да се окажат цяло състояние. И тъй като тези записи си лежаха с години, без някой да се интересува от тях, сметнах, че нямам причини да не им ги дам.

Все едно че ме обляха с леденостуден душ. Велда седеше напрегнато, пръстите ѹ притискаха чаената чаша толкова силно, че чак побеляха.

— На кого ги дадохте, мисис Малек.

— На едно момче. Той ми остави плик със сто долара.

— Познавате ли момчето.

— Не, разбира се. Беше само... едно момче. Мисля, че беше испанец. Английският му беше доста лош.

— По дяволите — изпуснах се аз.

— Искате ли още една чаша чай, мистър Хамър?

— Не, благодаря. — Още една чаша чай и щях да съм мъртъв.

Погледнах към Велда и поклатих глава.

— Кутията беше върната, разбира се — внезапно изрече тя.

— Какво!

— Придружена с още сто долара. Донесе я едно друго момче.

— Вижте, мисис Малек... ако ми позволите да надникнем в тази кутия и намерим това, което търсим, ще ви направя дарение от петстотин долара. Как ви звучи това?

— Много приятно. Още малко чай?

Позволих да ми сипе още една чаша чай. Този път нямаше да ме убие. Но тя едва не го направи. Остана в стаята, докато допия чая, след това се извини и изчезна за няколко минути. Когато се върна обратно, носеше картонена кутия, увита в груба тъкан.

— Ето, мистър Хамър.

Велда и аз отворихме капака внимателно и се загледахме в натрупаните записи, които изпълваха цялото пространство вътре. Всяка една от тях представляваше независим отчет, в който се посочваха имена, цени и описания на имота. Бяха неколкостотин. Започнах да проверявам датите и всички те се отнасяха за времето, което ме интересуваше.

— Доволен ли сте, сър?

Посегнах за портфейла си и извадих пет стотачки. Оставаха ми само три долара. Сложих ги на масата, но тя не ги докосна.

— Едно от тези парченца хартия липсва, дължна съм да ви го кажа.

Изведнъж отново ми прилоша. Погледнах към петстотинте долара на масата. Същото направи и мисис Малек.

— Откъде знаете? — попита я аз.

— Бях ги преbroила. Исках да бъда сигурна, че са ми върнали всички. Два пъти в годината ги проверявах, за да се убедя, че числото им е постоянно. Когато ги получих обратно, аз ги преbroих отново и установих, че един отчет липсва. — Тя ме погледна и кимна за по-голяма убедителност. — Сигурна съм. Преbroих ги два пъти.

— Именно него и търсехме, мисис Малек.

— Все още мога да ви помогна. — Усмихваше се, сякаш имаше да ни каже някаква голяма тайна. — Преди години се бях разболяла сериозно. Лежах в леглото с месеци и от нямане какво да правя реших да направя собствен опис на записките на Куинси. Отбелязах си всеки лист по същия начин, както го беше направил и той.

Тя бръкна в гънките на наметалото си и извади един дебел, евтин бележник, сложи го на масата и ни погледна тържествуващо.

— Трябва да прегледате записките ми една по една и да ги сравните с оригиналните. Тогава ще откриете липсващия отчет, мистър Хамър.

Взех бележника и го пъхнах в джоба си.

— Един въпрос, ако позволите, мисис Малек. Защо направихте това за нас?

— Защото не обичам да ме крадат. Другата страна съзнателно откраднаха нещо ценно от мен. Онази личност беше нечестна. Предполагам, че вие сте честен. Греша ли?

— Не грешите, мисис Малек. За това можете да получите и повече от петстотин долара.

— Те са напълно достатъчни за нуждите ми, сър.

Взех кутията и си сложих шапката.

— Този път ще си ги получите всичките обратно. Полицията може би ще иска да ги задържи за известно време, но в края на краищата ще ви ги върнат.

— Сигурна съм, че ще го направят. И ви благодаря, сър.

Ухилих ѝ се.

— Бих могъл да ви целуна.

— Ще ми бъде приятно. — Тя хвърли поглед към Велда. —

Имате ли нещо против?

— Моля — засмя се тя.

Трябваше да я целуна.

Проклет да съм, ако не се изчерви.

Последните три долара хвъркнаха за такси да ни откара вкъщи и за два хамбургера. Изпразнихме съдържанието на кутията на пода и го разделихме на купчинки, отворихме бележника и започнахме да проверяваме отчетите.

Призори позвъниха на Пат, без да му казвам какво бях открил. Засега при него нямаше нищо ново. След това се върнахме към проверката на документите. Можеше да ни отнеме няколко дена, но извадихме късмет. В три часа следобед Велда патентова система за кръстосана проверка и почти веднага открихме липсващия документ.

Отнасяше за продажбата на някакъв имот в графство Ълстър, Ню Йорк, на някой си Карл Съливан. Мястото беше подробно описано. Отдолу, вероятно преписани от оригиналния документ, се мъдреха инициалите *Б.К. Блеки Конли!*

Наложи се да заема петдесет долара от Джордж в „Блу Рибон“, за да се оправя на първо време, и той извади мангизите, без да задава въпроси. Малко по-надолу по улицата наех един форд и Велда се качи в колата, за да я закарам в горната част на града. Вместо да поема по Тръней, аз подкарах по път №16 и се отбих в Сентръл Вели, за да се видя с един познат дилър на недвижими имоти. Не беше лесно да избегнем разговорите за добрите стари времена, но някак си успяхме да ги сведем до минимум и аз му дадох пълното описание на местността, в която трябваше да се намира закупеното от Блеки Конли имение. Той измъкна една стенна карта и започна да я изучава.

Намери мястото сравнително бързо. Изгледа ме странно и каза:

— Ти ли си собственик на това?

— Не, но се интересувам от него.

— Ако възнамеряваш да го купуваш, по-добре се откажи. Намира се в местност, в която наскоро откриха източници на газ, и няколко големи компании безуспешно се опитват да намерят собственика. Практически там е джунгла и те искат да изпратят изследователски екипи, но не могат да го направят без разрешението на собственика. Данъците са платени авансово, така че местните власти си траят и никой не може да си мръдне и пръста, докато не открият собственика.

— Жестоко.

Лицето му придоби алчен вид.

— Майк... познаваш ли собственика?

— Познавам го.

— Мислиш ли, че можем да се споразумеем с него?

— Съмнявам се.

Лицето му посърна при мисълта за парите, които губеше.

— Е, добре, ако иска да го продаде, кажи няколко думи за мен, става ли?

— Ще му спомена.

Това, изглежда, го задоволи. Стиснахме си ръце за сбогом и се разделихме. След час и десет минути стигнахме до кръстопътя, откъдето се отклоняваше пътят за имота. Каражме цяла миля по мръсния път, оглеждайки се за някакъв поток, както гласеше картата. Намерихме го, но се оказа, че сме подминали отклонението, затова се върнах назад, скрих форда в храстите, далеч от любопитни погледи. Слязохме и започнахме да оглеждаме джунглата, в която ни предстоеше да проникнем.

Дърветата бяха дебели и високи, боровете се смесваха с дъбове и кленове, около дънерите, на които се виеха непроходими храсти и тръннаци. Зад тях се извисяваха неравните зъбери на планинска верига.

Ставаше късно и слънцето скоро щеше да залезе.

— Имението е някъде там — казах аз и посочих навътре в гората. — Не знам как е успял да го построи, но е успял. Той е там.

Животните бяха проправили малка пътечка, която едва се забелязваше. Някои от храстите бяха окичени с козина от сърни, на земята се виждаха следи от копита. Понякога се налагаше да пълзим, сражавайки се с ниската растителност. Но малко по малко напредвахме.

Покатерихме се на една височинка, продължихме на равно и пак започнахме да се спускаме. Видяхме руините на някаква барака, които сигурно от доста време си бяха в това състояние. На една страна лежеше кутия с ръждясали консерви, които отдавна бяха бомбирали, а в някакъв дървен сандък се намираха готварски принадлежности. Остатъците от матрака бяха разхвърляни по пода и се използваха от хилядите мишки като гнезда за постоянно местожителство.

Нямаше смисъл да гледаме повече.

Тръгнахме надолу по склона и внезапно храстите ни изхвърлиха на една поляна. Природата беше започнала да отглежда нещо на нея, някаква особена трева, която не позволяваше на нищо друго да расте в съседство.

— Майк... — обади се Велда.

Спрях и се обърнах към нея.

— Уморена съм, Майк. Не може ли да си починем малко?

— Разбира се, сладур. Това е добро място за почивка.

Тя се отпусна на земята с дълга въздишка и се протегна назад, гледайки замечтано небето. Облаците бяха обагрени в пурпурночервено, а сенките бяха започнали да се спускат от планинските върхове.

— Тук е приказно красиво, Майк.

— Но не е като в града, нали?

Тя се засмя и каза:

— Не е. — След това повдигна крак и започна да сваля остатъците от найлоновите си чорапи. Спра с повдигнат към планината крак. — Направи го ти.

Каква уличница.

Опрях крака ѝ на стомаха си и първо сneh единия чорап, след това другия. Тя измърмори нещо в благодарност и потупа с ръка до себе си. Кръстосах крака и седнах до нея, но тя ме сграбчи, обърна ме към себе си и хвана лицето ми с две ръце.

— Скоро ще се стъмни, Майк. Не можем да се върнем в тъмното.

Ще трябва да почакаме до утре.

Усмивката ѝ беше лукава.

— По всяко време и на всяко място. Ти си луда.

— Желая те, Майк.

— Става студено.

— Значи ще си пострадаме малко.

Тогава я целунах.

— Ужасно е горещо — промърмори тя и роклята ѝ се оказа на земята.

— Какво правиш?

Взе ръката ми и я задържа на бедрото си, докато не се убеди, че ще остане там дори когато прибере своята. Ръката ми започна да се движи самостоятелно, предуслещайки любовната игра, неспособна да се спре.

С едно чисто женско движение тя облекчи търсенията ми, цялото и същество ме въвличаше във водовъртежа на страстта. Имаше нещо, което ми пречеше, и не можех да разбера какво е, докато Велда не бръкна под сакото ми и измъкна моя 45-и, като го остави на земята до себе си.

Слънцето беше съвсем близо, лъчите му едва проникваха през дърветата. Един от тях извлече някакъв странен цвят в подножието на хълма, цвят, който просто не можеше да бъде там. Опитах се да разбера какво ли е това.

След това разбрах.

Пръстите на ръката ми се свиха непроизволно и Велда изкреша от болка.

— Стой тук — казах ѝ аз и скочих на крака.

— Майк...

Нямах време да ѝ отговарям. Затичах се надолу към странния цвят и с всяка крачка предметът приемаше все по-познати очертания.

Таксиметрова кола от трийсетте години. Жълто-черното такси, което беше откраднато преди трийсет години.

Гумите бяха изгнили, но всичко останало си беше на място. Тук-там по ламарината имаше малки петна ръжда, пробили множеството слоеве боя, които трябваше да я защитават от корозия.

Огледах я внимателно и почти бях готов да кажа, че в наше време вече не ги правят такива. Прозорците бяха така здраво притиснати към гumenите уплътнения, че се бяха сраснали с тялото на колата. Когато са я откраднали, е била нова. Този модел беше направен за много години напред. Беше се превърнала в аеродинамична гробница, яркожълт мавзолей на колела за двама души.

Преди трийсет години те сигурно са били хора.

Сега бяха мумии. Тази отпред беше паднала на кормилото с леко накривена шапка на черепа. От задната част на главата не бяха останали много неща. Беше отнесена от изстрел.

Типът, който го бе направил, беше втората мумия на задната седалка. Той се бе облегнал на другата страна на колата, устата му зяпаща толкова широко, че се виждаше всеки зъб, дрехите му висяха на изсъхналите крайници. Там, където са били очите, можех да видя две избелели кръгчета, които като че ли все още ме гледаха.

Държеше насочена пушката си към вратата пред мен с пръст на спусъка. Тъмно петно кръв беше засъхнало на ризата му и подчертаваше по удивителен начин нейната белота.

Краката му стискаха три мукавени куфарчета.

Във всеки от тях имаше по миллион долара.

Най-после бях открил Блеки Конли.

Тя се приближи с боси крака и аз дори не я чух, докато не започна да си поема дълбоко въздух от ужаса на видяното. Притисна устата си с опакото на дланта си, за да спре вика, който се готвеше да се роди, очите ѝ останаха широко отворени за един дълъг момент.

— Майк... кой...?

— Нашият убиец, Велда. Мишената. Този, когото търсехме. На задната седалка виждаш Блеки Конли. Той почти е успял да го направи. Бил е много близко до целта.

— Наистина, мистър Хамър. Някои от нас обаче успяват.

И него не бях го чул. Беше заобиколил хълма с тихи стъпки и стоеше с насочен към нас пистолет, а аз се чувствах като последния глупак в света. Моят 45-и остана в любовното ни гнезденце и скоро ние щяхме да сме толкова мъртви, колкото и онези в колата. Все едно че се върнахме в самото начало.

— Здрави, Сони — казах аз.

Змията. Истинската змия, смъртоносна, колкото могат да бъдат само змиите. Имаше отровни зъби и знаеше как да ги използва. Лицето му беше загубило уморения си израз, а очите му бяха пълни с желаните неща, които виждаше в бъдещето си. В него нямаше нищо от стария човек, когото познавахме. Беше възрастен, да, но не и от хората, които оstarяват лесно. Всичко е било поза, хитра игра, в която победителят беше само той.

— Уплаши ме, Хамър. Когато се добра до Малек, наистина ме уплаши. Отлагах идването си тук, защото все още не бях готов, но след това разбрах, че нямах време за губене. Ти едва не унищожи всичко. — Това, което смятах за старческо кикотене, също беше поза. Той просто се смееше. Смяташе, че ситуацията беше забавна.

Велда ме хвани за ръката и аз разбрах, че се страхува. Всичките ѝ неприятности сякаш започваха отначало и тя не можеше да ги понесе.

— Умно — каза ми той. — Ти си мъдро копеле. Ако всичко, за което трябваше да се тревожа, бяха само полицайтe, въобще нямаше да си мръдна и пръста, но се налагаше да се справя и с теб. — Устата му се разтегли в подобие на усмивка. — Колко мили разговори си водехме. Поддържаше ме във форма. Кажи ми, смяташе ли, че имам приятно лице?

— Мислех, че имаш повече здрав разум, Сони.

Тогава той се изхили.

— А стига, бе! Повече здрав разум? За какъв дявол? Да не мислиш, че щях да прекарам остатъка от живота си в обущарницата, без да получа никакво удовлетворение? Тук бъркаш, господине. Трябваше да се запознаеш малко по-дълбоко с историята на моя случай. Винаги съм бил подъл, защото си струваше. Но ако се налагаше да правя мили физиономии, за да получа откуп, бях способен и на това.

— Няма да успееш, Сони.

— Така ли? Просто да зарежа тази идея. В течение на трийсет години аз я разработвах в детайли. Имах много време, за да я осъществя. С контактите, които установих в затвора, успях да събера доста материал за големите босове и ги накарах да подскочат от страх, когато бях навън. Събрах бандата и сега нищо не може да ме спре. Смяташ, че не мога да живея като цар през малкото време, което ми остава? Грешиш, ако мислиш така. В главата си имам доста планове.

— Ти все още го мразиш, така ли?

Сони Мотли кимна бавно и лицето му се озари от щастлива усмивка.

— Дяволски си прав. Мразех това копеле Торънс и се опитвах да му го върна чрез момичето. Може би направих грешка... Мислех, че обича детето. Щях да му направя услуга, ако я бях очистил, така ли?

— Той също се опитваше да го направи.

— Бързо схванах картилката. Когато го пречуках в къщата му, мислех, че ще мога да убия и момичето просто за забавление. Но тя ме изигра. Къде беше тя, мистър?

Вдигнах рамене.

— По дяволите, какво значение има сега? — Той вдигна пистолета така, че да мога да видя дулото. — Смятах, че рано или късно ще стигнеш до мен. Затова наех убиец, нали знаеш?

Сега вече го знаех. Когато Марв Каня се опита да ме пречука в таксито, именно Сони го беше повикал от задната стаичка, преструвайки се, че иска да ми покаже изрезките от старите вестници за неговите престъпления, като му е казал накъде ще тръгна. Когато Марв Каня едва не ме пречука в апартамента ми, именно Сони му беше казал новия ми адрес, а също и времето, по което щях да бъда там. Бях го улесnil и по двата въпроса.

— Марв Каня се криеше при теб, така ли? — констатирах аз.

— Точно така, всеки момент можеше да умре и искаше само да изстреля последния си куршум в теб. Само това го поддържаше жив.

— Това и го довърши, Сони.

— Момчето имаше мозък. Знаеше, че никой не може да му помогне, но реши да приключи делата си сам.

— А ти, Сони?

— Аз винаги съм бил умен, Хамър. — Той се засмя пак. — Смяташе, че старият Блеки ме е изиграл. Беше много забавно. Мислеше, че именно той е направил двойния удар. А не аз. Блеки беше отрепка. Знаеш ли, обмислих всички страни на този удар, докато бях в затвора. Реконструирах всичко, парче по парче, докато не разбрах какво именно трябваше да направя. Разбрах, че Блеки е решил в последния момент да се изхитри и да избяга с парите. Не беше толкова умен, за да измисли нещо гениално. В края на краишата имах трийсет години на разположение, за да уредя всичко. Сега мога да похарча съкровището, което чаках трийсет години.

— Няма да го направиш, Сони.

— Как смяташ да ме спреш? Нямаш пистолет и аз те държа на мушка. Мога да ви гръмна и двамата и никой няма да чуе и звук. Блеки добре е подbral мястото. Вие ще умрете. Не мога да ви пусна.

Пръстите на Велда се забиха в ръката ми.

— Виж парите в колата, Хамър. Там ли са още? Нямаше ги в бараката, така че трябва да са тук или някъде наоколо.

— Виж ги сам.

— Дръпни се назад.

Направихме бавно две крачки назад, след това замръзнахме на място, докато Сони се хилеше и гледаше в колата.

Трудно можеше да се опише какво стана с лицето му. За секунда си помислих, че ще мога да му скоча, но той се овладя навреме и насочи пистолета към нас. Очите му танцуваха от радост, а смехът в гърлото му беше съвсем истински.

Сони Мотли най-после постигна това, което искаше да направи от много години. Да се срещу лице в лице с Блеки Конли.

— Виж го само. Това отзад е той. Виж го този жалък мошеник, седи си тук точно както го бях застрелял. По дяволите, значи не съм пропуснал тогава. Убил съм кучия му син преди трийсет години! Виж го, Хамър... виж копелето, което претрепах преди трийсет години. Не е ли прекрасна гледка?

Той спря за момент, за да си поеме дъх.

— Точно какъвто си беше, с любимата си пушка. Виж къде съм

го улучил, Хамър... точно в гърдите. През отворения прозорец, преди

да може да направи втория си изстрел. Здрави, Блеки, копеле мръсно!

— изкрешя той. — Как ти хареса този изстрел? Как се чувствувахе,

когато умираше, Блеки? Струваше си да чакам цели трийсет години.

Сони се обърна с ужасна гримаса, очите му пламтяха.

— Знаех как го е направил. Накарал е шофьора да го закара в скривалището му и му е пръснал черепа. Но не е успял да се оправи от

изстрела ми. Нямал е никакви шансове. Човече, това е моят голям

ден... най-големият в живота ми. Сега вече имам всичко!

Той се изпъчи гордо, на лицето му имаше забавно изражение.

— Само едно нещо няма да мога да имам повече. — Този път гледаше към Велда. — Свали си дрехите, лейди.

Пръстите й, които се бяха впили в ръката ми, разслабиха хватката си и аз разбрах, че тя си мисли същото, което и аз. Това можеше да отклони вниманието му. Ако отстъпеше настани и направеше това, което й бяха заповядали, ние щяхме да бъдем разделени и аз можех да се хвърля върху него.

Не я гледах. Не можех. Трябаше да го наблюдавам него. Но можех да прочета в очите му какво правеше Велда. Знаех кога сваля роклята си, кога — сutiена си. Виждах, че очите му следяха ръцете й, когато тя оставяше роклята си да се плъзне на земята, и по сдържаното му дишане и блясъка в очите разбрах, че се беше освободила и от последното нещо, което носеше.

Тогава тя направи слабо движение встрани, но той беше нащрек.

— Остани си на мястото, лейди. Стой близко до него, за да мога да ви държа и двамата на мушка.

Не ми оставаше много време. Пламъкът в очите му все още гореше, но това нямаше да продължи дълго.

— Много мило от твоя страна, лейди — каза той. — Обичам брюнетките. Винаги съм ги обичал. Сега можеш да умреш така.

Нямаше вече никакво време.

— Много лошо, че не взе парите, Сони.

Той поклати глава, удивен, че съм направил толкова лош ход.

— Те са си там, на пода.

— По-добре е да се убедиш в това, Сони. Все пак пристигнахме преди теб.

Ако си беше дал труда да отвори вратата, може би щях да се нахвърля върху него. Той трябаше само да трепне и ако успеех да надживея първия изстрел, щях да го достигна, дори и да ме беше улучил. Велда щеше да се просне на земята в момента, в който натиснеше спусъка, и двамата щяхме да се справим с него.

— Няма смисъл, Хамър. Парите са там и старият Блеки ги пази с пушката си. Ти ги видя.

— Но ти не си ги видял.

— Добре, можеш да ги погледнеш за последен път.

Той се протегна към дръжката на вратата и се опита да я отвори. Не стана. Засмя се пак, защото знаеше какво очаквах да направи, но не го направи. Пистолетът дори не трепваше в ръката му и аз разбрах, че нямах никакви шансове. От мястото, където се намираше, той можеше лесно да застреля и двама ни, и ние всички го знаехме.

Следващия път той натисна по-здраво дръжката на вратата и тя се отвори с ръждиво скрибуцане. Наблюдаваше ни с най-ужасяващата усмивка, която някога бях виждал в живота си, и дори не се опитваше да види какво става в колата. Рязкото дърпане на вратата я разклати и

трупът на Блеки Конли сякаш оживя, заставайки за момент в изправено положение на седалката. Можех да видя как устата му се отваря в един беззвучен вик, зъбеща се в гримасата на дива омраза.

Сони разбра, че нещо става зад гърба му, и обърна леко глава... достатъчно, за да види, че човекът, когото беше убил, се разпада на части, а костеливият му пръст докосва спусъка, който беше готов да реагира и на най-слабия натиск. Пушката изтрещя, адският й пламък прониза Сони Мотли право в гърдите и го отхвърли мъртъв на четири крачки.

Докато ехото все още гърмеше из планинските върхари, покритият с кожа череп на Блеки Конли се изтърколи от таксито и се опря до лицето на Сони, като му се хилеше идиотски.

Не можеш да поддържаш емоциятаечно. Нито пък можеш да бъдеш уплашенечно. Внезапно всичко изчезва, сякаш нищо не се е случило. Не се тресеш повече, не припадаш. Само си доволен, че всичко е свършило. Малко си изненадан, че ръцете ти не треперят, и се питаш защо се чувстваш почти нормално.

— Сега всичко свърши, не е ли така? — тихо попита Велда.

Дрехите ѝ бяха струпани на купчинка до нея и в умиращите лъчи на слънцето тя изглеждаше като горска нимфа, една прекрасна горска нимфа с чудесни гарвановочерни коси, падащи върху проблясващото в сумрака тяло, чиито линии бяха невероятни.

Горе на хълма, където беше нашето гнездо, тревата беше мека. Мириеше на цветя и зеленина. Нощта обещаваше да бъде топла. Погледнах към нея, след това към мястото на хълма. Утре нещата щяха да изглеждат различно, но сега времето беше наше.

— Готова ли си? — казах аз.

Тя ми се усмихна, предчувствуващи това, което щеше да се случи.

— Готова съм.

Хванах я за ръка, прекрачих труповете на земята, новия и стария, и започнахме да се изкачваме по склона.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.